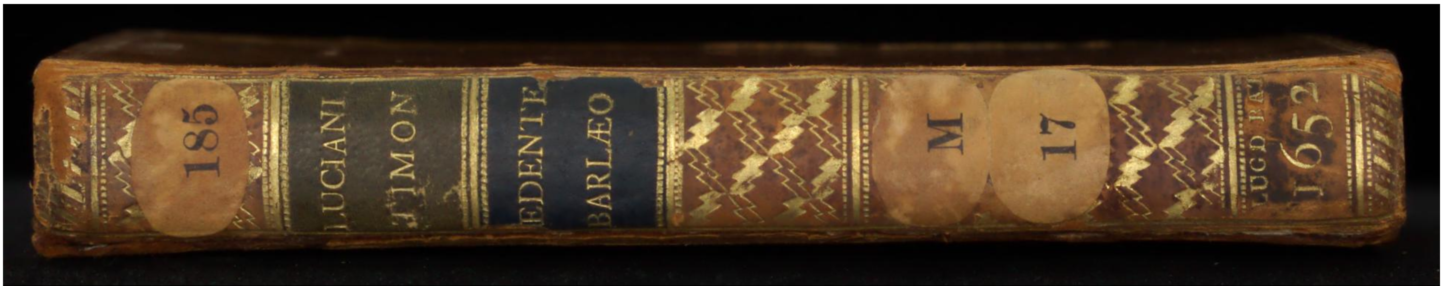
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

~~VI D 200~~

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

KW 185 M 17

LUCIANI
TIMON,

SIVE

De Divitiis & Paupertate

Dialogus feſtiviſſimus, nunc ſeorſim editus
in gratiam ſtudioſæ Juventutis, &
Scholiis Plutique Ariſtopha-
nici collatione illuſtratus

A

LAMBERTO BARLÆO,
Linguæ Græcæ in Academia Leidenſi
Profeſſore Ordinario.

ADJUNCTA EST
Latina verſio Eraſmi a Benedicto Pererio
interpolata, ſed variis in locis caſtigata.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud JOHANNEM MEYER.
CIƆ IƆ CLII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Nobiliſſimis, Ampliſſimis, Conſultiſſimiſque Dominis,

Academiæ Lugduno-Batavæ CURATORIBUS,

D. AMELIO BOUCKHORST, Domino de Wimmenum, Ordinis Equeſtris Aſſeſſori, Rhenolandiæ Billavo & Aggerum Præfecto, in Collegium Federati Belgii Ordinum General. Delegato.

D. GERARDO SCHAEP, JC. inclytæ Amſtelodamenſium Reip. Conſuli, Federatæ Belgicæ Conſiliario Statûs, & Legationibus ad Sereniſſ. Daniæ Sueciæque Reges claro.

D. CORNELIO à BEVEREN, Equiti, Strevelſhouckii, Weſt-Iſſelmondæ, & Develſteinii Domino, primæ Hollandiæ Urbis Dordracenæ Exconſuli, & ad Potentiſſ. Magnæ Britanniæ Daniæque Reges Exlegato.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

EORUMQUE COLLEGIS,

Florentiſſimæ Civitatis Lugduno-Batavæ

CONSULIBUS,

D. MAURITIO van der Aa Præſidi.

D. WILHELMO PAETS, J C. & in Conſilium Federati Belgii Ordinum Generalium Delegato.

D. SIMONI à BAERSDORP, J C. Delegatorum Hollandiæ Procerum non ita pridem Collega.

D. FEUSTIO à ZYP.

NEC NON

Ampliſſimo, Prudentiſſimoque Viro,

D. JOHANNI à WEVELICKHOVEN J C. Reip. Lugdunenſis Syndico meritiſſimo, & Nobiliſſ. DD. Curatoribus à Secretis.

Nobi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Nobiliſſimi & Ampliſſimi Viri,

CVm diu multumque animi penderem, quos potiſſimùm libello meo patronos deligerem, ſubiit hoc quicquid eſt opellæ Veſtro Nomini inſcribere. Quod non eo factum conſilio, ut beneficiis acceptis paria referam. quî poſſim? Tantus profectò eorum in me extat cumulus, ut quaquaverſum oculos circumfero, debendi me reum libens agnoſcam: ſolvendi autem, quibus æternùm ſervitio veſtro obſtrictus ſum, nomina, facultatem nullam mihi ſupereſſe videam. Etenim ex quo tempore ad celeberrimam hanc Academiam ſingulari veſtro favore vocatus ſum, dignuſq́; communi ſuffragio viſus, qui in locum ſufficerer Ieremiæ Hoelzlini τȣ μακαρίτȣ, viri, ut de Germaniæ ſuæ

gente & Scholis, ita de Græcis litteris & Iuventute noſtra optimè meriti, nullo non beneficentiæ genere me proſecuti eſtis. Quippe non ſatis fuit Spartam a venerando illo ac prædocto Sene relictam mihi demandàſſe: munificentiam veſtram ulteriùs declarare placuit, tituloque inſuper me cohoneſtare Profeſſoris ordinarii, eaque omnia in me conferre πλεονεκτήματα *& emolumenta, quæ laudatiſſimo huic Lyceo, ſive Principum, ſive Procerum noſtrorum liberalitate conceſſa ſunt. Quæ quidem tot ac talia eſſe fateor, ut ea diſſimulare aut ſilentio involvere, hominis ſit ambitioſè ingrati. A quo turpi vitio cùm alieniſſimus ſemper eſſe ſtuduerim, hæc laborum meorum* ἀκροθίνια, *velut obſequioſæ mentis arram, perpetuique nexus certiſſimum monumentum Vobis offerre decrevi. Ad*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

quod nec ſtimulum mihi ſubdidit exiguum propenſiſſimus Veſter in humanioribus ſtudiis linguiſque, Græca pariter & Hebræa, promovendis amor. Tanto enim Vos erga Muſas præcipuè noſtras ardore flagrantes conſpicio, ut nihil æquè votis expetere, nihil urgere inſtantiùs videamini, quàm ut Græcis litteris ſedulò imbuatur Iuventus, probè gnari, ſine harum præſidio & ornamento ſordeſcere cæteras artes, nec Theologiæ inprimis ſuum conſtare decus, nec Medicinæ. Cùm itaque φιλολογικὸν *ſit, deque clariſſimi ſcriptoris Græci divite penu depromptum, quod affero, quibus id potiori jure debeatur, quàm Vobis ſcientiarum omnium literarumque Vindicibus ſummis. Dialogus eſt, quem damus, inter Lucianicos haut poſtremæ notæ, ſed ut feſtivis ſalibus, ita & multi-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

juga ſaluberrimâque doctrina refertus. Neque enim hîc de meretricum amoribus diſſerit auctor, aut Deorum flagitia deſcribit, aut Gentium pro more ridet ineptias, ſed divitiarum & paupertatis naturam explicat; tum varia, quæ ex utroque ſequuntur commoda, vel incommoda Lectori velut ob oculos ponit. Imitatur hic palliatæ Comœdiæ principem Lucianus, eſtque nihil aliud præſens διάλεξις, *quam Pluti Ariſtophanici expreſſiſsimum exemplar ſive character. Vt enim ibi* χρυσοδότης *ille Deus, & Penia certamen inter ſe ſuſcipiunt, deque ſumma rerum graviſsimè contendunt, ita & hic non minoribus animis, parique juris prætextu cauſſam ſuam tuentur ambo. Primum deſcribitur Timon cognomento* μισάνθρωπος, *vir Athenienſis, qui cum initio opibus afflueret, eaſque ſine de-*

lectu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

lectu ullo aut modo in quoſvis effunderet, ad egeſtatem brevi redactus eſt: at ſingulari Iovis beneficio à Pluto iterum ditatus, tam ſordidus evaſit ac inhumanus, ut præter unum Alcibiadem in ſocietatem ſuam admitteret neminem, nulli civium quicquam largiretur, omnes in univerſum odiſſet mortales. Ita ſtulti dum vitia ſua vitare ſtudent, in contraria delabi aut currere ſolent. Atque hinc captata occaſione docet Samoſatenſis noſter, quis ſit legitimus divitiarum uſus, quo pacto conſervandæ vel augendæ, quamque varios in hominibus producere valeant effectus. Quæ ſalutaria vitæ præcepta ut paſſim inculcat eruditiſſimus ſcriptor, ita ex altera parte non minùs delectat. Si quiſquam alius, hic judice Flacco omne punctum tuliſſe meritò ſit dicendus, qui dulcia utilibus, ſe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ria ludis tam dextrè permiſcet, ut vel eo nomine incredibilem ſui amorem inter omnes concitarit. Hac de cauſſa tantopere placuit Trajano Cæſari, quo imperante floruit, ut Procuratoris Principis *in Ægypto condicionem ab eodem acceperit. Eraſmus æternum illud Bataviæ noſtræ ornamentum nullo ſcriptore* Græco *(ſacros excipe) magis ſe delectatum alicubi fatetur, quàm Luciano, cujus genium, & dentatum ſcribendi genus cùm in Colloquiis, tum Epiſtolis ſuis exprimere conatus eſt, pari felicitate, an ſecus, Ariſtarchorum noſtrorum ſubſelliis diſcutiendum relinquo. Certè ex utroque illo opere, quod amœniſſimum eſt, perſpicere liceat admirabilem ac prope divinum herois illius animum, qui quo loco habuerit Dialogiſtam noſtrum, vel ex eo pareat, quod tantam in aucto-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ris hujus monumentis transferendis operam collocarit: Declamationes quoque palæſtricas inſtituerit more Lucianico. Et quis per Deum adeo obeſæ naris eſt ruriſque plenus, qui tam ſuaviter ferientibus Luciani aculeis & nativis ſalibus non afficiatur? Dignus profectò is, qui fænum comedat, & ſiliquis paſcatur, quem tot diverſæ in omni genere doctrinæ ſcriptorum cupediæ non capiant. palatum illi obbrutuiſſe dicam, qui ad hanc ambroſiam, hoc appoſitum nectar aut nauſeabundus accedit, aut guſtato diſcedit. Styli genus quod attinet, charactere utitur Lucianus perſpicuo & eleganti. Nihil affectatum hic invenias, nihil peregrinum. mella propinat verè Attica. Sententiis velut gemmulis quibuſdam tota ejus relucet oratio. Ita ut quicquid in Græcia Venerum eſt, quicquid lepôrum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

rum ex hoc uno auctore, velut myrothecio quodam uberrimo haurire liceat. Nullus ferè in Antiquitate hiſtoricus eſt, nullus orator, poëta nullus, quem non evolviſſe videatur, adeoque in ſanguinem & ſuccum convertiſſe. Vitiorum flagellator eſt acerrimus, nulli Deorum hominumque ordini parcit. Philoſophos Rhetoraſque ſui ævi cæſim & punctim ferit. Platonicos tamen, & Pythagoræos nullâ non occaſione oblatâ aut quæſitâ perſtringit. Hos ut præſtigiatores traducit. In Stoicis ſupercilium damnat & perſonatam gravitatem. Nec immeritò, ut qui veſtium ſeveritate vitæ continentiam præ ſe ferrent, & barba pallioque potiùs, quàm morum integritate eſſent venerabiles. Nec profectò ſi viveret hac ætate Lucianus, in aliud genus hominum inſurgeret acriùs, quàm

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

a ſeculi noſtri Sophiſtas, qui ficto titulo ſapientiæ magiſtros dictitant. Quis e-im plerorumq; eorum non rideat λεπτο-εσχίας & putidā barbariem? In fimeto, foriis ſe verſari credat, qui ſcripta ſorum perlegit, peniculoque opus ha-eat ad ſordes detergendas, tanta impu-orum vocabulorum ubique ſeſe offert olluvies. Præter hæcceitates, quiddita-s, ſuppoſitalitates, & ſimilia verbo-um portenta nihil offendis, quæ tantum beſt, ut doctiorem reddant Sapientiæ andidatum, ut obtuſiorem efficiant, ca-ginemque offundant veritatem inda-anti. Et tamen his nominum fictionibus, uod ipſis eſt ὀνοματοποιεῖν, tantopere de-ctantur nonnulli, ut Philoſophus vix di-mereatur, qui in campum cum adver-rio deſcenſurus non technologematis tis & Scholæ terminis, ut vocant, pro-

bè

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

bè ſit inſtructus. O ſeclum inſipiens & inficetum! Aliter mehercle philoſophatus eſt Plato, aliter Ariſtoteles, cui flumen aureum attribuit Tullius: alite ipſe Cicero, Seneca, priſcique illi Sapientiæ Dictatores, qui cùm de rebus divini humaniſque diſſererent, uſitatis verbi animi ſui ſenſa expreſſere, eademqu mox ſcripto eleganter conſignata ad æternum poſteritatis uſum tranſmiſere. Hanc item loquendi ſtribliginem & inepta φιλοσοφήματα *in monachis olim ſui exagitavit Eraſmus, & Thomiſtarum Scotiſtarum, Sorboniſtarumq; deliria, & rancidas voces meritò deriſit Lucianicum hac in parte morem ſecutus. Vivebat enim eo tempore magnus ille Batavus, quo litteras didiciſſe probroſum erat, & qui vi potiùs in honore eſſet, quàm bonus orator aut poëta. Quouſque inſcitiæ prola-*

pſos

pſos tunc homines putandum eſt, cùm (verba ſunt Ludovici Vivis in præfatione ad Auguſtinum de Civitate Dei) prodigium foret apud Theologum reperiri Ariſtotelem, vel Virgilium, vel Plinium, nihilque intereſſet, quis fuerit Scipio, quis Cæſar, quis Pompejus, quis Cato: quæ aut ubi Carthago, aut Babylonia: herbane an ſaxum: malva an beta: lapis an lignum: magnes vel adamas: animal an metallum: tigris vel milvus: ſitne qui ardeat mons Ætna, an Alpes: ardeatne ſulphure accenſo, an arena. Quid dixerit, quid ſenſerit Plato, quid atomi Democriti conficiant: quid ſimilares partes ſint Anaxagoræ, aut diſſimilares: quid Pythagoræ tranſanimatio. Iſti ad hæc omnia non niſi linea alba erant, ſicut dici ſolet, in lapide albo. Hæc ille. Profectò ne in eadem & nos

igno-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ignorantiæ tempora, fœdamque barbariem aliquando relabamur, metuendum omnino foret, (tantus ubique litterarum eſt contemptus, & altercandi pruritus) nî veſtra, Nobiliſ. Domini, obſtaret vigilantia ac prudens cura, quibus effectum, ut de talibus ſemper huic Athenæo proſpectum fuerit Viris, qui humanitatis ſtudia ingenti cum laude profeſſi, non minimam celebritatis ſuæ partem illi peperêre. Vivunt adhuc clarentque magna illa litterarum nomina Scaligeri, Lipſii, Vulcanii, Meurſii, Voſſii, Salmaſii, quique jam annis maturior Daniel Heinſius immortale Græciæ noſtræ decus, qui tum lectionibus ſuis, tum ſcriptis eruditiſſimis denſiſſimam illam ἀπαιδευσίας *nubem procul a capitibus noſtris diſcuſsêre, & politiorem multò ſubactioremque in antiquis hiſtoriis ritibuſque Juventutem*

patriæ

patriæ ſuæ & Eccleſiæ tradidere. Quæ cùm ita ſint, Magnifici Proceres, mirum videri non debet, ſi Commentationem hanc meam Veſtri Nominis præſidio munire voluerim, quos non minus, quàm Reſpublica, velut tutelares ſuos Deos noſtra veneratur Pallas. Levidenſe quidem fateor munuſculum eſt, meritiſque veſtris longè impar, tamen ſi donantis ſpectetur affectus, rerumque, quas pertractat, utilitas dignitaſve, nec Vobis ingratum id fore ſpero, nec Atticarum amænitatum ſtudioſis inutile. Quorum votorum alterutrius ſi compos fuero, erit quod mihi gratuler, ſuſceptique laboris haud pœnitebit: ſin minùs, hoc uno me conſcientiæ teſtimonio ſolabor, bene de Academia veſtra, Græciſque litteris mereri voluiſſe. Quod reliquum eſt, Deum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Opt. Max. obnixè rogo, ut conſilia omnia veſtra & actiones ſecundet, Voſque diu Patriæ & Eccleſiæ incolumes ſervet. Dabam Lugduni Batavorum ipſis Kalend. Februar. anno Χριϛογονίας

cIↄ Iↄc LII.

Nobiliſſimo & Ampliſſimo Nomini veſtro deditiſſimus

LAMBERTUS BARLÆUS.

In

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

In elegantiſſimam

Luciani & Ariſtophanis Collationem,

à Clariſſimo

D. BARLÆO

ex occaſione Luciani, quem interpretatus eſt, inſtitutam.

Λουκιανὸς καὶ Ἀριστοφάνης, κοσμήτορε πασῶν

Πρίν ποτε καὶ χαρίτων, ἠδὲ καὶ εὐφροσύνης,

Πάντων θαῦμα σοφῶν καὶ ἐραστῶν εὐφροσυνάων,

Μουσέων τε γλυκερὸν σύζυγον Ἑλλαδικῶν.

Νῦν δὲ σοφὸς Χαρίτων ἱερεὺς Βαρλαῖος, ἑταῖρον

Λουκιανῷ θεῖον θῆκεν Ἀριστοφάνη.

DANIEL HEINSIUS

ex tempore ſcribebat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

AD

CL. V. LAMBERTUM BARLÆUM,

Cùm

LUCIANI TIMONEM

Cum Ariſtophanis Pluto collatum ſuis illuſtraſſet Scholiis.

Τῶν Χαρίτων, ὧς φασι, παλαιγενέων τριάς ἐστι·

Νῦν δ' ἡ τριὰς πολλῷ γίγνεται ἡδυτέρη·

Λουκιανὸς γλυκύπικρος, Ἀριστοφάνης τε γελαστὴς,

Βαρλαῖος τε σοφὸς, συγκαταμιγνύμενοι.

Ἔκ σου ἐπεὶ τριὰς ἥδε, φίλ', εἰς τὸ φάος προμελίσκει,

Πᾶσιν ἀεὶ τρίχαρις, καὶ τερπόθηλος ἔσῃ.

ANTONIUS ÆMILIUS,

Hiſtoriarum & Eloquentiæ Profeſſor, in Academia Ultrajectina.

Claris-

Clariſſimo & Eruditiſſimo Viro,

AMBERTO BARLÆO,

raæcarum in Academia Leidenſi
atavâ litterarum Profeſſori digniſſimo,
cum Dialogum Luciani venuſtiſſimum
Ariſtophanici Pluti collatione
illuſtratum a ſe caſtigatumque
vulgaret.

Lle eruditus & venuſtus hiſtrio,
Dicacitatis plenus, & plenus joci;
moenus ille ſæculi cenſor ſui,
lagrumque ſuave, Lucianus denuo hic
idetque, ſed multo ante quam venuſtius,
arpitque, ſed multo ante quam venuſtius.
ucem novam hanc, Barlæe, jam debet tibi;
Debere talem & ſe cupit totum tibi;
otumque debes. Lucianum tam bene
artim nitentem; Lucianum tam bene
artim explicatum, quilibet totum cupit.

COLLEGÆ CONIUNCTISSIMO
L. M. Q.
P.
MARCUS ZUERIUS BOXHORNIUS.

EPI-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

EPITAPHIA

nonnulla in Timonem è lib. 3. Anth-
logiæ Græcæ.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἔνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμον
κεῖμαι.
Οὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε· κακοὶ δὲ κακῶς ἀπο-
λοίσθε.

Id Latinè ſic tranſtuli.

Hic animâ jaceo abruptâ miſeraque trucique.
Nomèn ne petitote: mali malè ſed pereatis.

Καλλιμάχου εἰς αὐτόν.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθρ
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

Idem ſic verti.

Lux odioſa mage, an tenebræ tibi mortue Timon?
Plus tenebræ; nam plus Styx hominum atra tenet

Ἡγησίππου εἰς τὸν αὐτόν.

Ὀξεῖαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι,
Καὶ σκόλοπες· βλάψεις τοὺς πόδας ἢν προσίῃ
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· Ἀλλὰ πάρελθε
Οἰμώζειν εἴπας πολλά. πάρελθε μόνον.

I

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Id eſt Vincentio interprete.

t ſpinæ atque pali paſſim hoc ſepſere ſepulcrum
Erecti : lædes, ſi aggrediare, pedes.
imon in hoc habitat, tu porrò perge viator,
Flere jubens omnes, carpe viator iter.

OBSERVANDA.

Rimum epicedium Timoni adſcribit Plu-
tarchus, quod vivus adhuc ſibi feciſſe dici-
ır. Non igitur ἄδηλον eſt ſive incerti aucto-
s, ut traditur. Verſionem ejus Latinam
ıfra quoque habes Lector in Argumento
ialogi, ſed pentametro carmine ab Eraſmo,
ıt alio expreſſam. Equidem heroica heroi-
is vertenda ratus, pari metro Latinum feci.
n ſecundo ἐχθρὸν pro ἔχθιον poſitum. De
rtii Epigrammatis ſcriptore non ſatis conſtat,
n ſit Hegeſippus. Certè duos poſteriores
erſiculos Callimachi eſſe ait idem Plutarchus.
Iotetur præterea τὸ εἴπας in ultimo verſu
cui debere, non circumflecti, ut citatur ab
raſmo & aliis. Niſi forte quis εἰπὼν po-
us legendum ſuſpicetur, quod longè eſt uſi-
ıtius, nihil tamen hic temere mutandum cen-
eo. Carpendus etiam Opſopœus, qui ſecunda-
iam in *Timon* ſyllabam corripit, cùm ex
rammaticorum præſcripto ſit producenda.

Po-

Poterat ſic: *Incolit hoc Timon.* Sed condo-
nandum hoc illi cum recentioribus aliis, qu
in *Iaſon*, *Machaon*. & ſimilibus idem peccant.
Plura adducere poſſem Epitaphia ex ejuſ-
dem Florilegii libro citato, ſed hæc tria ut ce-
lebriora decerpſiſſe ſufficiat, fontique digi-
tum intendiſſe.

ARGU-

ARGUMENTUM.

HOc Dialogo de Divitiis tractatur. Quis ſcilicet verus Divitiarum uſus ſit, & quomodo retineantur. Quibus potiſſimum obveniant, & quales reddant poſſeſſores. Occaſio Dialogi à perſona Timonis ſumpta eſt, quem Athenienſes, quod inhumanus planè eſſet, hominumque congreſſus ac ſocietatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, μισάνθρωπον appellarunt: cujus mortui quoque ſepulchrum (ut ſcribit Suidas) inacceſſum & invium factum fuit, cum mare, tanquam ipſum quoque peroſum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partem, ubi ſepultus erat, à reliqua abſtractam ſecluſiſſet. In quo & tale Epitaphium inſcriptum fuiſſe fertur.

Hic jaceo, vita miſeraque inopique ſolutus,
Nomen ne quæras, ſed malè tute peri.

Huic igitur Timoni ſimiles reddi & divites, videtur intelligere velle Lucianus, utpote quos divitiæ & faſtuoſos & inſolentes & planè barbaros efficere conſueverunt. Fingit autem ab initio divitem fuiſſe, ſed ob liberalitatem, & quod abſque judicio in quoſ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

vis benignus eſſet, ad paupertatem redactum eſſe. Quam rem cum Iupiter ex ipſius querela, qua cum illo expoſtulando, in hominum maliciam & ingratitudinem à principio invehitur, cognoviſſet, miſertus illius, eò quod & in Deos pius fuerat, & multa illis ſacra peregerat, divitem denuo facere ſtatuit, ac Plutum cum theſauro ad ipſum mittit. Qui principio ire detrectat, oſtendens illum ſua culpa pauperem factum eſſe, & cum talibus hominibus minimè perdurare ſe poſſe, atque æquè odiſſe eos, ut ſordidos atque avaros illos, qui nunquam omnino ſe utantur. Mediocritate enim utendi ſe gaudere. Atque hic locus uſum divitiarum, & quomodo conſervari eædem debeant, docet. Deinde cum Iupiter in ſententia perſiſteret, atque ita Plutus ducente Mercurio ad Timonem proficiſceretur, inter eundum fingitur claudicare. Ibi, interrogante Mercurio, cauſſam ejus rei reddit, quod quoties à Iove mittatur, tardè incedat, neque videat quorſum eat, neque norit ad quos eat: quoties autem à Dite mittatur, etiam alatum eſſe. Quo figmento ſignificare videtur, improbos ac malos ſemper melioribus ſucceſſibus frui: probos autem, & à Iove dilectos, aut nunquam, aut tardè in hac vita felices ac divites fieri. Poſtremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tantopere ametur ab hominibus, reſpondet, inſcitia, ac cæcitate illorum hoc fieri. Atque ibi cum hos, tum alios effectus ſuos exponit, quæ omnia poſtremò actione, & quaſi ipſa re com-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

comprobantur, dum Timonem ab initio Plutum rejicere atque averſari fingit, utpote ex paupertate modeſtum ac temperantem jam factum, & agnoſcentem ſuperiora mala, in quæ ex divitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum cum ſumma cura aſſervare, tumidumque & inſolentem, omnes alios homines vitare atque contemnere. Additis ad finem etiam adulatoribus, ſcurris, aſſentatoribus, ſycophantis, fumi venditoribus, & id genus aliis, qui ut corpus umbra, ſic ipſi divitias atque fortunam comitantur.

ALIUD ARGUMENTUM IOHANNIS SAMBUCI *in Timonem, ſeu Miſanthropon.*

DIſtribuens aurum Timon incautus amicis,
Mendicus ſubitò è divite factus erat.
Ira igitur motus falſos contempſit amicos,
Atque alios, parcè vivere conſtituens:
Juppiter huic iterum ſuccurrens grandia miſit
Munera, quæ tanti cauſſa doloris erant.
Queis acceptatis, didicit dein parcere nummis,
Fabula, qui rectus, nos monet, uſus opum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Ἐπιγραφὴ,
ſive inſcriptio.

INſcribitur præſens Dialogus, Timon, ſive μισάνθρωπος, *quod poſterius differentiæ cauſſa additum videtur, ut de quo Timone hic agatur, declaret auctor. Fuerunt autem eo nomine plures, ſed duo præ cæteris fama clari, Timon Apolloniates ſeu Nicenus Philoſophus, qui Chalcedone Philoſophiam ſimul & Oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho, mordax imprimis & amarulentus, ſillorum, id eſt, dicacitatum ſcriptor, in quem Epigramma extat elegantiſſimum Danielis Heinſii, in Peplo ejus, titulo:* Εἰς Τίμωνα τὸν σιλλογράφον, φιλόσοφον καὶ αὐτὸν ὄντα. *De eo teſtatur Laërtius lib. 9. cap. 12. quod ſeceſſibus ac ſolitudine gauderet, uti nomine, ſic & ingenio haud multum diſſimilis huic noſtro. Vnde etiam Hieronymus Peripateticus dixiſſe fertur:* Quemadmodum apud Scythas & qui fugiunt, & qui inſequuntur, torquent ſagittas: itidem inter Philoſophos, alios perſequendo diſcipulos capere, alios fugiendo. Sequitur fama fugientem: & ob id ipſum avidius expetitur, qui celebritatem vitat. *Alter Timon, quicum nobis hic negotium eſt, Athenienſis fuit, Echecratis, ut perhibetur, filius, tribu Collyttenſis, quem ob morum aſperitatem* μισάνθρωπον *appellarunt, hoc eſt, hominum oſorem. Eo enim ingenio fuiſſe memoratur, ut præter unius Alcibiadis feroce natura juvenis, civium omnium conſortia averſaretur. Humanum itaque genus cùm odio haberet, vitam quandam inhumanam & feram ſequebatur, in cibiſque non modo vulgaribus, ſed etiam viliſſimis & ab reliquis hominibus prope damnatis acquieſcebat. De quo Timone omnes ferè intelligunt decantatum illum Horatii locum Sat. lib. 1.*

— ut qui-

——ut quidam memoratur Athenis
Sordidus ac dives, populi contemnere voces
Sic ſolitus, &c.

Interrogatus aliquando, cur reliquos mortales præter Alcibiadem, exoſos haberet : Quod ſciam, *inquit,* illum quandoq; multorum malorum Athenienſibus auctorem futurum. *Quæ quidem ejus* ἀπανθρωπία *non uni proverbio locum dedit. Nam poſtilla inhumani omnes, quique hominum congreſſus ac ſocietatem vitant, publiciſque adeo calamitatibus gaudent,* Timones *vocantur. Et* Timoniana vita *pro ſolitaria & moroſiſſima accipitur. Quin* Timoniano more *vitam traducere, eſt ab omni gratia & humanitate alieno : nec non* Timoniana cœna *appellatur, quæ cibis non modò vulgaribus, ſed etiam viliſſimis conſtat, de quibus in Chiliad. ſuis Eraſmus. Quali autem mortis genere vitam finierit, non certò conſtat. Refert Euanthes, ſed nomen auctoris non exprimit, Timonem hunc noſtrum de pyro arbore delapſum crus perfregiſſe : cumque medicorum operam pertinaciter recuſaret, putrefacto ulcere interiiſſe. Auſonius eum Athenis lapidatum fuiſſe memorat : alii non lapidatum, ſed probro maledictiſque confoſſum ajunt. Sic Suidas in vocibus* ἀπορρῶγες, *&* Τίμων. *Ad nomen* μισανθρώπου *quod attinet, produnt Ammonius & Ælianus fuiſſe & Cnemonem quendam cognomento* μισάνθρωπον, *ejuſdem ferè genii ac vitæ hominem. Nec alius ab eo extitit Bellerophon ille Homericus, de quo legere eſt Iliad. 6. quem melancholicum fuiſſe ſcribit Ariſtoteles. Hic enim cùm Diis omnibus inviſus eſſet, tantum ex eo dolorem cepit,*

Ut miſer in campis mœrens erraret Alëis,
Ipſe ſuum cor edens, hominum veſtigia vitans.

De Marco item Antonio refert Plutarchus, quod, cum ab Auguſto pugna Actiaca debellatus eſſet, in extremo portu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Juxta Pharum objectis mari aggeribus maritimam ſibi cœnationem ædificari curarit, in qua vitæ reliquum tranſigeret more Timoniano, dictitans ſe τὸν Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον. Sed veterum exempla quid opus eſt memorare? Habet & ætas noſtra Timones non paucos. Quot enim, prô dolor! reperire eſt, qui vel naturæ vitio, vel alia de cauſſa offenſi ſeceſſus quærunt, & ſegregati à communi hominum ſocietate bellum quaſi mortalium generi indicunt. De cœnobitis noſtri temporis aut eremicolis nihil dicam. Siquis vel in magiſtratu forte ambiendo repulſam paſſus fuerit, vel gratia exciderit Principis, aut in amoribus Venerem habuerit minùs propitiam, aut aliam quamcunque injuriam clademve perceperit, en continuò cum Timone noſtro μισάνθρωπον ſe declarat, ſylvas & deſerta urbibus præfert, vitamque ſolitariam degere mavult, quàm communi hominum cœtui intereſſe. Hujuſmodi lucifugis & lycanthropis illud opponendum divini Platonis effatum reor: Nos non tantùm nobis ipſis natos eſſe, ſed & patriæ, ſed parentibus, ſed cognatis & amicis: hominem eſſe ζῶον πολιτικὸν, ut docet Philoſophus: contrà qui ſolitudines quærunt, ſeque publico civium contubernio ſubducunt, non modò non homines ſed ne vivos quidem eſſe cenſendos. Præclarè Seneca: Vivit is qui multis uſui eſt: vivit is, qui ſe utitur: qui verò latitant & torpent, mortem ſuam anteceſſerunt. *Sed plura de Timone qui volet, Pauſaniam adeat in Atticis, Plutarchum in vita Antonii, nec non Eraſm. in adagiorum opere. Nos ad ipſam Dialogi ἐξήγησιν accedamus.*

ΤΙΜΩΝ.

Ω Ζεῦ φίλιε, ϗ ξένιε, ϗ ἑταιρεῖε, ϗ ἐφέστιε, ϗ ἀστεροπητὰ, ϗ ὅρκιε, ϗ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι.

TIMON.

O JUPITER *Philie, hoſpitalis, ſodalitie, domeſtice, fulgurator, juramenti præſes, nubicoge, grandiſtrepe, & ſiquod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt.*

Expoſtulat cum Iove Timon, quod hominum ſcelera non ſtatim puniat, neque dignum ſe gerat tot honorificis & ad terrorem compoſitis nominibus, quibus illum inſigniunt poëtæ. Πολυώνυμος hic introducitur per illuſionem Ζεὺς, ut apud Ariſtophanem in Pluto Mercurius, qui ſe στροφαῖον, δόλιον, ἐμπολαῖον, ἡγεμόνιον, & aliis item appellationibus venditat Carioni. Deus licet unus ſit, tamen varia nomina ſortitus eſt ab affectionibus variis, inquit Ariſtoteles, vel quiſquis auctor, in lib. de mundo. Et Seneca lib. 4 de beneficiis cap. 7. *Quoties voles, tibi licet aliter hunc auctorem rerum noſtrarum compellare. Tot appellationes ejus poſſunt eſſe, quot munera.* Cum enim de uno Deo convicti eſſent οἱ θύραθεν, neque id negare poſſent, ipſum Iovis nomine coluerunt, quem propter diverſa ejus officia & beneficia, diverſis item nominibus deſignarunt, ut quem totum compre-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

hendere nequirent, per partes, vel ut Maximus apud Auguſtinum loquitur, *membratim* colere viderentur. Hinc φίλιος dicitur, quod amicitiæ præeſſet. Interpres Græcam vocem retinere maluit, quæ tamen in Latina verſione reddenda erat. Quidam *amicitiæ præſidem*, alii Plautina voce *amicabilem* interpretati ſunt. ξένιος eſt ſive hoſpitũ vindex, ſi quando hoſpitii jura violantur. De quo Virgilius 4. Æneid. *Iupiter hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.* Iuppiter Xenius apud omnes ferè gentes colebatur, præſertim apud Scythas, ubi piaculũ maximum ducebatur, hoſpitium violare. Ἑταιρεῖος idem vocatur. q. d. ſodalitii juris diſceptator, vel ſodalitii præſes, ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας, ut tradit Euſtathius. cui Iaſon cum Argonautis ſacra feciſſe dicitur, ut teſtis eſt Athenæus lib. 6. itemque Heſychius, qui ipſum ait in Creta comprimis cultum fuiſſe. Ἐφέστιον appellarunt, quod procurator, dominus & aſſertor ſit eorum, qui ejuſdem tecti, ſepti vel laris ſunt participes. nam ἐφεστίους θεοὺς interpretantur τοὺς ἐφ᾽ ἑστίᾳ, penates. ἑστία focus eſt, cui originem dant ab ἕζω, ſedeo, quod ad focum ſedetur plurimum. ἀστεροπητὴς poëticum eſt vocabulum, idem quod ἀστραπαῖος, fulgurator, quaſi ὁ συναγείρων τὰς ἀστραπὰς, fulgura & coruſcationes congregans, ut exponit Heſychius. Tradit Appianus in Syriaco: cum à Seleuco Seleucia urbs conderetur, quæ ad mare vergeret, fulgure ictam fuiſſe, fulgurque ipſum Deum creditum, ſolitoſque mortales choreas ducere, ipſumque fulgur hymnis & canticis proſequi, quoties cælum fulgeret. Hinc *Iupiter fulgur* apud Feſtum. Ὅρκιος nomen accepit quod jurisjurandi ſit arbiter, vel is per quem homines jurant. Scribit Pauſanias, quod & Gilbertus refert, in Olympiæ βουλευτηρίῳ, h. e. loco ubi Elienſium Sena-

us cogebatur, Iovis ſimulacrum fuiſſe, quod utraque manu fulmen continebat, quaſi ulturus omnino fulmine, qui falleret juramentum. De cæteris nominibus vide quæ ad hunc locum breviter notavit Bourdelotius, & ante eum Cognatus. ἐμβρόντητοι. Pro eodem Lucianus dixit, ἐμβεβροντημένοι, in Icaromenippo. Conſule Ariſtotel. analyt. poſter. lib. 2. ubi ſententiam refert Pythagoræorum de mentibus tonitru motis & inſanientibus.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα, τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος, ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ.

Maximè quum hærent in verſu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metrique hiatum imples)

Epitheta non ſemper ἐκ τοῦ δέοντος, ſed pedamenti ſæpe & tomenti tantum loco adhiberi à poëtis, præter Plutarchum obſervavit etiam Euſtathius. Sic Homerus non rarò Iovem vocat νεφεληγερέτην, cum ſerenus eſt, & ἀστεροπητὴν, cum ad Æthiopas comeſſatũ abit, vel amoribus indulget. In Odyſſ. Penelopæ tribuit χεῖρα παχεῖαν i. e. *manum robuſtam*, præter decorum & ἀκυρολόγως, quam 3. Iliad. Menelao aſſcribit, ἐκ τοῦ προσήκοντος, ut rectè animadvertit Græciæ noſtræ πρόβλημα D. Heinſius in ſuis ad Heſiodum obſervationibus. τὸ πίπτον τοῦ μέτρου. Propriè ῥυθμὸς dicitur illa ἄρσις & θέσις eorum qui pede & manu plaudunt. Vnde tranſlatum ad pedes metricos. μέτρον a metiendo nomen habet, eſtque certa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

& definita pedum compoſitio. Differunt igitur ῥυθμὸς & μέτρον, quod ῥυθμοὶ, numeri, ſpatio temporum conſtant, μέτρον etiam ordine: alterum quantitatis eſt, alterum qualitatis. hinc Ariſtophanis Scholiaſt. πατὴρ μέτρου ῥυθμὸς, in Nebul. Vide Iul. Scaliger. de arte poëtica lib 2. cap. 6. Cadere dicitur verſus, cum non rectè pedibus ſuis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quo fulciatur: hiare, cum pars aliqua deficit, aut debita dimenſione non conſtat, aut crebra vocalium inter ſe fit concurſio. χασμῳδίαν vocant Grammatici, hoc eſt, metri compoſitionem hiulcam. ὑπερείδης. Feſtivè Jovi tribuit, quod nominibus ejus competit. ὑπερείδω, fulcio, ſuſtineo, στηρίζω. aptum vocabulum ruinæ. Sic Propertius dixit: *poſitas fulcire ruinas*. At ſi principes poëtas tam liberè taxat Lucianus quod epitheta nonnunquam adhibeant propoſite rei parum convenientia, quid dicturus eſſet de noſtratibus non dicam poëtis, ſed poëtaſtris, qui ut verſuum ſuorum ruinam fulciant, & hiatum expleant, neſcio queis vocibus utuntur obſoletis, barbaris, & aſſutitiis, quæ non magis argumento congruunt, quàm vetus panniculus novæ veſti, vel crocoton feli, ut proverbio dicitur.

Ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός;

Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen?

A circumſtantiis indignationem movet Timon. In-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

interrogatio negationis vim habet. ἐρισμάραγος. Vox poëtica, quaſi λίαν σμαραγοῦσα, id eſt, ἠχοῦσα. Jovis epitheton alibi, hic fulguris, quatenus tonitrum efficit. Differt fulgur à fulmine ſecundum Philoſophos, quod fulmen fiat, quando multus ac tenuis ventus ſeu ſpiritus, nempe calidus & ſiccus, ex nube, cui incluſus, à frigore exprimitur, magnoque fragore nubem perrumpit, & in terram decidit, cùm fulgur tantùm in aërem diſpergatur & conſumatur: adeoque nonnunquam fiat ſine tonitru. Pulcrè Seneca: *Eodem modo fit fulgur, quod tantùm ſplendet: & fulmen quod mittitur: ſed illi levior vis, alimentique eſt minus, & ut breviter dicam: fulmen eſt fulgur intentum.* βαρύβρεμος βροντή. Eſt enim tonitrus, ut Philoſophus docet lib. 2. Meteor. cap. 9. nihil aliud, quam fragor vehemens ab exhalatione igneſcente, dum nubem rumpit, excitatus, ut videre eſt in bombardarum noſtrarum exploſione. Nam horrendus ille ſonus cietur à flamma ex anguſtia tubi erumpente in liberiorem aëra, magnaque cum violentia diſcerpente eum ac propulſante. καὶ ὁ αἰθαλόεις. Jovi fulmen tribuitur triplex propter triplicem fulminis naturam & affectum, quod eſt penetrare ac diſcutere res contactas: offuſcare ſeu denigrare: & eaſdem incendere vel inflammare. Alii propter triplicem materiam ex qua conſtat, nempe calido ſicco, ex vapore calido humido, & ex iiſdem præterea incenſis. hinc Poëtæ Jovis telum trifidum ſive triſulcum eſſe dixerunt. Ariſtoteles tamen duo tantum ponit fulminum genera, Homerum imitatus, quem & & hic ſequitur Lucianus. κεραυνὸν αἰθαλόεντα vocat fuliginoſum ab atrore, quo res imbuit contactas. αἰθάλη enim fuligo. Ψολόεις alio nomine appellatur. Sic auctor de mundo. Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται.

λέγονται. Alterum fulminis genus ἀργῆτα, a candore vel velocitate nomen accepit. ἄργος en. albus, velox. quanquam a candore potius ſic dici putem. Plinius *clarum* appellat, quod flamma lucente & digeſtæ ſubtilitatis omnia penetrat, ſeque per omnes venas inſinuat & acetrimè urit. Teneris tamen & rarioribus parcit, quia non inhæret, ac ita citius quam poſſit amburere, ſe per poros tranſfundit, ut cum loculis integris & illæſis liquatur aurum. mora en. aliqua opus eſt ad urendum. Sic philoſophus: οἱ δὲ ταχέως, inquit, διάττοντες, ἀργῆτες λέγονται. i. quæ raptim tranſmittuntur fulmina, celeriterque provolant, Argetes vocantur. Σμερδαλέος. Adjunctum fulminis, quod ſit καταπληκτικὸν ſeu terrificum. Docet id Petronius Arbiter: *Primus in orbe Deos fecit timor: ardua cælo Fulmina cum caderent diſcuſſaque mænia flammis Atque ictus flagraret Athos.* De Cæſare Caligula numinum alioquin ſuorum contemptore refert Suetonius, quod ad minima tonitrua & fulgura caput obvolvere; ad majora verò proripere ſe è ſtrato, ſub lectumque condere ſoleat. Homericis hic epithetis jocoſè utitur Lucianus ad illudendum Iovi.

Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων.

Nam hec omnia jam nugas eſſe apparet, fumumque revera poëticum, nec omnino quicquam præter nominum ſtrepitum.

Continuatio ſuperiorum ad ἐξουθένησιν Iovis ejuſque poteſtatis inſtituta. Pari indignatione Iovem affatur Dido apud Maronem Æneid. 4. *Adſpicis hæc? an te Genitor cum fulmina torques Nequicquam horremus? cæcique in*

in nubibus ignes Terrificant animos & inania murmura miſces? q. d. abſit, ut inanias eſſe credamus. At Ariſtophanes ex perſona Socratis Iovem ludificans Comica ſcurrilitate βροντὰς ejus appellat πορδὰς, in Nub. καπνὸν ποιητικὸν ſive fumum poëticum appellat, vana & magnifica Poëtarum figmenta. Perſius Sat. 5. *Non equidem hoc ſtudeo, bullatis ut mihi nugis Pagina turgeſcat dare pondus idonea fumo.* Quid ſit *fumos vendere*, & *fumos effundere* norunt vel prætextati in ſcholis. Athenis vulgò καπνοὶ appellabantur doſontes & pollicitatores magni. fumus enim initio magnum quid eſſe videtur, ſed ſtatim evaneſcit, nihilque intus ſolidi habet. λῆρος. Vox ea non conviciatoria eſt, ſed περιττολογίαν & inania verba deſignat. hîc pro re frivola & nullius momenti accipitur: ἔξω πατάγου Imperfecta oratio, in qua deſideratur aliquid, οὐδέν τι, vel οὐδέ τι ἄλλο. rectè ſupplevit interpres. *Nec omnino quicquam præter*. Per πάταγον τῶν ὀνομάτων, nomina intelligit ſonora & grandia, non exilia aut vulgaria ψόφον ῥημάτων dixit item Ariſtophanes in Ranis, verba μεγαλόφωνα & terroris plena.

Τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, neſcio quomodo penitus extinctum ſit, & frigidum, & ne minimam quidem ſcintillam iræ contra nocentes aſſervarit.

Pergit extenuare Iovis arma Timon. ὅπλον ἀοίδιμον.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Sic vocat fulmen a poëtis decantatum & celebratum. Vox etiam proſæ ſcriptoribus uſitata. ἑκηβόλον. De fulmine hic uſurpatur, παρὰ τὸ ἕκαθεν βάλλειν, quod eminus jaciatur, vel ut Virgilianis utar verbis: *celſo Genitor quæ plurima cælo Dejicit in terras.* Aliàs epitheton eſt Apollinis i. e. Solis, qui ἑκηβόλος appellatur, quod radios e longinquo in terras demittat, reſque omnes ex immenſo intervallo moveat & opererur: vel quod vaticiniorum ſit præſes, a βάλλω, pro συμβάλλω, conjecto. πρόχειρον) quod hominum impietate motus Iupiter præ manibus ſemper & quaſi in promptu habet: ſecundum illud Horat. l. 1. od. 3. *Neque per noſtrum patimur ſcelus Iracunda Iovem ponere fulmina.* ἀπέσβη) indefinitum β. quod ſicut præteritum in paſſiva nonnunquam ſignificatione accipitur, pro, *extinctum eſt.* ψυχρὸν) id eſt, ἄπυρον, ex conſequenti. Extincta frigent. σπινθῆρα ὀργῆς) Debebat dicere πυρός. Feſtivè & καθ' ὑπόνοιαν iræ Iovis tranſſcribit, quod fulminis eſt proprium. σπινθὴρ, ſcintilla, quod ex Græco, quaſi ſpintella verſo π in κ, Ionum more, ut docet Caninius.

Θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα. οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι.

Itaque quivis ex his, qui peieraturi ſunt, citius extinctum ellychnium metuerit, quàm flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam in ipſos vibrare videris ut nec ignem, nec fumum ex ipſo manantem pertimeſcant: ſed hoc ſolum ex vulnere

δεδιέναι. μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.

putent ſibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur.

Dictus Iupiter ὅρκιος, quod jurisjurandi arbiter ſit ac vindex. hinc perjuros fulmine ſuo ferire ac necare creditur. Quod cum non illicò fiat, Iovem vel cæcutire, vel fulmen ejus extinctum putant, imò ad atheiſmum prolabuntur, mundumque ex fortunæ arbitrio ſurſum ac deorſum volvi credunt. Sic Iuvenalis ſat. 3. *Sunt qui in Fortunæ jam caſibus omnia ponant, Et nullo credunt mundum rectore moveri, Atque ideo intrepidi quæcunque altaria tangunt.* Verum legendus hic eſt Plutarchus, περὶ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένου. Vtcunq; Deus pœnam differt, non tamen eam aufert, ſed tarditatem ſupplicii gravitate compenſat. Piè Tibullus : *Ah miſer & ſiquis primò perjuria celat, Sera tamen tacitis pœna venit pedibus.* ἕωλον θρυαλλίδα) Iovis fulmen ellychnio comparat extincto frigidoque, quod vim nullam habet amplius nocendi, q. d. brutum fulmen. ἕωλον Suidas tradit eſſe, τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, ſumptâ tralatione a cibis, qui in ſequentem auroram ſive diem relicti ſaporem ac vim ſuam amittunt, fiuntque inutiles. Sic jus heſternum Græci vocant ἕωλον ζωμὸν, & ἕωλοι ἄρτοι ſunt panes pridie facti. nam ut rectè notat Caſaubonus ad Athenæum lib. 3 ἕωλα dicuntur omnia, quæ deſierunt eſſe in ἀκμῇ novitatis. Vnde M. Tullius ἕωλον vocat librum, qui primam novitatis gratiam amiſit. πανδαμάτωρ κεραυνὸς) fulmen *omnia domans.* Sic Profeſſor Salmurienſis. Eraſmus, *omnia necans*, quod anguſtius eſt, cum non ad animata

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

mata ſolùm, ſed & inanima ſeſe corpora extendat fulminis efficax vis. Neque enim homines vel pecudes tantùm in cineres redigit, quorum exempla legere eſt apud hiſtoricos, ſed inſuper duriſſima quæque, ut quercus, lapides, & metalla diſſipat, liquefacitque. Seneca lib. 1. Nat. quæſt. cap. 52. *Valentiora, quia reſiſtunt, vehementius diſſipat: cedentia nonnunquam ſine injuria tranſit.* Cum reſtrictione tamen accipiendũ hoc nomen πανδαμάτωρ. Sunt enim nonnulla, in quæ poteſtatem non habeat fulmen, ut in laurum ac ficum: in vitulum marinum: in aquilam, in hiænam, in homines dormientes & alia, de quibus videndi Plinius, Plutarchus, Suetonius: é recentioribus item Brodæus lib. 3. Miſcell. οὕτω δαλόν τινα) Aliâ ſimilitudine utitur, qua Jovis potentiam elevat, cùm titioni aſſimulat fulmen ejus, unde hoc tantùm formidant perjuri, ne fuligine compleantur. δαλὸς, titio, ξύλον κεκαυμένον Heſychio, παρὰ τὸ δαίεσθαι, ἤγουν καίεσθαι. plures vocabuli notiones ibidem vide. ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. In media ſignificatione, pro ſublata manu intentare fulmen, vel ſublatum fulmen dextra vibrare. Sic & Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος apud Athenæum introducitur, hoc eſt, ſublimi manu fulmen tenens, & quaſi jam jam vibraturus. Geſtum habitumque Jovis fulminantis exprimit Timon.

Ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν

Quibus rebus factum eſt, ut jam Salmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare: neque id admodum ab re: quippe adverſus

ὀργὴν

ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος.	*Iovem uſque adeò frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus.*

Quàm meritò ab hominibus nefariis contemnantur Iovis fulmina & tonitrua, probat exemplo Salmonei. Fuit Salmoneus Æoli filius, non regis ventorum, inquit Servius, ſed alterius, qui apud Elidem regnavit, qui cum regia Majeſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeo ut Elidis partem deſuper tegeret, ſub eo agitabat currus ad imitanda tonitrua: & in quem jaculatus eſſet facem, eum jubebat occidi, ob quam ſuperbiam Iupiter iratus illum vero fulmine ad inferos deturbavit. De quo Virgil. 6. Æneid. *Vidi & crudeles dantem Salmonea pœnas, Dum flammas Iovis & ſonitus imitatur Olympi.* Verum omiſſis poetarum figmentis, fuit Salmoneus, ut Euſtathius tradit Odyſſ. λ. inſignis mechanicarum operarum artifex, qui βροντεῖον ad imitanda cæli tonitrua dicitur excogitaſſe, vas ſcil. ingens mugitum illum tonitrui per calculos immiſſos exprimens, cujus etiam meminit Ariſtophanis interpres, in Nebul. Produnt item hiſtoriæ, Archimedem Syracuſanum fulgurationes quaſdam ignivomas per ſpecula edidiſſe. Idem Euſtathius commemorat peritum quendam mathematicum adjumento machinæ inimici ſui ædes, non aliter quam terræ motu vibratas, concuſſiſſe fulguritoſque quoſdam radios in illum diſtrinxiſſe, ut confeſſione inimici & ἐνοσίχθων, & περικέραυνος dictus fuerit Neptuni Ioviſque, illius terræ quaſſatoris: hujus fulguratoris epithetis. Quod de Arthmeſio intelligendum putant, quem ſcribit Agathus hiſtor.

lib. 5. domum Zenonis vicini ſui æmula motus terræ concuſſione per diſpoſitos certis locis tubulos perculiſſe. Cum Salmoneo confert Gilbertus auctorem illum (monachus fuiſſe perhibetur in Germania) qui bombardæ & pulveris nitrati uſum primus invenit, quod inventum, ut ut alii ſummè neceſſarium atque utile in bello ducunt, ad arces ſcilicet latronum expugnandas: alii tamen & forte rectius Satanicum plane & perniciosiſſimum eſſe judicant. Quæ enim quæſo animi virtus? quod corporis robur? qui aſtus & ſtratagemata ingenioſa nunc locum habeant, ubi machina illa globis ferreis ſaxiſve oppleta disjicit omnia, & uno ſæpe ictu centum aut ducentos homines in acie conſtitutos, quamlibet armatos è medio tollit? ἀντιβροντῶν. Dixiſſet Atticus ſcurra ἀντιβροντοπαρδῶν, ut qui Jovis tonitrua per jocum πορδὰς vocabat. οὐ πάνυ τι. Nec immeritò hoc à Salmoneo factum aſſerit argumento à contrariis deſumpto. Lentitudini Jovis opponit Salmonei fervorem; & projectam ejus audaciam, illius timiditati. ψυχρὸς τὴν ὀργήν. Ejuſmodi hominem ἄνοργον, vel ἀόργητον vocant Græci, lentum ſive iræ vacuum, de quo Plutarchus in lib. περὶ ἀοργησίας, & Ariſtoteles 2. Ethicorum. Opponitur ei θερμουργὸς ἀνὴρ, qui ad facinora perpetranda fervidus eſt & præceps. Xenophon ἀνόητον & ῥιψοκίνδυνον appellat. Sic & θερμὸν ἔργον apud Ariſtoph. facinus audax & temerarium, q.d. calidum magis quàm callidum. θρασυμήδης eadem de cauſſa vocatur Salmoneus à Pindaro, in Pyth. Oda 4. μεγαλαυχέστατος, id eſt, non tantùm audacia tumidus & elatus, ſed de magnis etiam rebus ſeipſum jactans. Utriuſque ſignificationis exempla vide apud Budæum in Comment. pag. 356. edit. Stephan.

Πῶς

Πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς.

Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac ſub mandragora dormis? qui neque peierantes audias, neque flagitioſos obſerves.

Socordiæ crimen Jovi improperat ac ſomnolentiæ. πῶς γάρ; conciſa loquendi formula ſed elegans. In reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, quidni enim faciat? q. d. jure optimo id facit. ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδειν, proverbialis eſt locutio. Mandragoræ vis ineſt ſomnifica, ob inſignem ejus frigiditatem, quam herbam Pythagoras ἀνθρωπόμορφον vocat, quod radix ejus imitetur hominis formam. quod tamen negant recentiores Botanici, idque ex aliis plantarum radicibus confictum eſſe ajunt. Sunt qui non plantam, ſed animal in terris vivens eſſe crediderint, ideoque dextrè evellendum eſſe docuerint, cum & conceptum in utero perficere & divitias conferre putarint, quam opinionem merito refellit Matthiol. in Dioſcoridem lib. 4. & 6. itemque Lemnius lib. 4. de occult. Naturæ miraculis, cap. 10. Vide inſuper Nicand. & Grevinum, cap. 23 lib. de Venenis. Heſychio exponitur εἶδος βοτάνης οἰνικὸν καὶ ὑπνωτικόν. Hinc qui ceſſant in officio, *multam mandragoram bibiſſe* dicuntur. Utitur eodem loquendi genere Demoſthenes in Philipp. 4. & Julianus Cæſar in Epiſtol. At quanto rectiùs quàm Timon, de ſummo Numine pronunciat regius Pſaltes: οὐ νυστάξει, inquit, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων Ἰσραὴλ, *non dormit neque nictat, qui cuſtodit Iſraël.* ubi λιτότης in verbis

occur-

occurrit & ἀνθρωποπάθεια, q. d. Deus noſter promptus eſt ad opem ſuis ferendam, non mandragoram bibit aut grana papaveris, ut altum dormiat. ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας. In genere ſic vocat flagitioſos. Eſt enim ſcelus omne ἀδικία quædam & iniqua actio ſeu juris violatio, ut contra virtus omnis juſtitia. hinc apud Demoſthen. ut obſervat Budæus, τὸ ἀδικεῖν ferè accipitur, pro perperam & ſceleſtè agere. Et Caſaubonus ad Athenæum, ἀδικίαν pro impudicitia & aliis item flagitiis accipi, non ſemel obſervavit.

Λημᾷς γοῦν, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, aureſque tibi obſurduerint, quemadmodum iis qui ſenio confecti torpent.

Amplificatio eorum quæ ſupra dixit. Non ſolùm dormitare ait Jovem & veterno quodam corripi, ſed cæcutire etiam præ lippitudine, eoque minus perſpicacem eſſe in negociis obeundis. λημᾷς γοῦν. *cæcutis lippientium more.* λήμη pro quo Atticis γλήμη addito γ, propriè humor eſt in oculis concretus, unde lippitudo naſcitur, ἀπὸ τοῦ λεύσειν, ut volunt, quod eſt videre, & μὴ particula privante, quod ejuſmodi lacrymæ oculos occupantes viſui officiant. Quæ cum in ſenibus majores lemas faciant, hinc ſatis audacter κολοκύντας λημᾶν dixit Ariſtophanes, in Nub. & χύτρας λημᾶν, Lucianus in opuſc. πρὸς ἀπαίδευτον, hoc eſt, cucurbitas vel ollas lippire, quoties aliquem ſignificare volunt planè cæcutientem aut ſtupidum. ἀμβλυώττεις. *Obtuſum*

ſum vides ἀμβλὺς enim obtuſus, hebes, quod ad ἀνα-βάλλω refert Euſtathius. propriè de ferro uſurpatur, cujus acies obtuſa eſt. transfertur ad aciem oculorum. hinc ἀμβλυωπία pro *hebetatione oculorum* apud Hippocratem & Galenum, quâ non tota lux perit, ſed hebeſcit, quæ hebetatio ex aliqua incerta cauſſa provenit teſtibus medicis. τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι. Deeſt præpoſitio κατά. ad verb. *exurdatus es auribus*, vel *aures tua exurdatæ ſunt*, vel *exurduerunt*. κωφὸς dicitur, cui auditus eſt vitiatus: item mutus. Heſychio, οὔτε λαλῶν, οὔτε ἀκούων. quia quiſquis à nativitate ſurdus eſt, etiam mutus ſit neceſſe eſt Vide Aphrodiſ. lib. 1. Problem. Διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; quæſt. 138. οἱ παρηβηκότες. rectè interpres, *qui ſenio confecti torpent*; vel potius, *qui florentes annos egreſſi in ſenectutem vergunt*. Sic uſurpatur apud Thucydidem, ὅσοι δὲ παρηβήκατε, id eſt, *conſenuiſtis*, ut bene interpretatur Budæus, non, ut Valla, *ætate proceſſiſtis*. Senibus enim viſus obtuſior, vireſque corporis minùs excitatæ vegetæque eſſe ſolent.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὤν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο,

Quandoquidem cum juvenis adhuc eſſes, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, ſed perpetuò fulmen erat in negocio, & ægis concutieba-

καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο.

tur, obſtridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem denſiſſime ex edito loco devolantium torquebatur.

Argumentatur ab anteactis. Inſtituitur hic egregia collatio Iovis olim juvenis ac ſtrenui: & ætate jam deficientis ſive ignavi. Quæ omnia Rhetorum more amplificat Timon per exclamationem, q. d. quantum mutatus es ab Iove illo juvene, acri & actuoſo? nunc te neſcio quis languor & veternus habet. ὀξύθυμος ὤν. præceps animi, impatiens iræ, cerebroſus. Sic eum ſæpe introducit Homerus. Id autem pueris ſeu juvenibus proprium eſt, quos propterea θυμικοὺς καὶ ὀξυθύμους appellat Ariſtoteles Rhetor. 2. Et ab ejuſmodi hominibus minùs ſibi metuendum eſſe docet, quàm ab iis, qui mites diſſimulatoreſque ſunt hoſtes. Vide Philoſophum Eth. Nicomach. lib. 4. cap 5. ubi τοὺς ὀξυθύμους καὶ ἀκροχόλους diſtinguit ἀπὸ τῶν πικρῶν καὶ χαλεπῶν, qui diutiùs in ira perſiſtunt, & δυσδιάλυτοι ſunt. ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Eleganter, quaſi vigens ira. Sic νόσος ἀκμάζειν dicitur medicis, cùm ſævit ac graſſatur: παρακμάζειν, cùm vigorem ſuum vel rigorem remittit, ſenſimque deficit ac decreſcit. καὶ βιαίων. Significat homines violentos, qui per vim aliis injuriam inferunt, vel ut verbis utar Ovidii, *quibus rigido jus dicitur enſe*. χειροδίκας eoſdem ſcitè vocavit Heſiod. in Operibus. οὐδέπ. ἤγες ἐκεχειρίαν. Gellius lib. 1. cap. 15. ἐκεχειρίαν ſcribit eſſe ceſſationem pugnæ pacticiam, παρὰ τὸ κατέχειν τὰς χεῖρας, quod eo tempore *feriatur bello apta manus*, ut ait Auſonius, *& otia ducit*. Ad ferias & munerum

nerum vacationes quoque refertur. Latini *inducias* dicunt, ſed voce minus ſignificante, ut idem docet Noct. Atticarum ſcriptor. ἡ αἰγίς. Jovi ægis tribuitur, hoc eſt, clypeus ex pelle capræ Amaltheæ, quæ nutrix ejus fuit, confectus, quem dicitur ἐπισείειν, id eſt, vibrare, quoties iraſcitur. Servius ad 8. Æneid. *In pectore Numinis*, inquit, *ægis; in corpore hominis lorica dicitur.* ὥσπερ εἰς ἀκροβολ. hoc eſt, *jaculorum in morem edito ex loco devolantium.* ita Eraſmus. Alii, *in morem levis & velitaris pugnæ.* Vox utrumque ſignificat. nam ἀκροβολίζεσθαι, vel eſt ἐξ ἄκρου βάλλειν, ſublimi è loco jaculari: vel ut Heſychius exponit, πόρρωθεν βάλλειν, eminus certare jaculis miſſilibuſque, quod eſt velitari. Vide Æmil. Portum ad Xenoph.

Οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν. καὶ ἡ χιὼν, σωρηδόν. καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι. ποταμὸς ἑκάστη σταγών.

Terræ quaſſationes cribri inſtar frequentes, nix cumulatim, grando ſaxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbreſque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans.

Cohærent hæc cum præcedentibus, quæ ſalibus admodum feſtivis referta ſunt. Eſt & hic elegans τῶν ἐπιῤῥημάτων ſimiliter deſinentium ſchematiſmus in κοσκινηδὸν, σωρηδὸν, & πετρηδόν. Cribri motus cum motibus terræ; nivium denſitatem cùm acervo frumenti aut aliarum rerum; grandinis lapſum cum ſaxorum deſuper volantium ſtrepitu perquam venuſtè comparat.

φορτικῶς διαλέξωμαι. Per comparativum expoſuit Eraſmus, ἀντὶ τοῦ φορτικώτερον. Sic Demoſthenes in Timocr. ἵνα μή τι φορτικῶς εἴπω Interpres, *nequid inſolentius dicam & invidioſius* ῥαγδαῖοι. Nimborum epitheton appoſitum, q. d. rapidi & vi perrumpentes, à ῥήσσω τὸ ῥήγνυμι rumpo. ἑκάστη σταγών. Eraſmus, & alii verterunt, *quotidie exundans* ut ἑκάστη ſit adverbialiter poſitum, pro καθ' ἑκάστην illud verò σταγὼν, indefinitum 2. eſſe volunt à στάζω, ſtillo, in quibus non leviter hallucinari videntur, cum ſimpliciter meo judicio vertendum ſit *flumen erat quæque gutta.* Vult enim indicare Timonem, quam copioſi & grandes fuerint illi imbres, unde tam exiguo tempore & velut momento tam ingens exſtiterit aquarum diluvium, quo totum genus humanum fuerit abſorptum. Nec etiam τὸ στάζειν, quo verbo utitur Lucianus, *exundandi* ſignificationem admittit, cùm *ſtillare*, & *exundare* inter ſe opponantur. Unde ἄστακτα ὕδατα Euripidi, ſunt *aquæ copiosè fluentes, non ſtillatim.* Subintelligitur verbum ſubſtantivum, ἦν, vel ἐγένετο, & prædicatum, ut Logici loquuntur, ſubjecti locum obtinet.

Ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυ-

Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum eſt, ut omnibus ſub aqua demerſis, vix unica ſcaphula ſervaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani

κωρεῖ,

κωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

generis quaſi ſcintillulas quaſdam ſervans, unde ſceleratius etiam genus propagaretur.

Quàm præceps olim ad iram ſive vindictam fuerit Jupiter, alio item exemplo declarat Timon, nempe diluvio Deucalionis. Fabulantur poëtæ Deucalionem, qui filius fuit Promethei, & uxorem duxerat Pyrrham Epimethei filiam, apud Theſſalos regnaſſe, ſub quo ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundaſſe, genuſque humanum ad internecionem deleviſſe fertur Deucalione & Pyrrha ſervatis. quam fabulam lepidè pertractat Ovid. lib. 1. Metamorph. Hoc ideo fictum eſſe ſcribit Euſebius in Chronicis, quod regnante Athenis Cecrope maxima aquarum illuvies majorem partem populorum Theſſaliæ abſumpſerit paucis per refugia montium liberatis, maximè in monte Parnaſſo, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur, qui tunc ad ſe ratibus profugientes, ut narrat Juſtinus, ſuſcepit, ac per ſumma Parnaſſi juga fovit, eaque de cauſſa genus humanum ab illo fuiſſe reparatum ajunt. Sunt qui tertium & quartum finxerunt cataclyſmum ſub Ogyge Thebanorum rege, Deucalionis majorem, ut teſtatur Auguſtinus lib. 18. de civitate Dei: & alterum ſub Phoroneo rege Athenienſium in Attica. Sed fabuloſa hæc omnia, & è Noachi, qui Deucalion ille, Ogyges, vel Phoroneus putatur, diluvio ſub imagine expreſſa. quemadmodum conſtat, creationem hominis à poëtis, maximè ab Ovidio ipſi Prometheo tribui, quo antiquiorem non cognoverunt Græci. Sic juſto Dei judicio, artibus Satanæ factum

eſt, ut quæcunq; in ſacris hiſtoriis occurrunt, ethnicorũ figmentis in fabulas verterentur. Patet hoc ex collatione, quam inſtituit Petr. Lavinius vir θεολογικώτατος inter ea quæ narrat Moſes, & quæ canit in Transformationibus ſuis Naſo. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifeſtè paret, per diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illam particularem, quâ olim Græcia, atque Italia vaſtata, nec non Atalanta inſula abſorpta dicitur: ſed diluvium univerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quin etiam Plutarchus lib. de animal. induſtria, ſcribit, columbam ex arca Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluvii. Et quis ille Deucalion? Promethei filius, qui Japeto patre natus dicitur. at Japeti nomen non origine Græcum eſt, ut Proclus putavit, ſed effictum ex Hebr. Japhet, qui filius fuit Noachi unà ſervatus cum patre & fratribus ex diluvio. Ipſe vero Deucalion Græcorum, qui reſpondet Noacho, pro Thubalis nomine inductus eſt. Nam θ in δ ſæpe tranſit apud Græcos, ut οὐθεὶς & οὐδεὶς. β item & κ facilè inter ſe permutantur. Sic βορβορυγὴ & κορκορυγὴ, apud Heſychium, de quibus Salmaſium vide in lib. de Dialectis. ναυαγία.) Propriè de navium jactura ac ſubmerſione dicitur. hic pro diluvio accipitur, quo univerſum genus humanum ſub aquis demerſum periit, quam propterea differentiæ cauſſa μεγάλην ναυαγίαν appellat Lucianus in Dialogo περὶ ὀρχήσεως. Cicero, *naufragium Reipubl.* eadem tralatione dixit. ἐπὶ τοῦ Δευκαλ.) hoc eſt, Deucalionis tempore vel ætate, ἐπὶ τούτου τοῦ βίου, ut alibi loquitur Lucianus. ἐν ἀκαρεῖ χρόνου.) Sic loquuntur Græci, cum repente quid factum dicunt, ἐν ἀτόμῳ, ut Suidas interpretatur. nam τὸ ἀκαρὲς propriè de capillis dicitur, quod ita exiguum eſt,

ſt, ut præ exiguitate non poſſit κείρεσθαι, hoc eſt, tonderi. ὑποβρυχίων ἁπάντ.) Univerſale igitur diluvium fuiſſe innuit. ὑποβρύχιος dicitur ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ βυθισθείς, ſub aqua merſus. à βρύχω deducit Euſtathius, id eſt, ſtrido. Stephanus Etymologum ſecutus à βρέχω, quod eſt, irrigo. aliàs à βυθὸς dici poſſit, quaſi βύθιος, quod etymon indicare videtur Heſychius. καταδεδυκότων.) Hoc addit Lucianus, quo ſignificet, ita eos fuiſſe demerſos, ut nunquam emerſerint. nam τὸ καταδύνειν, eſt *ſubire fundum*, cui opponitur ἀναδύνειν, vel ἀνακύπτειν *ex aquis emergere*, vel *emicare*. κιβώτιον) Propriè arculam ſonat. hic ſcaphulam ita vocat, in qua Deucalion cum uxore ſervatus fuit. *parvam ratem* appellat Ovid. ut, *parva rate vectus adhæſit*. 1. Metamorph. Eadem ratione arca Noæ, quæ Hebr. תבה, à ſeptuaginta interpretibus Græcè vertitur κιβωτὸς, Geneſ. 6. & alibi, ob ſimilitudinem quam habebat cum ciſta. Unde videmus Deucalioneum illud diluvium idem eſſe quod Noachi, quo tempore divina providentia in arca ſervatus fuit cum uxore, filiis, & nuribus, ut eſſet generis humani ſeminarium. προσώκειλαν) *quæ appulit*. De navibus propriè dicitur littus aut portum ſubeuntibus, ab ὀκέλλω, vel κέλλω τὸ κινῶ teſte Euſtathio, à quo Latinum *cello*, cujus compoſita in uſu. τῷ Λυκωρεῖ.) Mons ſive locus eſt ad quem appulit ſcapha. Scribit Pauſanias in Phocicis, Lycoream urbem conditam in Parnaſſi ſummitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione luporum ululatibus, (τῶν λύκων ὠρυγαῖς) ſervati ſunt, ut eo nomine vel ipſe Parnaſſus, vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovidius Parnaſſum fuiſſe ait, montem Phocydis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha ſe receperunt. Verùm ex narratione Moſaïca, mons, in quo reſedit arca, unus

unus fuiſſe dicitur montium Ararati, id eſt, majoris Armeniæ, quem Chaldæus paraphraſtes appellat *Kardu*, Epiphanius λόφαρ, hoc eſt, *locum deſcenſionis*, ſic forte dictum à ſitu, quod in omnes partes ex eo Noah cum ſuis deſcenderit poſt deſiccatam terram, ut notat Junius ad 8. Geneſ. qui & hoc addit, montem fuiſſe omnium in illo tractu editiſſimum. *ζωπυρόν τι.*) Eleganter ſic vocat humani generis relliquias: quemadmodum & Plato ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους appellat eos, qui ex diluvio ſervati ſunt, quaſi igniculos quoſdam ad humanum genus aquis extinctum, ſuſcitandum relictos. lib. 3. de legib. Eſt propriè τὸ ζώπυρον, ſuſcitabulum ignis ſeu relliquiæ ignis ſopiti & cineribus obruti, quod Homerus vocat σπέρμα πυρός. Hoc autem ſervatur ad ignem accendendum, quum uſus exigit. εἰς ἐπιγονὴν, &c.) Eo humanæ naturæ pravitatem indicat à bono ſenſim in pejus vergentis, quemadmodum hoc quatuor ſuis ætatibus ſcitè præfigurarunt poëtæ. Sic auream ætatem excepit argentea, argenteam ænea, hanc ferrea, deſciſcente paulatim à primævo innocentiæ ſtatu mortalium genere. Quò ſimiliter reſpexit Horat. Carm. lib: 3. Od. 6.

Ætas parentum pejor avis tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitioſiorem.

Quos verſus ex Arato tranſtulit Lyricorum princeps.

Τοι γάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς,

Quare dignum ſocordia præmium ab illis reportas, cùm nemo jam tibi ſacra faciat, nec

οὔτε

τε στεφανοῦντος, εἰ ή τις ἄρα πάρεργον λυμπίων. καὶ οὗτος, οὐ άνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν οκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος ι ἀρχαῖον συντελῶν. ᾳ κατ' ὀλίγον Κρόνον ε ὦ θεῶν γενναιότατε, ποφαίνουσι, παρωσά-μενοι τῆς τιμῆς.

coronas offerat, niſi ſiquis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum neceſſariam rem facere ſibi videatur, ſed priſcum quendam ritum obſervare: ac pene Saturnum, ô Deorum generoſiſſime, te reddunt, magiſtratu amoventes.

Concludit Iovem ob hanc ſuam in vindicandis ſceeribus lentitudinem & væcordiam meritò deſpici, culumque ejus negligi. τἀπίχειρα) pro, τὰ ἐπίχειρα, cujus ingulare, licet minùs uſitatum legitur apud Heſych. xponiturque ἀνταπόδοσις, retributio, merces, præmium, quaſi τὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδος, lucrum quod procedit ex operibus manuum, & propriè operariorum eſt, qui χειρώνακτες & ἀποχειροβίωτοι vocantur apud bonos auctores. Abutuntur ea voce qui *pœnam* interpretantur. οὔτε στεφανοῦντος) Hic notandus veterum ritus, qui non modò Diis ſuis ſacrificabant, ſed & ſimulacra eorum ertis coronabant, quæ ſubinde renovabant æditui, eo ignificantes virtutem divinam non marceſcere, ſed potentem ſemper & efficacem permanere. Quod Iovi imprimis fiebat ex olea vel quercu. Unde factum, ut invicem inter ſe hæ arbores inimicitias exercere dicantur. Phurnutus tamen oliva tantùm Iovis ſtatuam coronari ſolitam ait, quod ea ſit ſemper virens, & pinguis multæque utilitatis, itemque glauci coloris & cœleſtis ſimi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ſimilitudinem referre videatur. ὦ γενναιότατε.) Lucianus in compellationibus τῶ γενναῖε vocem ferè per illuſionem uſurpat. Sic infra, ὦ γεννάδα, ὦ ἀγαθὲ, ὦ τὰν & ſimilia. Κρόνον ἀποφαίνουσι.) *Saturnum reddunt*, hoc eſt imperio abdicant, ut patri Saturno feciſti, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον, inquit Prometheus ad Jovem in primo dialogo Deorum. Tacitè Jovem perduellioni accuſat. Dicitur in inſula Creta regnaſſe Saturnus qui cùm ex oraculo didiciſſet fore, ut à filiis regno expelleretur, & ob hoc Jovi inſidias strueret, ab eo regno pulſus in Italiam profugit, ubi aliquamdiu apud Janum regem latuiſſe fertur. Unde & illi nomen, non a ſatione, quod agriculturam docuerit primus, ſed ab Hebræo סתר, quod eſt latere. & terra quæ prius dicta eſt *Saturnia*, poſt etiam *Latium* appellata fuit quod *his latuiſſet in oris*, ut Maro loquitur. τὸ ἀποφαίνει dixit, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. Sic paulo poſt, ἀποφλύσας, pro ἀποπλύσας. vide Budæum. παρωσάμενοι. *imperio abdicantes*, vel *abdicatum*, pro ἀπωσάμενοι. Τιμῆς nomine imperium deſignatur, ἡ ἀρχὴ, per excellentiam. Primus enim poſt Deos honor debetur Magiſtratui.

Ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι.	*Omitto dicere, quoties jam templum tuum ſacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipſi manus in Olympiacis admoliti ſunt.*

Aliud ignaviæ conſequens notat Timon, ſacrilegorum nempe projectam audaciam, qui depoſito omni metu Iovi ipſi manus injicere non verecundantur,

neque templum ejus compilare. Eadem conqueritur Iuvenalis Sat. 13.

Hæc ibi ſi non ſunt, minor extat ſacrilegus, qui
Radat inaurati femur Herculis, & faciem ipſam
Neptuni, qui bracteolam de Caſtore ducat.
An dubitet ſolitus totum conflare Tonantem?

Legitur de Dionyſio Siciliæ tyranno, ut alios mittam, quod Iovi Olympio detraxerit magni ponderis aureum amiculum, quo eum Hieron è manubiis Carthaginenſium ornaverat: proque detracto aureo laneum illi pallium injecerit, ita cavillans: *aureum amiculum æſtate grave eſt: hyeme frigidum, laneum ad utrumque anni tempus accommodatius.* Idem victorias aureas, pateras & coronas, quæ porrectis manibus ſimulacra ſuſtinebant, velut offerentia tollebat, dicens, *ſe oblata accipere, non eripere.* Quin Locris etiam Proſerpinæ templo, quod ibi nobiliſſimum & opulentiſſimum erat, per avaritiam ſpoliato, mox cùm per altum ſecundo vento claſſis illius proveheretur, ridens amicis: *videtiſne*, inquit, *quàm proſpera navigatio ab ipſis Diis immortalibus detur ſacrilegis?* ex eo colligens, aut non eſſe Deos, aut illis non eſſe moleſta ſacrilegia. Vide Iuſtinum lib. 21. Sueton. in Calig. cap 32. & Valer. Maximum lib. memorabil. 1. cap. 2. σεσυλήκασι.) Cicero, *fana depeculari* dixit, nimirum furandis ſacris. σύλη ſpolium, à quo σκῦλον interpoſito κ. Unde Latinis *ſpolium*, & σκυλεύω, *ſpolio.* Ὀλυμπιάσιν) adverbium τοπολογικὸν eſſe volunt. alibi dixit, ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις, in Olympiacis ſcil. certaminibus. Ὀλυμπία pro Olympico certamine. Cùm de Olympiade aut victoria Olympica ſermo eſt, penultimam circumflectendam eſſe docet Ariſtophanis Scholiaſt. in Veſpis. Lucianus hic ſub perſona Timonis ficticium Iovis Numen, aliorumque Deorum, ſubſannat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ſannat, quaſi non Deos eſſe cenſens, ſed effigies tantum & idola ſui ſeculi hominum, quorum fana nihil aliud eſſent quàm profana cacodæmonum habitacula. Gentes en. ut magnus docet Apoſtolus, οὐκ εἰδότες θεὸν, ἐδου-λεύσατε τοῖς μὴ φύσει οὖσι θεοῖς, hoc eſt, τοῖς δαιμονίοις, vel ταῖς κτίσεσι παρὰ τὸν κτίσαντα, ut alibi loquitur.

Καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, οὐ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες, αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν.

Interea tu altifremus ille, adeò piger fuiſti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cùm adhuc ad fugam ſe compararent.

Illudit Iovi, ut ſupra, quod officio ſuo deſit in ulciſcendis perjuris & ſacrilegis. Sic & ille apud Iuvenalé. *Audis Iupiter hæc? nec labra moves, cum mittere vocem Debueras, vel marmoreus vel aheneus?* unde ſtatim infert. *Vt video, nullum diſcrimen habendum eſt Effigies inter veſtras ſtatuamque Batulli.* Merito Chryſoſtomus in homilia quadam tales corripit his verbis: ὅτι σκηπτὸς ἄνωθεν οὐκ ἔρχεται, ὅτι οὐ πάντα ἀνατέτραπται, ἕστηκας καλέχων τὸν θεόν, ἵνα λάχανα λάβῃς, ἵνα ὑποδήματα. Dei longanimitas ad contemptum ſui profanos homines allicit, quæ ad reſipiſcentiam eos ducere debebat. Epitheto rurſus poetico per ludibrium utitur, quo Iovem inſignit Homerus, ὑψιβρεμέτην ipſum appellans, quaſi ὑψοῦ βρέμοντα ἤγουν βροντῶντα, quod in alto tonet. ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nimirum, qui fures latratu ſuo vel prodant: vel fugientes arripiant. Ut fidei, ſic & vigilantiæ ſymbolum canis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Vnde Lucretius: *Et leviſomna canum fido cum pectore corda.* Canes intelligit οἰκουροὺς, h. e. ædium cuſtodiæ præfectos. βοηδρομήσαντες) Propriè uſurpatur de iis, qui ad clamorem alicujus accurrunt periclitantis ac quiritantis: vel potius, qui ſublato clamore, ut in pugna fieri ſolet, feſtinanter ſuccurrunt. Ab Heſychio τὸ βοηδρομεῖν exponitur μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Hinc ſacrum βοηδρόμια apud Athenienſes, quod auxilio illis veniſſet Ion, cum ab Eumolpo invaderentur. quanquam Plutarchus in Theſeo, feſti cauſſam a bello contra Amazonas geſto deducat, quod eas Theſeus menſe Boëdromionis factâ Apollini re divina, profligaſſet. unde & βοηδρόμιον Ἀπόλλωνα coluerunt, cujus meminit Callimachus in hymnis.

Ἀλλ᾽ ὁ γενναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ᾽ αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ.

Sed generoſus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor ſedebas, fulmen decemcubitale dextra tenens, quum tibi cæſaries ab illis circum tonderetur.

Ἀναισθησίαν prætetea ſeu ſtuporem exprobrat Iovi. quaſi dicat: Egregius ſcilicet Gigantum extinctor es, & Titanum debellator, qui ſic impune tibi ludos fieri pateris ab improbis. Rurſum epithetis utitur poëticis ad irriſionem. Γιγαντολέτωρ dictus Iupiter, quod Gigantes Titani Terræque filios in ipſum inſurgentes debellarit, παρὰ τὸ ὀλέσαι τοὺς γίγαντας. Callimachus eum ſcitè vocat πηλογόνων ἐλατῆρα i. e. *Terrigenarum depulſorem,*

ſorem. de quo ſic Horat, lib. 3. od. 4. *Scimus ut impios Titanas immanemque turbam Fulmine ſuſtulerit caduco.* Et Od. 1. *Reges in ipſos imperium eſt Iovis Clari Giganteo triumpho, Cuncta ſupercilio moventis.* περικειρόμενος) Proverbio dicitur. Nam id luſus gratia fieri ſolet ſtupidis, ut eis non ſentientibus coma circumtondeatur, quemadmodum & pueris fieri ſuevit, quibus olim in circuitum tondebantur crines, teſte Salmaſio. Nos Belgæ ſimiliter *ſcheeren* dicimus, pro deridere. Romani *barbam alicui vellere* pro eodem uſurpant. Perſius ſat. 2. *Idcirco ſtolidam præbet tibi vellere barbam Iupiter?* quo ſummum ejus contemptum & ludibrium ſignificat Satyricus. Vtitur & eo loquendi genere Lucianus in Pſeudomante. δεκάπηχυν κεραυνὸν) *fulmen decemcubitale*, hoc eſt, prægrande & terrificum. cujus vaſtitatem deſcribit Ovidius in Faſt. *Iupiter anguſta vix totus ſtabat in æde, Inque Iovis dextrâ fictile fulmen erat.* Statuam Iovis deſignat & fulmen, quæ tanta erant ut vix ædicula caperet. πῆχυς autem cubitus. Cubitum accipe pro menſura, qui vel major vel minor eſt. Major novem pedes continebat. Vnde ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς apud Theocritum pro portentoſæ magnitudinis viro.

Ταῦτα τοίνυν ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσῃ οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς

Hæc igitur, ô præclare, quando tam ſecurè deſpicere deſines? quando de tantis maleficiis pœnas ſumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones ſatis idonei ſint ad expiandum tam

οὕτως

οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;

inexhauſtam morum improbitatem?

Hæc συμπεράσμα continent ſuperiorum, in quibus hortatur Jovem, ut tandem evigilet & inſignem adeo contumeliam debitis ſuppliciis vindicet. Supinam ejus ſecuritatem figurata oratione perſtringit, tanquam efficaciori, ὦ θαυμάσιε) ut ſupra, ὦ γενναιότατε per illuſionem. ὑπέραντλον ὕβριν) Sic venuſtè appellatur inexhauſta & nullis februis expianda iniquitas, ſumptâ tralatione a navi cujus ſentina exundat teſte Budæo. ἄντλος en. *ſentina*. Hominum profanitatem indicat, cum tantam eſſe ait, ut ad eam eluendam nulli Phaëthontes, vel Deucaliones, hoc eſt, nulla incendia vel diluvia, quanta illorum temporibus fuere, ſuffecerint. Eſt hic, ut Rhetorici magiſtri loquuntur, metonymia ſubjecti pro adjuncto.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα

Etenim ut communibus omiſſis, de meis verba faciam. Ex quo tam multos ex Athenienſibus in ſublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imò affatim, ut amicis benefacerem, univerſas opes effudi, & propterea pauper evaſi, jam ne agnoſcor quidem ab illis, nec aſpi-

ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες, καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι.

cere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meóque de nutu pendebant.

Tranſit Timon a generali querela ad ſpecialem, hoc eſt, a theſi ad hypotheſin. Primum de ingratitudine conqueritur multorum Athenienſium, quos ad honores & opes ſuo beneficio evexerat. ἐκχέας τὸν πλοῦτον) Profuſam in juvandis amicis liberalitatem indicat quam φιλανθρωπίαν καὶ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτον infra vocat: Mercurius εὐήθειαν potius interpretandam eſſe cenſet. Cicero: *Multi effuderunt patrimonia inconſultè largiendo.* ἀθρόον πλοῦτον vocat univerſas opes quaſi confertim & in unum congeſtas, cui opponunt Græci τὸν κατὰ μέρος. οὐδὲ γνωρίζομαι) In ſequentibus characteriſmum habemus perelegantem amicitiæ fucatæ & ſola utilitatis gratia initæ. Nam ſic plerumque fit, ut qui ſolius commodi cauſſa alterum ſectantur & amant, ceſſante commodo amicum deſerant, quæ vera amicitia non eſt, quam τῶν βεβαίων eſſe vult Ariſtoteles lib. 7 Moral. eamque virtute conciliandam docet, quæ ſola ſtabilis eſt. Egregiè Xenophon lib. 4. de rebus Græcorum. καὶ γὰρ τὸ ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι, οὐδὲν θαυμαστὸν, ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς γενομένων φίλων βέβαιοι φανῶσι, τοῦτο εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονεύεται). *Non eſt mirum, inquit, in rebus ſecundis aliquos fideles reperiri: at ubi aliqui in eorum rebus adverſis conſtantes & firmi reperti fuerint, qui antea fuerint amici, hoc perpetuo homi-*

hominum ſermone celebratur & ſempiternæ eorum memoriæ mandatur. ὑποπτήσσοντες.) De aviculis propriè dici vult Euſtath. ad conſpectum aquilæ, vel accipitris ſeſe occultantibus & trepidantibus. pro, *revereri* hic accipitur. προσκυνοῦντες) quod adulationis abjectiſſimæ ſignum eſt. Sic miles ille glorioſus apud Athen. lib. 15. πάντες, inquit, ποτὶ γόνυ πιπτνάτες ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα καλέοντι, hoc eſt: *Omnes ad genu mihi accidentes me pro hero adorant, & magnum regem me vocant.* ubi κυνέοντι pro κυνοῦσι Dorum more, & ſimplex pro compoſito uſurpatum. Eſt autem τὸ προσκυνεῖν, ad genua alicujus procidere, vel genua oſculari, qui honor non ſolùm Diis, ſed & regibus olim exhibitus. Solebant antiquitus ſubditi principum ſuorum genua oſculari, non manum aut faciem, quod τῶν ἰσοτίμων erat & inter ſe parium. ἐκ τοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι) Sic dicuntur qui ex nutu pendent alterius, quo ſumma alicujus potentia & obſequium alterius indicatur. Plutarchus de Othone: πάντες ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένοι ταῖς ὄψεσιν. id eſt, *Omnes in eum verſi erant, nutum ejus exſpectantes, & ex nutu ejus pendentes.* Multum eſt, verbo efficere, quod velis: at plus eſt, idem efficere nutu. Plinius lib. epiſtol. 1. ad Octavium Rufum indicat, hoc ſumptum eſſe ex Homero, qui fingit Jovem ſolo nutu probare, aut rejicere hominum vota. Verba Plinii ſunt: *Vide, in quo me faſtigio collocaris, quum mihi idem poteſtatis, idemque regni dederis, quod Homerus Iovi Opt. Max.* Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν.

Ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμι

Quod ſi quando per viam ingrediens, forte for-

τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες.

tuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everſum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapſum prætereunt, quaſi ne norint quidem.

Pergit in amplificanda perſonatorum amicorum deſcriptione, quorum mos eſt, rebus amicorum acciſis & afflictis, divitiiſque vel conſumptis atque exhauſtis, vel caſu aliquo amiſſis, diffugere, eoſque ſi forte in via offendant, præterire, quaſi ne viderint, vel norint quidem. Verè Petronius:

Nomen amicitiæ, ſi quatenus expedit, hæret,
Calculus in tabula mobile ducit opus.
Quum fortuna manet, vultum ſervatis amici:
Cum cecidit, turpi vertitis ora fugâ.

Eandem cum Timone noſtro ſortem expertus Naſo, qui ſic de ſeipſo:

En ego non paucis quondam munitus amicis:
Dum flavit velis aura ſecunda meis:
Vt fera terribili tumuerunt æquora vento,
In mediis lacera puppe relinquor aquis.

ὥσπερ στήλην) Suidas στήλην eſſe dicit lapidem aut æs in altum evectum figura quadrata: apud quem diverſorum illuſtrium virorum ac fœminarum ſtatuæ commemorantur. Cippum intelligit Lucianus, cùm στήλην vocat παλαιοῦ νεκροῦ, quod proverbii ſpeciem habet. Erectas regum Principumve recentes adhuc ſtatuas cum admiratione intuemur, & honore afficimus: collapſas verò & præ vetuſtate dejectas ne adſpicere quidem

quidem dignamur, ſed neglectas contemptaſque præterimus. Quod & Ovidius alia ſimilitudine declarat, cùm de fictis amicis inquit:

Adſpicis ut veniant ad candida tecta columbæ:
Accipiat nullas ſordida turris aves.

ὑπτίαν vocat reſupinam, id eſt, retrorſum vergentem ſtatuam, & quaſi in poſteriora verſam. ὕπτιος & πρηνὴς inter ſe opponuntur, ut ſupinus & pronus apud Latinos, quod utrumque è Græco factum. In ejuſmodi homines quadrat, quod de Dionyſio olim dicebat Diogenes: nam interrogatus, quomodo amicis ſuis uteretur Dionyſius? *ut vaſculis*, ait: *dum plena ſunt, vacuat: vacua rejicit*. Multi Solem orientem, ut proverbio dicitur, adorant: occidentem pauci, quod in ore habebat Pompejus, cum Cinnæ minaretur exitium, ut ſcribit Plutarchus.

Οἱ δὲ, καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Porrò alii procul conſpecto me, aliò ſeſe detorquent exiſtimantes ſeſe inauſpicatum, abominandumque viſuros ſpectaculum, quem non ita pridem ſervatorem, & de ſe bene meritum prædicabant.

Alius character ſimulatæ amicitiæ. ἑτέραν ἐκτρέπονται) ſcil. ὁδόν. Theognis meritò damnat eos, qui μέχρι προσηγορίας, id eſt, ſalute tenus ſunt amici, quid dicturus de his, qui congreſſu, imò ne adſpectu quidem bene de ſe meritum dignantur? De talibus item Juſtus

queritur apud Ariſtophanem in Pluto: Κἀγὼ μὲν ᾤμην οὓς τέως εὐεργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ. οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι. id eſt, *Ego quidem ſpem firmam conceperam eos, quos mihi demeruiſſem beneficiis, ſiquando mala ſors ferret, ut indigerem ipſe, mihi amicos fore certiſſimos. At illi ſicubi occurrebant in via protinus in aliam deflectebant: nec videbantur videre me* i. e fingebant ſe me non videre: vel oculis aliò converſis tranſmittebant me, paulum via decedentes. δυσάντητον θέαμα) Feſtivè. nam paupertas vulgò probroſa ducitur, & res inauſpicata turpiſque, præſertim avaris cujuſmodi fuit Staberius ille apud Horat. Satyr. lib. 3 qui, *quoad vixit, credidit ingens Pauperiem vitium.* Verè Euripides in Medea. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. id eſt, *Fugit omnis amicus longè amicum pauperem.* Chryſoſtomus in epiſt. ad Hebræos poſtquam magnificè paupertatem dilaudaſſet, mox ſubdit: τάχα τινὲς καὶ οἰωνίζονται τῶν ἀκουόντων. τοσαύτη γὰρ τῶν χρημάτων ἡ τυραννίς. Significat diſertiſſimus pater, vulgus imperitum ſermones de re quam deteſtabatur, cujuſmodi eſt paupertas, mali ominis loco habuiſſe. δυσάντητον. vocat, cui occurrere malum ſit ac periculoſum, qualia erant apud Veteres, *ater canis, anguis per impluvium decidens, parra, vel fæta mula, æthiops in tenebris obviam factus*, & ſimilia. Hoc ſi contigiſſet, precibus & ceremoniis ſive ſacrificiis quibuſdam ſuperſtitioſi homines expiabant, ut ea ratione malum, quod portendebant ejuſmodi monſtra, ab ipſis averteretur. Vnde ἀποτρόπαια θεάματα ſunt viſiones truculentæ & averſandæ: & Dii ἀποτρόπαιοι dicebantur, qui diras & mala iſtiuſmodi ab hominibus amoliri credebantur: Latinis *Averrunci*, Perſio *depellentes. Diis depellentibus agnam percute.* Satyr. 5.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα.

Itaq; prementibus malis ad extrema redactus conſilia, rhenone indutus, terram exerceo quatuor conductus obolis, & cum ſolitudine, & ligone hîc philoſophor.

Sequitur concluſio ſuperioris querelæ. Cum en. nimia ſua benignitate, & eorum quos ſibi amicos putabat, turpi deſertione ad egeſtatem redactus eſſet Timon, fodiendæ terræ operam ſuam addicit, idque exigua mercede, ut habeat, unde vitam toleret. ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν) Latè patet hoc vocabulum. hic κατὰ μεταφορὰν accipitur pro *extrema neceſſitate*, ut etiam apud Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 10. ἐναψάμενος) Sic apud Ariſtoph. in Pace: διφθέραν ἐνημμένος, ubi ſcholiaſt. ἐνδεδυμένος, ab ἐνάπτομαι, induor. Erat diphthera, velamen villoſum humeros pectuſque integens. ἀρνακίδας vocat Ariſtophanes. Vnde apud Varronem *arnacis*, ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ab agninis pellibus, pro quo corruptè apud Nonium legitur *parnacis*. μηλωτὴν vel αἴγειον δέρμα interpretatur Apoſtolus ad Hebr. cap. 11. De Iohanne Baptiſta memoratur Matth. 3. quod pro molli veſtimento exuvias cameli geſtarit. Cum ratione inſaniunt, qui veſtem fuiſſe putant, quam vulgò *cameloticam* appellamus. ἐργάζομαι τὴν γῆν. Heſiodus quoque γλαύκην ἐργάζεσθαι, de mari dixit. verbum generale eſt, ut & nomen ἔργον. hinc ἐργάτινας pro agricolis, qui & ἐργοπόνοι. Et χειμὼν δύσεργος, id eſt, hyems operibus ruſticis

minus apta, apud Bionem in Bucolicis. Feſtivè inquit τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφεῖν. ſic & Cleanthes cum ligone & ſitula generoſe philoſophatus eſt, qui ut vitam toleraret, non modò terram fodiebat, ut Timon noſter, ſed & noctu aquam hauriebat. Vnde pro Cleanthe φρεάντλης dictus, quaſi puteos hauriens. Docere etiam voluit Timon, rerum contemplationi convenientem eſſe eremum, & laborioſam paupertatem ignavæ præferendam opulentiæ.

Τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε.

Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod non amplius intuebor pleroſque præter meritum felices; illud enim eſt perquam moleſtum.

Etſi durum ſit, terram fodere, tamen ex agricultura id commodi ſe percepturum ait Timon, ne poſthac ruri degens intueri cogatur lætos improborum ſucceſſus. Cordolium quippe eſt viris bonis videre nefarios homines præter virtutis meritum ſummis in urbe honoribus potiri, & opibus affluere, cum ex præſcripto juſtitiæ bonis bene: malis malè eſſe oporteat. Hinc Chremylus jure dolet apud Ariſtophanem in Pluto: ἐγὼ, inquit, θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν ἱερόσυλοι, ῥήτορες καὶ συκοφάνται καὶ πονηροὶ, id eſt, *Ego cum vir eſſem pius & juſtus, in egeſtate & ſumma penuria verſabar. At alii diteſcebant nequam homines, ſacrilegi, ſycophantæ, improbi.* ἀνιαρότερον) ſcil. ἢ φέρειν; vel συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ poſitum,

quod

nod Græcis non eſt inſolens. Peretius, *perquam moleſtum eſt*. Eraſmus. *hoc vel maximè urit*, Latini ſermonis elegantiam ſecutus. Et profectò juſtus eſt ille dolor, qui ab invidia plurimum diſtat, cum ægrè ferimus feliciter agere eos, qui id non merentur. νέμεσιν vocant Græci, *indignationem* Latini. Vnde Tullius ad Cælium. *Id planè gaudeo, quoniam* τὸ νεμεσᾶν *intereſt* τοῦ φθονεῖν. Nam indignatio fertur in indignum: invidia in æqualem aut ſimilem.

Ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου, καὶ Ῥέας ἠὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναρριπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαις τινὰ χολὴν ἀνδρώδους, καὶ νεανικοῦ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

Iam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excuſſo profundo iſto, graviq; ſommo (longiorem enim quàm Epimenides dormiviſti) denuo vibrato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti excitata flamma, iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Iovis oſtende, niſi vera ſint ea quæ de te tuaque ſepultura Cretenſes fabulantur.

Sequitur exhortatio, qua Iovem exſtimulat, ut excuſſo tandem profundo illo gravique ſomno expergiſcatur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ſcatur, iramque aliquam prodat ſtrenui illius Iovis a juvenilis. Iocatur, dum Saturni Rheæque filium appellat: nam plures fuere Ioves. Cicero tres enumerat trecentos Varro, ſed ut Tertullianus teſtatur, hui uni Cretenſi, ut maximè famigerato, reliquorum omnium facinora tranſcribuntur. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην, &c. Proverbio dicitur de iis, qui diutino in otio verſantur. De Epimenide Cretenſi Theologo, cujus & Apoſtolus meminit ad Titum. 1. extat hiſtoria in Noct. Gellianis, & apud Diogenem Laertium, qui eum 47. annos obdormiiſſe dicit. Plinius lib. 7 cap. 52. anno ponit 57. *Magna*, inquit, *fabuloſitate accipio de Gnoſſi Epimenide: puerum æſtu & itinere feſſum in ſpecu ſeptem & quinquaginta dormiſſe annis: rerum faciem mutationemque mirantem, velut poſtero experrectum die.* Non minus ferialia memorantur hodie de ſeptem fratribus Chriſtianis, qui ſub Decii Imperatoris perſecutione in antrum delati centum & triginta annos dormiiſſe perhibentur, quorum nomina legere eſt in floribus Sanctorum, vel aureis, ut vulgò appellant, Legendis. Sed cum recentioris ea ſint ævi, & χθὲς καὶ πρώην γενόμενα, fucum produnt fabulæ confictæ. τὸν κεραυνὸν ἀναῤῥιπεῖ.) Vſurpatur hoc verbum de igne, quum eum langueſcentem & prope extinctum redardeſcere facimus & flatu exſuſcitamus, a ῥιπὶς, quo denotatur *flabellum*. In vibrandi ſignificatione hic accipi videtur ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, i. e. ab impetu ejus, quod projicitur. ἐναυσάμενος) pro ἐναύσας in media voce, ut ſupra, ab αὔω, ſicco, quod etiam Heſychio exponitur accendo, ἐνάπτω, ſed tunc ſpiritu aſpero potius notandum, quem πνευματισμὸν Atticis proprium eſſe docent antiqui magiſtri. Οἴτης) Theſſaliæ mons prægaltus, in quo, ut Servius ait, ſtellæ videntur occidere, quemadmo-

dmodum de Ida naſci. Hujus a. meminit quod Athe-
ienſibus ob altitudinem maximè eſſet conſpicuus, &
roximè Achaiam a ſeptentrione terminaret. χολῶ-
να) χολὴ bilis, quæ cum efferveſcit, ad iram incitat:
modum excedit, ad inſaniam redigit. hinc pro ira,
τὸ χολᾷν, ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι apud communis linguæ
criptores: ἀντὶ τοῦ μαίνεσθαι apud Atticos accipitur.
ανικοῦ) Iuvenum quippe affectus ſunt vehementiores.
inc τὸ νεανικὸν apud Græcos ſumitur pro eo quod eſt
agnum, vehemens & concitatum. Sic νεανικὴν ἐπιθυμίαν
ixit Ariſtot. Eth. 7. ingentem cupiditatem: & λοπά-
δα νεανικὴν Athenæus pro olla magna, non nova, ut
ertit Dalecampius: Medici item νεανικοὺς πόρους vo-
ant meatus inſignes. σῆς ταφῆς) Eo Iovem non Deum
mmortalem, ſed hominem eſſe innuit, cujus non tan-
um natale ſolum, ſed & ſepulchrum a Cretenſibus
ſtenditur. Sic idem Lucianus in ſacrificiis. οἱ δ' αὖ
Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τεθάφθαι μόνον τὸν Δία λέ-
γουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσιν. Hoc ipſum quoque
confirmat Epiphanius in ſuo Ancorato, qui ſcriptum
reliquit ſuis adhuc temporibus in Iaſio monte Cretæ
ſepulcrum Iovis monſtrari ſolitum. Quod tamen, ut
figmentum reiicere videtur Callimachus in hymno,
ubi inquit: Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο Κρῆ-
τες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί. At verò conſtat
ex aliis Iovem hunc ex hominibus aſſumptum, utque
reliquos Gentium Deos vita defunctum. De naturali-
bus Diis, ut ſole, Luna & ſimilibus diverſa ratio eſt.
Nam, ut Plutarchus & Varro teſtantur: nullus ferè
Deorum invenitur, qui non idem fuerit homo, & diem
ſuum obierit, apud Auguſtinum lib. 6. de civit. Dei,
& lib. 8. ejuſdem operis cap. 26. Poſt obitum tamen
Iovis, tanta fuit ejus nominis apud omnes nationes
celebri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

celebritas & reverentia, ut nemo poſtea vocatus Iupiter: aut ſiqui vocati fuerunt, ejus rerum geſtaru memoria obruti, obſcuri minimeque illuſtres exi terint.

Z. τίς οὗτός ἐστιν ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δ' οἶμαι ἐπικεκυφώς, λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν.

Iup. *Quis hic e Mercuri, qui ſic ex Att ca in montis Hymetti ra dicibus vociferatus eſt horridus totus ac ſquali dus, & rhenone amictus fodit autem, ut arbitror in terram pronus, homo lo quax & confidens, nimi rum eſt philoſophus, nequ enim adeò impia adverſu nos erat dicturus.*

Tandem experrectus quaſi e ſomno Iupiter Mercu rium ſciſcitatur, quis ille ſit, quem audierat vocife rantem & fodientem eminus. τίς ἐστὶν ὁ κεκραγώς;) periphraſi Atticâ, *quis vociferatur*, vel *vociferatus eſt?* ἐν τῇ ὑπωρείᾳ) Loci deſcriptio. ſic dicitur ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς, i.e. pes vel radix montis. Hymettus Atticæ mons eſt ob mellis præſtantiſſimi copiam celebratus, quod ab eo *Hymettium* vocatur. Ex quo & marmora pulcherrima olim fodiebantur teſte Plinio. Vnde *trabes Hymettiæ* apud Horatium pro marmoreis. πιναρὸς) Heſychio ῥυπαρὸς, i. ſordidus. πίνος, ὁ ῥύπος, pro ſordibus. ἐπικεκυφὼς) id eſt, *inclinatus, in terram pronus.*

ὁ ἐπι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ἐπικεκλιμένος καὶ ἐγκεκυφὼς τῷ ἔργῳ habitum fodien-
s, & ligoni incumbentis exprimit. hinc Virgilio, *rvus arator.* ἦπου φιλόσοφος) Nam id genus homi-um quavis oblata occaſione inſectatur Lucianus. Gar-ılitatem ipſis exprobrat, quod impia multa atque ne-tia in Deos deblaterarent, ex quorum genere & hunc 'imonem eſſe non illepidè conjectat Iupiter.

Ερ. τί φὴς ὦ πά-ερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα Εχεκρατίδου, τὸν κο-υτλέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολ-.άκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν ελείων ἑστιάσας, ὁ νεό-πλουτος, ὁ τὰς ὅλας κατόμβας, παρ' ᾧ ιαμπρῶς εἰώθαμεν ορτάζειν τὰ διάσια.

Merc. *Quid ais ô pater, non noſti Timonem filium Echecratidis Colyttenſem? Hic eſt qui nos plerumque ſacro convivio excepit ex hoſtiis eximiis parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidè Iovialia feſta conſuevimus agitare.*

Iovis interrogationi reſpondet Mercurius, & Timo-ıem a genere & patria deſcribit, ſingularemque ejus rga Deos cultum & obſervantiam commendat. Pri-nò Iovem inſcitiæ arguit, quod Timonem non noſſet irum tantopere celebrem, & optimè de Diis meri-um. τί φὴς; non tam interrogatio eſt, quam admiratio. ὦ πάτερ. Sic dictus eſt Iupiter, vel quod pater fuerit Mercurii, vel quod creator & genitor ſit omnium, re-buſque omnibus ut pater provideat: vel θαυμαστικῶς ıſurpatur, ut apud Theocritum. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ! Co-yttenſem vocat a pago. Heſychius: κολυττὸς ὄνομα δήμου.

δήμȣ. quid a. ſit δῆμος, infra pluribus dicetur. καθ' ἱ ρῶν τελ) Livio dicuntur *majores hoſtiæ* vel *meliores. Di crevit ſenatus*, inquit, *ut conſules majoribus hoſtiis re divinam facerent*, hoc eſt, ἱερεῖς τελείοις, ut interpreta tur Budæus. Nam τέλειον ſignificat id quod perfectum amplum & eximium eſt, τὸ ὁλόκληρον καὶ μὴ λελωβημένο quales etiam hoſtias in veteri Teſtam. requireba Deus. Exod. 12. & alibi. תמים Hebræis. νεόπλȣ τος) Notatur hac voce prodigum Timonis ingeniu & improba bonorum diſſipatio. *Magni en. refert*, inqui Ariſtoteles Rhet. 2. *in moribus formandis, divitiæ vete res, an novæ ſint, quod inſolentiores eſſe ſoleant, qui nup ditati ſunt, quam qui divites antiquo cenſu & relicto patri monio.* ὁ τὰς ὅλας ἑκατ.) ſuppl. θύσας. Victimarum magnitudo & excellentia indicatur, cum ſolidas heca tombas obtuliſſe dicitur Timon, quod regum & opu lentiorum erat. Vt en. pauperes molam, popana & pelanos offerebant Diis ſuis: ita divites in perfectun ſacrificium hecatombas, quod Ariſtophani eſt βȣθυ τεῖν, in divite Comœdia. Hoc ſacrificium etſi aliarun quoque eſſet pecudum, tamen a potiori denominatio nem accepit, quemadmodum & apud Romanos ἡ ἐντε λὴς θυσία e tribus conſtabat, ex ſue, ove & tauro, quan fictâ voce *ſolitaurilia* appellabant, (non *ſuovitaurilia*, u legitur apud Livium,) quod omnes hi ſolidi integriqu eſſent corporis, ut refert Feſtus. τὰ Διάσια) Feſtum fuit antiquiſſimum, quod Athenienſes in honorem Iovis Meilichii celebrabant, ἀπὸ τȣ̃ διὸς, & τῆς ἄσης, a Iove & moleſtia ſive detrimento ſic dictum, quod il lud vultu mærorem teſtante agitarent, ut teſtatur He ſychius. Occaſionem forte difficilia Reip. tempora de derunt: idem & πάνδια, & διιπόλια vocatur, de quo Ariſtoph. interpres, itemque Suidas & alii.

Z, φευ

Ζ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκεῖνος; ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

Iup. *Eheu, quænam iſta rerum commutatio? hiccine eſt honeſtus ille, dives, circum quem tam frequentes erant amici? Quid illi accidit ut hoc ſit habitu, ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, ut conjicio, cum tam gravem ligonem gerat.*

Iupiter reſponſione Mercurii velut attonitus, miratur ſubitam hominis mutationem, cauſſamque exquirit tantæ calamitatis. Oratione utitur affectuum plena. φεῦ. vox hæc indignationem quandam habet cum admiratione. ὁ καλὸς ἐκεῖνος;) eleganter & conciſe dictum, pro οὗτός ἐστιν ὁ καλὸς ἐκεῖνος; *Hiccine eſt honeſtus ille?* Minus rectè Lojolita quidã vertit: *Is pulcher ille dives.* Diſtinguitur en. πλούσιος a καλὸς, perque interrogationem effertur. Deinde καλὸς, quæ prima ejus ſignificatio eſt, non *pulchrum* hic, ſed *honeſtum* denotat, τὸ σπουδαῖον, ut *honeſtum* contra pro *pulchro* uſurpatur apud Latinos. Sic *Virgo honeſta facie* pro *formoſa.* τί παθὼν) Atticum dicendi genus, pro ſimplici τί; Sic & τί μαθὼν; apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata. τί μαθὼν ἀποθνήσκεις; ubi tamen alii legere malunt, τί παθών; Vtrumque rectè dici monet Caſaubonus in ſuis obſervat. ad Athenæum. καταφέρων) hic pro, *gerere* accipiunt interpretes. malim tamen ſtudium exprimi fodientis & ligonem profundius ſolo inferentis. Sic infra Mercurius

de eodem: σκάπτει, inquit, βαθείας καταφέρων. ſcil. τὴν δίκελλαν, i. e. alte ligonem dimittens vel adigens in terram. Laborantem en. viderat Timonem & gnaviter fodientem Iupiter.

Ἑρ. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτόν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους. ὃς οὐ συνίει κόραξι, καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

Merc. *Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos miſericordia, vel revera vecordia potius, facilitas, nulluſque in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit ſeſe corvis, lupiſque largiri. Quin magis cum à vulturibus tam multis miſero jecur eroderctur, ob id amicos & ſodales judicabat, quaſi epulis gauderent, quod erga ſeſe benevolentia afficerentur.*

Reſpondet iterum Iovi Mercurius, & profuſam Timonis largitionem, quam ſine delectu erga quoſvis exercuit, egeſtatis cauſſam eſſe dicit. οὑτωσὶ εἰπεῖν) Singularis infinitivi conſtructio. Aliquando ſine infinito, ὡς ἀληθεῖ λόγῳ, *ut verè dicam*, quod ſtatim ſequitur. εὐήθεια) Sic dicitur morum ſimplicitas, & εὐήθεις appel-

appellant Græci homines morum ſimplicitate prædi-tos, qui cum incauti eſſe ſolent, & facilè decipi, hinc factum, ut væcordes & fatuos hoc nomine ſignificent. Galen. in Comm. ad Hippocrat. prognoſt. Εὐήθεις ἄνθρωποι λέγονται μὲν καὶ οἱ κακοήθεις ἐν ὑποκρίσει τινὶ, καθάπερ ὁ πίθηκος Καλλίας. λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐπαινετὸν ἔχοντες τὸ ἦθος. ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου παμπόλλη χρῆσίς ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησι· τοῦ δὲ δευτέρου σπανιωτέρα. hinc & Lucianus εὐήθειαν καὶ ἄνοιαν conjunxit hoc loco. οὐ συνίει χαριζόμενος. Græca ſtructura, pro χαρίζεται, *non intellexit ſe largiri.* Docemur hic, in ſumptibus faciendis modum eſſe ſervandum, nec ſemper, cuivis, ubivis & quavis de cauſſa dandum. Prudenter Cicero: *Non ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire non poſſit: nec ita reſeranda, ut pateat omnibus.* Nam ut præclarè dixit Ennius: *Benefacta malè locata, malefacta arbitror.* Quare veri amici a gnathonicis diligenter diſcernendi, ut nos docet Plutarchus in libello ſuo eruditiſſimo: πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου. Κόραξι, καὶ λύκοις.) Per corvos, lupos & vultures intelligit homines ſubdolos & rapaces, qui alienis opibus conſumendis tantum intenti ſunt; adulatores, qui miſerum hunc Timonem vivum videntemque, ut cum Terentio loquar, exederunt. Lucianus *vulturum* nomine etiam appellat teſtamentorum captatores. De quibus & Seneca in epiſt. 96. *Amicus ægro aſſidet, probamus: at hoc ſi hæreditatis cauſſa facit, vultur eſt, cadaver exſpectat.* Cum verò a tot vulturibus jecur eroſum eſſe ait Timoni, alludit ad fabulam de Tityo, quem poëtæ fingunt apud inferos humi exporrectum jacere & jecur ſuum cum luna ſemper renaſcens uni vel duobus vulturibus exedendum præbere. de quo Homerus Oyſſ. λ. quem locum pari majeſtate ſic tranſtulit Virgil. 6. Æneid. *Nec non*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

& Tityon Terræ omniparentis alumnum Cernere erat: per tota novem cui jugera corpus Porrigitur, roſtroque immanis vultur adunco Immortale jecur tondens. Eleganter item ut poëtæ illi, uſus eſt verbo κείρειν ſive tondendi Lucianus κατὰ μεταφορὰν, pro depaſci vel dilaniare: τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν dixit in Prometheo.

Οἱ δὲ, τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ, ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει.

Illi verò poſtquam oſſa penitus nudaſſent, circumroſiſſéntque, deinde ſiqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxiſſent, abierunt, exuccum, & radicitus ſucciſum deſerentes, adeò ut non amplius agnoſcant, aut aſpiciant, tantum abeſt ut ſint qui viciſſim illi opitulentur, & impertiant.

Extremam paraſitorum ingluviem & Timonis egeſtatem deſignat ſimilitudine deſumpta ab avidè vorantibus, qui non tantum oſſa denudant, circumroduntque, ſed & ſuccum omnem & medullam penitus exſugunt, quod eſt, τὸν μυελὸν ἐκμυζᾷν. Deinde & altera comparatione utitur Mercurius ab hortulanis accepta, qui non arborum ramos ſolum, ſed una ſtirpem incidunt, vel una cum radicibus tollunt, ne ſit ſpes ulla renaſcendi. quod in tyrannum aptabat olim Alexander Magnus: κηπωρὸν, inquiebat, μισῶ τὸν ἐκ ῥιζῶν

ιτέμνοντα τὰ λάχανα, i. e. *Olitorem odi, qui radicitus herbas convellit atque ab ima ſtirpe excidit.* πόθεν γάρ;) conciſum dicendi genus, quod cum interrogatione pronunciatum negationis vim habet, q. d. *Unde hoc fieri poſſit?* vel, *quî hoc credi fas ſit?* Sic & Ariſtoph. in Veſpis: πόθεν ὦ 'γαθέ. ubi commentator, τὸ πόθεν, ἀρνητικὸν eſt poſitumque pro οὐδαμῶς. Utitur eodem loquendi genere Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. Ἀρά γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. *Num imperium accepit eo modo quo reges, qui eum anteceſſerunt? unde? multum abeſt.* Imitantur etiam Latini. Plinius lib. 4. epiſt. 14. *Quæ nos fugimus, non quia ſeveriores. unde enim? ſed quia timidiores ſumus.* Hujus formulæ venuſtatem & uſum non advertentes priſcorum auctorum interpretes, plurima in iis loca corrupere, ut oſtendit Caſaubonus in Athenæum, & poſt eum Thomas Gatakerus Theologus Anglus in erudita ſua diſſertatione contra Pſocheium.

Διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς. ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.	*Has ob res foſſor, & ſago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, adverſus ingratos atra bile ſtomachatur, qui quidem ſua benignitate ditati, nunc admodũ faſtuoſè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Mercurius αἰτιολογῶν cauſſas enarrat, cur in miſerandam hanc ſortem inciderit Timon, ſimulque eorum deteſtatur ἀχαριστίαν, qui ope illius & opibus adjuti, non viciſſim grates rependunt, ſed optime de ſe meritum prætereunt ac contemnunt. διφθερίας) A veſte pellicea quam gerebat. ὑποδίφθερον paulo ante dixit. In Tragœdiis & Comœdiis etiam antiquis διφθερίαι vocantur ab hac pelle ſenes, qui in ruſtico opere morantur. τὸ ἄστυ) Athenas intelligit ἀντονομαστικῶς ut volunt. unde ἀστοὶ & ἀστικοὶ cives, peculiariter Athenienſes. Alii tamen ſynecdochen hic ſtatuere malunt ſiquidem Athenæ in duas olim diviſæ erant partes *urbem* quæ dicta ἄστυ, & *portum*, qui πειραιεὺς vocatus eas autem uno complectebatur ambitu, ita ut plebe & democratiæ fautores in regione Pyræei agerent elegantiores nobilioreſque aſtu incolerent. A potior igitur parte & ad portus diſcrimen ἄστυ & ἀστικὸς nominabant. μελαγχολῶν τοῖς πραχθεῖς) Interpres vertit *Adverſus ingratos atra bile ſtomachabatur.* Stephanus mavult: *furens ob mala vel malos.* Nam videns Timon eos, qui ipſius beneficio divites facti erant, tam ingratos eſſe, ut ne adſpectu quidem dignarentur, ſumpto ligone & diphthera terram colere inſtituit, inſania quadam ex mœrore illo correptus. Ex nimia enim atra bilis redundantia, ut ſupra diximus, exoritur ſæpe furor. hinc μελαγχολᾶν, pro inſanire.

Ζ. καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν

Iup. *At verò vir neutiquam faſtidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quòd hic agat in malis: ſiquidem &*

τοῖ

τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω.

execrandos illos adulatores ſumus imitaturi, ſi ejus viri obliviſcamur, qui tot pinguiſſimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus reſidet.

Sequitur οἶκτος ſive commiſeratio. Iupiter en. Timonis miſertus & indignè ferens iſtorum hominum perfidiam, ejus curam habendam eſſe monet. τοῖς καταράτοις) Epitheton adulatoribus aptum & ferè perpetuum apud Lucianum. κατάρατοι dicuntur execratione digni, τῶν καταρῶν ἄξιοι. *devoti* Latinis, ut notat Scaliger ad Catullum. καύσαντος.) Laudat Timonem a ſua in Deos pietate & liberalitate. Supra, *totas eum hecatombas obtuliſſe dixit.* αἰγῶν πιότατα) conſtructio Attica, pro αἶγας πιοτάτας. Sic vocantur αἱ εὐτραφεῖς καὶ σιτευταί, id eſt, *bene habitæ ſeu ſaginatæ.* καύσαντος.) *Adolere* dicunt Latini, deque victimis uſurpatur quæ igni imponuntur, על האש, ut Hebræi loquuntur. Deductum τὸ καίειν ex Heb. כוה, id eſt, combuſſit, cujus Niphal in uſu. ἐν ταῖς ῥισὶ) Salsè Gentilium deridet ſuperſtitionem, qui Deos victimarum ſuarum fumigatione & nidore affici credebant, ideoque ſacrorum ritibus intereſſe, ut etiam agnoſcit Porphyrius. quod & de vero Deo judicaſſe videntur Hebræorum hoſtes, Deut. cap. 32. verſ. 37. *Vbi Dii eorum*, inquiunt, *qui adipem ſacrificiorum eorum comederunt, libaminiſque vinum biberunt.* quod ex eo forte ortum putant

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

tant nonnulli, quia altare, *menſa Dei*, & victimæ, *cibus Dei*, in ſacris litteris appellantur, Ezechiel. cap 41. & 44. Item Malach. cap. 1. verſ. 12. Sic & Homericus ille Iupiter ad Æthiopas comeſſatum iviſſe dicitur Iliad. primo, Ἀντιάσαι ἀρνῶν κνίσσης, αἰγῶν τε τελείων, h. e. *ut conſequatur nidorem ovium caprarumque eximiarum*, ut de Apolline ſuo ibidem ait poëta. ad quem locum & ſimiles reſpexiſſe videtur Lucianus. Cauſſam verò cur id fictum creditumve a veteribus, exponit Spondanus ad Hom. Iliad. ut nimirum docerent, ob Deorum præſentiam non niſi cum verecundia quadam accedendum eſſe ad ſacrificia, & a voluptatibus ſibi temperandum.

Πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν.

Tametſi propter negotia, magnamque peierantium turbam, & eorum qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi, qui multi ſunt, & obſervatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere ſinunt, multo jam tempore Atticam non reſpexi:

Excuſationem ſubdit Iupiter ridiculam prorſus ac jocoſam, cur Timonis non meminerit, nempe negociorum & hominum improborum confertam multitudi-

ıdinem. Ita de Iove ſuo opinabatur infrunita Gen-
litas. unde & tantam Deorum ancillantium turbam
pſi in ſubſidium finxit, quorum conſilio & opera ute-
etur in hoc mundi regimine. Sic Onatus Pythagori-
us apud Stobæum in eclog. Phyſ. Τοὶ δὲ ἄλλοι θεοὶ
ποτὶ τὸν πρῶτον θεὸν καὶ νοητὸν οὕτως ἔχοντι, ὥσπερ χορευταὶ ποτὶ
ρυφαῖον, καὶ στρατιῶται ποτὶ στραταγὸν, i. e. *Reliqui Dii erga
rimum ſummumque mente cognoſcendum ſe habent, ut
horus ad coryphæum, & milites ad Ducem.* Et Seneca
toicus de immatura morte diſſerens, unum quidem
Deum agnoſcit, ſed talem, qui ad regni ſui admini-
trationem reliquos genuerit Deos, *ut omnia ſub duci-
us irent, & a quo numina iſta, quæ ſingula adorantur,
uſpenſa ſunt.* hinc *Dii Conſentes*, & *minorum gentium*,
quos velut coadjutores ſuos, & conſiliarios ad hoc
niverſi gubernaculum adhibet Iupiter. Rectius Ci-
cero in lib. de Legib, *Nihil eſt præſtantius Deo: ab eo
gitur mundum regi neceſſe eſt, nulli igitur eſt naturæ obe-
diens, aut ſubjectus Deus: omnem regit ipſe naturam.*
Quid autem ſit Deus, in conſolatione definit: *mens*
ſcil. *ſoluta quædam & ſegregata ab omni concretione mor-
tali, omnia ſentiens, omnia movens.* Zenoni Stoicorum
principi, *mens æterna* dicitur, *& indefeſſa, perfectæ con-
ſummatæque virtutis.* δυσφύλακτοι) Bifariam exponi po-
teſt, vel *difficiles obſervatu*, vel, *vitatu*, ut etiam He-
ſychius interpretatur, καταμῦσαι) Pro eo non rarò in-
venias καμμῦσαι addito nomine ὀφθαλμοὺς. ut Act.
Apoſt. cap. 26. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν. Ma-
gis Atticum eſt, cum abſolutè ponitur. Quæ ſequun-
tur verba, οὐδ᾽ ἀπέβλεψα, &c. peſſimè verſa ſunt ab
Eraſmo, quod ut vidit Pererius, optimè locum inter-
polavit. Eſt enim negativa oratio, ut patet ex par-
ticula οὐδὲ verbo præfixa, quam aut non legiſſe in ſuo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

codice, aut non advertiſſe videtur magnus ille Batavus.

Καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλαζαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ φαῦλον ὄντα.

Ac in primis ex quo philoſophia, & verborum contentiones apud iſtos increbuerunt, adeò ut iſtis inter ſe pugnantibus, vociferantibuſque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde mihi neceſſum eſt, aut auribus obturatis ſedere, aut ab ipſis perdi, qui virtutem quandam, & neſcio quæ incorporea, nugáſque magna voce connectunt. Hinc factum eſt, ut hic quoque à nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.

Aliam adducit ſuæ ἀβλεψίας cauſſam Iupiter non minus ferialem, diſſidia ſcil. & altercationes Philoſophorum, quibus factum, ut exaudire non potuerit clamantium vota & ſupplicationes. Atque ita occaſionem denuò captat auctor Philoſophos traducendi. non quod ſapientiæ ſtudium damnaret, (philoſophum enim ſe profitetur in Piſcatore) ſed ſophiſtarum quorundam βδελύγματα, & inſulſos errores liberiore calamo perſtringit, perſonatamque eorum probitatem in

[i]n lucem protrahit, ut tandem videri deſinerent, quod [n]on eſſent. Eorum philoſophiam non niſi λόγων ἔριδας, ſeu λογομαχίας eſſe aſſerit, ut pote qui non tam [ſ]olidis rationibus, quàm ſtolidis clamoribus, idque de [r]ebus inanibus, inter ſe diſceptarent. στωμύλματα & ἐπιφυλλίδας appellat Ariſtophanes in Nebul. De his Seneca: *Fugitivis clamoribus non ad calamos, ſed ad oblivioſas aures ſemper certant. Hærent in verbis, & ætatem totam in adytis terunt, penetralia* (veræ ſcil. philoſophiæ) *nunquam vident.* ἐπιπολάσειν) Elegans verbum & Luciano familiare. De iis rebus propriè dicitur, quæ in aquarum ſuperficie natant atque fluitant. hic κατὰ μεταφορὰν uſurpatur pro *increbeſcere*. quemadmodum & Philo ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν ſcitè dixit, *impietatem exuberantem & invaleſcentem.* ἐστὶ) pro, ἔξεστι. quod & frequentatum Latinis. vide Budæum in Comment. ἐπιβυσάμενοι) Atticè pro ἐπιβύσαντα in media voce. Ariſtoph. ἐπιβύσαι τὸ στόμα τῶν ῥητόρων dixit in Pluto, id eſt, os obſtruere Rhetorum. Aliàs pro implere accipitur, ut apud Hom. νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον i. e. πεπληρωμένον, ut interpretatur Euſtath. ἀρετὴν ᾄδοντα) Stoicos perſtringit, qui virtutem magna contentione deblaterabant, nec minus quàm virtutem ipſam ſectabantur. Porticus enim in virtute ſummum hominis bonum collocabat, ſed in hoc diſſidebat a Peripateticorum ſcholâ: utrum in *virtutis habitu, an actione* illud maximè emineret, de quo Ariſtotel. lib. 1. ethic. καὶ ἀσώματα) Hoc imprimis tangit Platonicos qui contra Epicureos non corporea ſolum, ſed & ἀσώματα ſeu incorporea quædam, nempe *mentem* & *Spiritus* ſtatuebant. Neque enim apud ullos de ſpirituum cultu plura reperias, quam apud τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, quorum opinio erat, *Spiritus procurari certis precatibus*, ut ait Apulejus

de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

de Deo Soctatis. Hos & eorum ſimiles magno conatu magnas nugas agere dicit, quod eſt λήρους ξυνείρειν ad verb. *nugas connectere*, ex Attico ξυὼ, & εἴρω, τὸ ἅπτω, necto. οὐ φαῦλον ὄντα) *cum non ſit contemnendus*, ſed in pretio habendus, ac juvandus. λιτότητα Rhetores vocant. Nomen φαύλου hic accipitur in generaliori ſignificatione, rebuſque convenit minùs bonis, hoc eſt, vilibus ac contemptis.

Ὁμῶς οὖν τὸν πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβὼν, ἄπιθι παρ᾽ αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ πλοῦτος καὶ τὸν θησαυρὸν μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴ δὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας.

Quod reliquum eſt Mercuri, aſſumpto Pluto, celeriter ad hunc eas. Plutus autem unà ſecum etiam ducat Theſaurum, & ambo apud Timonem perſeuerent, nec tam facilè demigrent; etiamſi quàm maximè rurſum illos præ bonitate domo exigat.

Jupiter Timonis pietate motus Mercurium jubet accerſere Plutum, qui cum Theſauro Timonem adeat, eumque, ut ante, locupletem reddat. Divitias, quæ Græcis πλούτου nomine veniunt, & Theſaurum, quod eſt ἀπόθετον χρῆμα, veluti Deos repræſentat Lucianus. Pluti genealogiam recenſet Heſiodus, eumque inter *Semideos* collocat, ac Cerere Jaſioque natum perhibet. Nec alius ab hoc ὁ Πλούτων, inferorum Deus. Ab inferis enim, hoc eſt, intimis terræ viſceribus eruun-

tuuntur opes. Quem propterea *Ditem* appellarunt La-ini, ut docet Cicero lib. 2. de nat. Deorum. Boëthius:

Hoc quicquid placet excitatque mentes,
Infimis tellus aluit cavernis.

t hæc ratio eſt, cur Carrio apud Ariſtophanem mox *lutonem* vocet, quem antea *Plutum.* μετὰ τοῦ, inquit, τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο. de Æſculapio loquitur ad Plutum accedente, ubi Scholiaſtes. τὸν Πλοῦτον οὕτω λέουσι· καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτωνι τὸν Ἅδην νομίζουσι. uod & teſtimonio probat verborum Sophoclis ex hac abula, Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος: item, ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν. ubi Πλούτων idem qui Πλοῦτος, pro pibus ac divitiis. Poëtæ tamen, ut ut hæc duo Numina diſtinguant, utrique divitiarum tribuunt imperium.

Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς.

Cæterùm de ingratis illis palponibus, & in poſterum conſultabo, & pœnas dabunt ſimul atque fulmen præparauero. Nam fracti ſunt, & retuſa cuſpide duo radii eius maximi, quum nuper acriùs in ſophiſtam Anaxagoram jacularer, qui ſuis familiaribus perſuadebat, nullos eſſe nos qui Dii vocamur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Sequitur alia Jovis excuſatio, fulminis ſcil. co-
fractio, & radiorum obtuſio. κατεαγμέναι εἰσὶ) *diffr-*
ſunt, dialyſi Atticâ τῆς η in εα, a κατάγω vel κατάγνυ-,
diffringo, quod eſt in catalogo τῶν ἀνωμάλων. Fulmi-
etiam, ut aſtris, ſui tribuuntur radii. Virgilius d-
Cyclopibus 8. Æneid.

Treis imbris torti radios, treis nubis aquoſæ
Addiderant, rutili tres ignis & alitis Auſtri.

ἀπεστομωμέναι) ſcilicet quod ad cuſpidem attine-
ἀπεστομωμένος dicitur ferrum, cujus cuſpis hebetatur atq-
retunditur. Fulmen enim Jovis, ut telum conſide-
tur, cujus acies retuſa eſt. Nam & gladiis ſua ſur-
στόματα, id eſt, mucrones ſive cuſpides, quibus vel-
mordent. Hinc ἀμφίστομος, ſeu δίστομος gladius, ὁ ἀ-
φοτέρωθεν ἠκονημένος, qui anceps eſt & utrimque ſci-
dit. & ξίφος ὀξύστομον apud Euripidem, pro acuti o-
gladio: nec non, ἐν στόματι μαχαίρας πεσεῖν dicuntu-
qui acie gladii, id eſt, in bello cadunt, Lucæ cap. 2-
verſ. 24. quod loquendi genus merè Hebraicum e-
Ἀναξαγόραν) Fuit Anaxagoras philoſophus Clazom-
nius inſignis, qui Xerxis Perſarum regis tempore fl-
ruit. Mundi hoc atque Naturæ opificium ab ætern-
mente architectatrice conditum & ordinatum eſſe d-
cuit. cujus hic extat verſus omni memoria dignu-
Νοῦς ἐστι διακοσμῶν τὸ τῶν πάντων αἴτιον. hoc eſt: *Mens æte-*
na eſt, quæ gubernans omnia, omnium eſt cauſſa. Laë-
lib. 2. Quæ laudabilis de Deo uno veritatis profeſſi-
ut Socrati, ſic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina ta-
tam ſibi invidiam conflavit apud Athenienſes, ut ex -
anſam raperent ipſum ἀθεότητος accuſandi, & talentu-
promitterent, quiſquis interficeret. Etenim hanc e-
cauſſam ipſe Iupiter indicat, cùm Sophiſtam eum v-
cat, ideoque in illum ſe fulmen torſiſſe dicat, quod ſu-
fam-

amiliaribus & diſcipulis perſuaderet, nullo pacto eſſe Deos, quos pro talibus haberent Athenienſes. μηδὲ ναί τινας) *neque alicujus pretii eſſe nos*. nam τὶς aliquando πρόσωπον denotat ſingulare ad differentiam τῶν ἐχόντων. Sic Juvenalis:

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis. ——

el, *nullos*, inquit, id eſt, nulla divinitate præditos. ta regius vates idola Gentium vocat חַבְלֵי שָׁוְא, *anitates mendacii*, hoc eſt, *res vaniſſimas & nihili*, ut xponunt Junius & Beza. Et Apoſtolus Gentium τὸ εἴδωλον nihil eſſe dicit (οὐδὲν) non materiam ſpectans, ed formam, quæ res veras mentitur, cùm unus tanum ſit Deus. 1. ad Corinth. cap. 8. Anaxagoræ, ut & hoc ἐν παρόδῳ dicam, non abſimilis fuit Lucianus oſter, quem immerito ἄθεον vocat Iuſtinus Martyr in oratione contra Græcos. Unum quippe Deum conditorem univerſi & moderatorem cum ſapientiſſimis Philoſophis agnoſcit. Sed peccat eximius Dei ſervus, quod ex alienâ potiùs judicet ſententia, quàm ſuâ. ἄθεος audit, ſed ab iis, quorum profanos & ridiculos cultus rituſque paſſim traducit. Quod verò Chriſto Servatori convicium dicat alicubi ut in Peregrino, ſi modò Luciani ſunt de quibus inter doctos non ſine juſtis rationibus dubitari video, ex eo non atheus propriè loquendo, ſed θρησκευτικὸς potius fuerit dicendus, ut Iudæi omnes & pagani. Ἀθεότητος accuſati olim & quidem merito Protagoras Abderites, Theodorus Cyrenaicus, Melius Diagoras, aliive, qui τὴν πολυθεότητα, id eſt, plurium Deorum impietatem fugientes, in ipſam impietatem, quaſi in voraginem quandam delapſi ſunt, ut nullum Numen admitterent.

Ἀλλ'

Ἀλλ᾽ ἐκείνου μὲν διήμαρτον. ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνός, εἰς τὸ ἀνάκειον περισκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν, συνετρίβη περὶ τὴν πέτραν.

At ab illo aberravi: nan obtenta manu Pericles eun protexit: fulmen vero i Caſtoris & Pollucis tem plum detortum, tum illu exuſſit, tum ipſum a ſaxum penè eſt comminu tum.

O præclarum Jovem! cujus fulmen, ut pilam obtenta manu retundere valeant homines. διήμαρτον Jovi ἀστοχίαν exprobrat. Διαμαρτάνειν aberrare eſt ſcopo. De Pericle quod ait, verum eſt, eum Anaxa gorae fuiſſe patronum ac defenſorem adverſus accuſa tores. Nam cùm à Cleone accuſaretur impietatis, quo Solem, quem pro Deo colebant Athenienſes, vo caſſet διάπυρον μύδρον, hoc eſt, *candentem maſſam a penitus ignitam*, ſive *globum quendam igneum*, λιθώδη βαρὺν, ut Plutarchus ſcribit, à Pericle defenſus eſt Refert Hermippus apud Laërtium: Periclem, cùn nullum Anaxagoræ crimen impingi comperiſſet, di xiſſe: *Ego diſcipulus iſtius ſum. Nolite igitur iniquis ca lumniis inducti perdere, verùm mihi potiùs obtemperate, li berumque eum abire permittite, ſicque factum eſſe.* Non tamen effugere potuit, quò minus talentum ſolveret. ὑπερέσχε τὴν χ.) Jocosè dictum. *Supra aliquem tenen manum*, eſt eum protegere. Metaphoricum loquend genus & Homero familiare. Sic ille Iliad. 4. Ὄφρ ἴδητ᾽, αἴ κ᾽ ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, id eſt, *ut videa tis, ſi vobis ſupra teneat manum Saturnius*. Et apud

eundem poëtam Iliad. 1. μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέχει. Vſi & hoc dicendi ſchemate Ariſtoph. Plutarch. alii. Galli quorum lingua cum Græca in plurimis συμβολίζει, ſimiliter dicunt *maintenir.* εἰς τὸ ἀνάκειον) Templum Caſtoris & Pollucis Dioſcurorum, qui ἄνακες ſive ἀνακοὶ vocantur, vel per excellentiam, quod ex Iove rege antiquiſſimo & Leda nati. ἄναξ enim rex, inde ἄνακες, qui poſtea ἄνακτες inſerto τ, ut νὺξ, κὸς, poſtea νυκτὸς: vel quod ἀνακῶς i. e. ἐπιμελῶς, cum cura ſingulari ſervarint Athenienſes, a quibus & eorum feſtum celebrari ſolebat ἀνάκεια dictum. Gerardus Voſſius vir in omni antiquitate verſatiſſimus ſic appellatos putat, quod deſcenderint ab antiqua & illuſtri ſtirpe Anacim Palæſtinæ, unde a Ioſua profligati in Græciam conceſſerint, quem viſe lib. 1. de origine & progreſſu Idol. cap. 13. παρασκῆψαι) *detortum*, vel, *a ſcopo delapſum.* Præpoſitio vitium deſignat. σκῆψαι Heſychius interpretatur πεσεῖν, ſed proprie eſt σφοδρῶς καὶ ῥαγδαίως καταφέρεσθαι. hinc σκηπτὸς pro fulmine, quod *impetu devehitur in terras*, ut Apulejus loquitur lib. de mundo. ὀλίγου δεῖν.) Elegans loquendi formula, *parum abſuit, propemodum, ferè.* παρ' ὀλίγον. Pro eodem & μικροῦ δεῖν, & ſine verbo, ὀλίγου vel μικροῦ dicunt Græci, *minimo* Latini. Capitolinus: *addens minimo ſe ægrè mortem ferre filium ſuperſtitem relinquens.* Ita locum depravatum hactenus nec intellectum reſtituit Cl. Salmaſius in Plin. exercit. ad Solin.

Πλὴν ἱκανὴ ἐν τούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnū in iſtos fuerit, ſi ditiſſimū videant factum fuiſſe Timonem.

Conſolatur ſe eo nomine Iupiter, quod ſatis ſupplicii futurum credat ingratis & improbis, licet alia ratione injuriam illorum vindicare non poſſit, ſi Timonem conſpexerint repente locupletem factum. Novit enim nullum majus eſſe tormentum invidia & macreſcere improbos lætis bonorum ſucceſſibus rebuſque opimis. ὑπερπλουτοῦντα) Quanquam viri virtute præſtantes ob animi corporiſque dotes maxime ſæpe invidia laborent, tamen ut Ariſtoteles docet lib. 2. Rhetor. ſæpius ea locum habet in bonis fortunæ. Pindarus in Pythiis: ἔχει μὲν ὄλβος οὐ μείονα φθόνον. ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντος βρέμει, hoc eſt, *habent opes & res ſecundæ non parvam invidiam. Qui autem pauper eſt, humi jacet & obſcurum fremit.* Hinc Plautus in Truculento: *Malo mihi inimicos invidere, quam me inimicis meis.* Nam quibus invidemus, illi opiparè & ſplendidè vivunt: eorum autem qui miſeri & calamitoſi ſunt, miſeremur. Novit hoc Sulmonenſis poëta, ubi elegantiſſimis verſibus invidiam deſcribens inter alia ſubdit:

Tum videt ingratos intabeſcitque videndo
Succeſſus hominum, carpitque & carpitur ipſa
Suppliciumque ſui eſt. ——

Egregiè in hanc rem Seneca philoſophus: *Vtinam*, inquit, *invidi oculos haberent in omnibus civitatibus, ut de omnium felicitatibus torquerentur: nam quanta felicium ſunt gaudia, tanti invidorum ſunt gemitus.*

Ερ. οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν. οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μό-

Merc. *Quantum habet momenti altum vociferari, & obſtreperum, audacemque eſſe! idque*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

νοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον; ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

non iis modò qui cauſas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaſerit ille Timon, qui ſe precando clamoſum & liberè loquentem præbuit, attentum verò Iovem reddidit. Quod ſi incurvus fodiendo ſiluiſſet, neglectus etiamnum foderet.

Epiphonemate declarat Mercurius, ſæpe audaces & importunos flagitatores Iovem habere propitium: timidos contra & verecundos ab eo negligi. Exemplum prælustre habemus in muliere Cananæa Matth. cap. 15. Verè dictum a vatum principe: Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ i. e. *Verecundia non utilis eſt viro egenti.* qui verſus legitur Odyſſ. ρ. & citatur a Platone in Lachete. Vult enim ſummus ille ἐάων δοτὴρ inclamari & precibus expugnari, quò declaretur intimus indigentiæ noſtræ ſenſus. Et ſæpe videmus accidere, ut importunus & audax mendicus obtineat, quod verecundo denegatur. οἷον ἦν) quantum eſt, vel quantum momenti habet. Per admirationem hæc legenda & cum acclamatione. ἦν pro ἐστὶ poſitum. Sic ἐγελῶ, ἔδει, ἔπλετο, & alia pro præſentibus uſurpata inveniuntur. Quod in uſum veniſſe putat Budæus ex eo, quia nullum tempus præſens dici poſſit, ſi ad verum exactè loqui volumus: eſſe autem pro-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

priè præſens τὸ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ut Plato ſcribit in Timæo, id eſt, quod ſemper eſt, & eodem modo ſe habet. ὀχληρὸν εἶναι) In Evangelio Lucæ dicitur, κόπους παρέχειν, cap. 8. ἀναίδεια ibidem appellatur, quæ ἐν τοῖς εὐχομένοις, ut rectè notant interpretes, non vitio ſed laudi ducitur. *Importunitatem* alii; *inſtantiam* Syrus paraphraſtes tranſtulit. Quid quod Homerus hominem importunum vocet ἀναιδῆ, quem hic Lucianus ὀχληρὸν καὶ θρασύν. Per τοὺς δικαιολογοῦντας intelligit cauſſidicos ſive cauſſarum patronos, qui ad rei defenſionem τὰ δίκαια, id eſt, jura adferunt. Notat Lucianus ſui ævi rabulas forenſes, qui ſtrepitu magis & inconditis clamoribus rem agebant, quam jure aut legibus. *Caninam* eorum *eloquentiam* & *ſanguiſugam* meritò dixit Columella. *Togatos vultures* eoſdem appellare ſolebat Apuleius, qui in fas nefaſq; linguas & verba locant. In hos enim, non in γνησίους juris antiſtites vel advocatos invehitur Samoſatenſis noſter, cum ipſe patronum ſe reorumque vindicem præſtiterit non ſemel. Graviſſimè Plato: ἱερόν τι ἡ συμβουλία, id eſt, *Sacra quædam res eſt conſultatio.* ἐπιστρέψας τὸν Δία) Propriè ἐπιστρέφειν, eſt facere, ut quis ad ſe convertat faciem, ſuique curam habeat. Sic Deus in ſacris litteris *faciem ſuam convertere* dicitur ad eos, quibus bene vult, & propitius eſt: contra ἀποστρέφειν τὸ πρόσωπον ab iis, quorum preces non exaudit. pſalm. 132. & aliis in locis.

Πλȣ̃. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζ. διὰ τί ὦ ἄριστε Πλȣ̃τε, καὶ ταῦτα, ἐμȣ̃ κελεύοντος;

Plut. *At ego ô Iupiter hunc aditurus non ſum.* Iup. *Quid ita, optime Plute, præſertim à me juſſus?*

Indu-

Inducit Plutum omnia formidantem Lucianus, nullique fidentem, imitatus hac in parte Ariſtophanem, qui vulgò jactatam opulentiæ timiditatem indicat, cum ait: Ἀλλὰ λέγουσι πάντες, ὡς δειλότατόν ἐστ᾽ ὁ πλοῦτος, id eſt, *Quin id omnes dictitant, timidiſſimum quid eſſe divitias.* Et Euripides: Δειλὸν δ᾽ ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. *Res cupida vitæ ſunt opes, pavidum malum.* Hinc in ſequentibus cauſſam exquirit Iupiter, cur ad Timonem denuò ire recuſet Plutus, præſertim ſe juſſus. Deo ſiquid jubeat, continuò obediendum. *Verus obediens,* inquit Auguſtinus, *non attendit, quid aut quale ſit, quod præcipitur, ſed quis præcipiat. hinc mandatum non proccaſtinat, ſed ſtatim parat aures auditui, linguam voci, pedes itineri, manus operi, & ſe totum intus colligit, ut mandatum peragat imperantis.* Hic videmus unitatem in ſua πολυθεΐᾳ etiam agnoviſſe Gentium ſapientes, dum Jovi ſuo poteſtatem tribuunt αὐτοκρατορικὴν & abſolutam, quâ imperare omnibus: refragari autem ejus imperio & mandato nulli fas ſit. Homerus, ut Spondanus obſervat non uno in loco, Jovis imperium aliquando ἀνυπεύθυνον, & ſummum eſſe innuit: aliquando mixti generis ſive ἀριστοκρατικὸν facit, cæteris quoque Diis ex æquo ſuffragia ferentibus, & infectâ re non raò à ſe invicem diſcedentibus.

ΠΛΟΥ. ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε. καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δι-

Plut. *quoniam per Iovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens: idque cùm illi paternus eſſem amicus, ac me penè dixerim, fuſcinis ex ædibus extruſerit,*

κεράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες.

ſicut qui è manibus ignem abjiciunt.

Reſponſio Pluti ἀπολογική. Prodigalitatem Timonis in cauſſa eſſe dicit, cur reverti nolit, quamqu indignis modis ab eo exceptus fuerit, lamentabundus oſtendit. ὕβριζεν εἰς ἐμὲ) Differentiam ponun Grammatici inter ὑβρίζειν τινὰ, καὶ ὑβρίζειν εἰς τινὰ, quo & Lucianus teſtatur in Solœciſta. Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν inquit, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ κα ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σε ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν εἰς σε ὑβρίζει· καὶ ὅστις παῖδ καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. *Te contumelia afficere, iden eſt, quod corpus tuum ſive plagis, ſive vinculis, ſive ali quo etiam alio pacto. At in te contumelioſus eſſe dicor quand alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuan contumelia afficit, in te contumelioſus eſt, & qui puerun tuum & amicum, & certè qui ſervum quoque.* Verùn hoc diſcrimen, ut & in multis aliis Grammaticorun præceptis, haud perpetuum eſt ſemperque verum. Sæpe enim pro eodem poſita inveniuntur, uti & ho loco. Obſervandus hic etiam elegans proceſſus à genere ad ſpecies. *Partitionem* Rhetores vocant. δικρά-νοις.) Indignitatem rei indicat, cùm ſe furcillis e ædibus extruſum ait. Sic & Pax apud Comicum c Εἰρήνη, fuſcinis & clamoribus ejecta dicitur. Τὴν δ μὲν δικρανοῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. Nam hoc plus eſt quàm ſolâ manu. Sunt autem δικρὰ vel δίκρανα, perti cæ bifidæ & bifines, quaſi δύο κράνα, id eſt, τέλη ἔχοντα Scholiaſt. exponit ξύλα διφυῆ. Secuti etiam hanc locutionem Latini. Cicero ad Atticum 6. *Sed quonian furcilla extrudimur* (hoc eſt, ſummo conatu & vi maximâ)

ximâ) *Brundiſium cogito.* Et Horat. *Naturam expellas furcâ, tamen uſque recurrit.* Pro eodem, *furcillis ejicere*, dixit Catullus. Imitatur hic Ariſtophanem Lucianus, ubi ad ſimilem planè modum conqueritur Plutus: Ἢν δ' εἰς παραπλῆγ', inquit, ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω Πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, id eſt, *Si ad prodigum hominem divertero, ſcortis & aleis objectus temporis momento nudus illinc protrudor foras.* καθάπερ οἱ τὸ πῦρ, &c.) Simul protervam decoctoris in dilapidandis opibus feſtinationem innuit *icone* ab iis deſumpto, qui ignem è manu confeſtim abjiciunt, ne comburantur.

Αὖθις οὖν ἀπέλθω
παρασίτοις, καὶ κόλαξι,
καὶ ἑταίραις παραδοθη-
σόμενος; ἐπ' ἐκείνους
ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς
αἰσθησομένους τῆς δω-
ρεᾶς, τοὺς περιέψοντας.
οἷς τίμιος ἐγώ, καὶ περιπόθητος.

Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis, adulatoribus, & ſcortis donandus? Ad eos mitte me Iupiter, qui munus intellecturi ſint, qui amplexuri, quibus in pretio ſim, & exoptatiſſimus.

Sequitur hic inſignis collatio prodigorum & avarorum, oſtendens verum divitiarum uſum in mediocritate utendi conſiſtere. παράσιτος, & κόλαξ, quanquam hic diſtingui videantur, tamen pro eodem ferè ſumuntur. Athenæus lib. 6. τὸν κόλακα dicit, non abeſſe μακρὰν ἐστὶ τῶν παρασίτων ὀνόματος. Differt tamen uterque ab ἀρέσκῳ, quod hic nullius commodi gratia placere ſtudet; illi κέρδους ἕνεκα id faciant. Ariſtoteles Ethi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

cor. lib. 2. cap. 7. Hinc ambo nominis ſui appella
tionem debent cibo quem ſectantur. σῖτος enim &
κόλον eſca, ſive pabulum eſt. Quanquam fatear, no
omnes adulatores convivia & epulas aucupari loc
præmii, majora ſunt, quæ captant regum & princi
pum aſſentatores. hinc rectè philoſophi in adulatio
nis definitione non mentionem faciunt cibi, ſed τοῦ συμ
φέροντος. Hoc genus hominum Conſtantinus Impe
rator appellare ſolebat *tineas* atque *ſorices* palatii ſui
ut refert Nicephori interpres. Et Anaxilas poëta Co
micus ſcita alluſione κόλακας dicebat eſſe τοὺς οὐσία
ἐχόντων σκώληκας, id eſt, divitum vermes, qui cùm i
hominis minimè mali ingenium inciderint, eum inſi
dentes arrodunt, quoad inanem, velut tritici granum
reliquerint, ut Timoni noſtro accidiſſe videmus. ἑται
ραις) id eſt, meretricibus, quæ non minùs quàm paraſit
lautiſſimorum patrimoniorum gurgites ſunt & fundo
rum, ut ait ille apud Terentium, calamitates. Hin
Theocritus puellam depaſtricem alieni patrimonii fe
ſtivè καλαμαίαν appellat, hoc eſt, locuſtam, quæ meſ
ſem deſtinatam agricolis intercipere conſuevit. ἔςι γὰ
ἑταίρα, ut Antiphanes ait apud Athenæum, τῷ τρέ
φοντι συμφορὰ, quippe cujus officium ſit συλᾶν τοὺς πέ
λας, ſpoliare eos, qui propiùs ſe admovent. Sic Nan
nion meretrix, ut idem refert Dipnoſophiſt. ſcriptor
Thallum cauponem quendam bonis exhauſit: Plau-
tina Phroneſium adoleſcentem Dinarchum, de quo
ſervus queritur in Truculento: *Meretrix,* inquit, *meum
herum miſerum blanditia intulit in pauperiem, privavit bo-
nis, luce, honore atque amicis.* Nam id omnibus omnium
meretricum ingeniis inſitum eſt, ut non tam gratia aut
elegantia moveantur amaſiorum ſuorum, aut rationi-

bus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

us ullis ad obſequium magis flectantur, quàm tinnu-
s, hoc eſt, pecunia numerata. Unde Plautinum illud
ortillum dicebat: *Oculatæ ſunt noſtræ manus, credunt*
uod vident. ἑταίρας ſive ſocias appellat Lucianus, quas
ero nomine πόρνας dicunt Græci, idque κατ' εὐφη-
μισμὸν, quò res ingrata grato ſignificatur nomine. Sic
atini *amicas*, Itali hodie *corteſanas* appellant. τοὺς αἰσθη-
σομένους) quaſi dicat Plutus. Ad eos abeam, qui nec
rodigi, nec avari rectè opibus uti ſciunt, quam vir-
utem ἐλευθεριότητα dixere Græci. Ariſtoteles peculia-
iter, τὴν περὶ τὰ χρήματα ἀρετὴν, Chryſoſtomus in
Matth. τέχνην πασῶν τῶν τεχνῶν ἀνατίθησιν, id eſt, artem ar-
ium appellavit.

Οὗτοι γὰρ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

At hi ſtupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miſeri ſat habeant, quatuor obolos lucrantes, qui decem talenta contemptim dono dare ſolebant.

Timonem ſtupiditatis accuſat, quod diſcinctè & pro-
fuſè rem ſuam abligutiendo paupertatem opulentiæ

 præ-

præferre videatur. λάρους vocant Græci homines ſtupidos ac voraces, ſemperque prædæ inhiantes. Cleonem hoc nomine inſignit Comicus ob rapacitatem quod quemadmodum avis illa in ſcopulis obſervat ſiquid piſcium poſſit venari: ita ille verſaretur in Reip negociis adminiſtrandis ſuum interim agens negocium. Eraſmus ex Suidâ ſic dici putat eos, qui faciles ſunt ad dandum, indeque paræmiam fecit, λάρος ἐν ἕλεσι, *larum in paludibus*, ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων, ſed adverſatur natura avis, quæ talis non eſt, ut liberalis ſit, & facilè communicet. Quare mendum eſſe ſuſpicantur nonnulli, & pro ἀποδιδόντων, legendum ἀποπατούντων. Nam & hoc de avi illa commemoratur, quod celeriter egerat, quicquid in ventrem demiſit, ut & ea ratione profuſa Timonis indoles deſignari poſſit. Vel dicendum, ſic eum vocari ob ſtupiditatem: nam & hoc de laro traditur, quod facilè decipitur, illiciturque a venatoribus. Vnde ſtolidos & εὐήθεις eo nomine ſignificant Græci, quemadmodum & *cepphos*, & *otos* teſte Euſtathio τῇ πενίᾳ ξυνέσθαι) Elegans loquendi genus, τὸ συνεῖναι, cum propriè de perſonis viviſque animantibus dicatur, venuſtè transfertur ad res inanimas, q. d. ſemper in paupertate verſentur, eamque ſibi velut amicam & comitem habeant. Sic Nicocles apud Athenæum, lib. 8. cap. 5. quem locum optimè reſtituit Scaliger: ὃ σύνεστι σαπέρδαις εἰς δύσιν, i. e. *toto die ad ſolis uſque occaſum rem habuit cum ſaperdis* (piſcium genus eſt) id eſt, *ſaperdas eſitavit*. Pro eodem ὁμιλεῖν cibo legitur apud eundem ſcriptorem. προϊέμενοι) i. e. καταδαπανῶντες. Vnde πρόεσις apud Ariſtotelem profuſa erogatio, quæ ſit quaſi projiciendo, cui opponitur λῆψις Ethicor. 4.

Z. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ ίμων ἐργάσεται· περὶ ἐ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ ίκελλα πεπαιδαγώηκεν, εἰ μὴ παντάπαιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν σφὺν, ὡς χρῆν σε αὐτὶ ς πενίας προαιρεῖσθαι.

Iup. *Nihil in te iſtiusmodi poſthac facturus eſt Timon, quippe quem ligo abundè docuerit, (niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius ilia) te potiùs quàm paupertatem eſſe eligendum.*

Refutat querelam Pluti Iupiter ἐκ τοῦ μὴ εἰκότων. Neue enim vero ſimile putat fore, ut Timon hoc ærumoſo vitæ genere jam abunde correptus paupertatem pulentiæ præferat. ſolent enim homines ſuo damno apere. Sic Euripides de Pentheo: κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ἐμάνθανε, ideſt, malo affinis didicit, revereri ſcit & colere Bacchum, quem antea ſpreverat. Vnde pereleganter Fabius apud Livium, eventum, *ſtultorum magiſtrum* appellat. Et Plinius in Panegyrico, quem Trajano dixit: *miſeram hujuſmodi & ex periculis factam prudentiam* vocat. πεπαιδαγώγηκεν.) Feſtivè Iupiter ligonem Timoni loco pædagogi fuiſſe ait, a quo probè ſit domitus ac ſeveriter caſtigatus. τῇ δικέλλῃ tribuit, quod perſonæ proprium eſt. παιδαγωγεῖν poſuit, ἀντὶ τοῦ παιδεύειν, cui caſtigatio quoque conjuncta eſt. Vnde verbum hoc non *erudiendi* ſolum, ſed & *caſtigandi* ſignificationem habet, cum alterum ſine altero vix eſſe queat. εἰ μὴ &c.) Hæc verba παρενθέσει includenda ſunt, ut rectè factum a Pererio. ἀνάλγητος τὴν ὀσφὺν dicitur, cui lumbi dolere nequeunt, ut foſſoribus ſolent ex continua corporis incurvatione, & improbo labore.

ϖὸμβό-

Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐ[ς] τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι.

Ac tu mihi querul[us] admodum eſſe videris, qu[i] nunc Timonem incuſe[s] quod tibi liberè vagari pe[r]miſerit patefactis foribus nec zelotypus in te, dom[i] concluſerit. Aliàs auten[m] contrà in divites ſtomachabaris, quum dicere[s] te ab illis, repagulis, clavibus, & impreſſis ſigill[is] ita fuiſſe concluſum, u[t] ne proſpicere quidem i[n] lucem tibi liceret.

Exprobrat Pluto Iupiter, quod ſit naturâ querulu[s] & moroſus. Eſt autem μεμψιμοιρία ſpecies quædam injuſtitiæ & illiberalitatis, quod vitium non in calamitoſis pauperibuſque & ſenibus duntaxat reperitur, ſed in divitibus etiam, quibus *curtæ neſcio quid ſemper abeſt rei*, ut Horatius loquitur. Etenim multas opes accumulaſſe ejuſmodi hominibus non eſt finis miſeriarum, ſed initium potius. Dicitur μεμψίμοιρος qui ſorte ſua contentus non eſt. μέμψις enim querela, & μοῖρα fatum, ſors. De talibus loquitur Seneca lib. I. de Tranquillitate vitæ, ubi de amicorum delectu ſcribens inquit: *Præcipuè tamen vitentur triſtes, & omnia deploran-*

ploran-

rantes, quibus nulla non cauſſa in querelas placet. ὡς νῦν ιν) Rationem quoque ſubdit Iupiter, qua iniquam luti querelam coarguit. In prioribus verbis prodigoım ingenia moreſque delineat, qui opes ſuas liberè vagari ſinunt, eaſque plena manu in quoſvis effunınt. In poſterioribus deſcribitur indoles hominum ordidorum ſeu præparcorum. τὰς θύρας ἀναπετάσας rodigorum eſt, qui januas aperire Pluto dicuntur, uum opes ſuas abſque delectu ullo aut modo in obum quemque conferunt & elargiuntur, quod ut in onam partem interpretatur jocoſus Iupiter: ſic in ıalam accipit moroſior Plutus. Infra κατάκλειστον πλοῦν ei opponit. ἠφίει) Imperf. Atticum, quod intra ıgetur, ab ἀφίημι τὸ ἐπιτρέπω, permitto. ſic & ἠφεί- pro ἀφείθη. Vide linguæ utriuſque inſtauratorem udæum. ζηλοτυποῦν) Propriè verbum hoc uſurpaır de eo, qui præ fervore amoris rivalem non patur: ad divites avaros hic transfertur, qui opes ſuas rca incluſas ſervant tantum, neque audent eas, ubi pus eſt, erogare. σημείων ἐπιβολὰς) *ſignorum objectacula* ertit Eraſmus: *impreſſa ſigilla* Pererius, & quidem ectius. nam σημεῖον ἐπιβάλλειν, idem eſt, quod σφραγίζειν, σημεῖον quod σφραγὶς, ſigillum. παρακύψας) ſignificat ranſverſim aſpicere, quaſique limis oculis & per feeſtram, quod Pluto facere non licet ciſtæ incluſo, otque depreſſo vectibus ſeriſque. conflatur hoc verum ex præpoſit. παρὰ, obliquè vel tranſverſim ſignicante, & κύπτω, caput inclino, pronus ſum.

Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ	*Id igitur apud me deplorabas affirmans præfocari te nimiis tenebris: eo-*

τῷ σκότῳ καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν καὶ ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο παρ᾽ αὐτῶν.

que pallidus nobis occ- rebas, curis plenus, c- tractis contortiſque d- tis, ut fieri ſolet in tionum collectionib quod ſi quando daretur portunitas, aufugitur quoque ab illis te mi- tabâre.

Spectant hæc ſuperiora, ſive pars ſunt ſeriæ obj- gationis a Iove factæ. ἀποπνίγεσθαι ἐν π.) Eraſmus, *pr- cari nimiis tenebris*, quem ſequitur Pererius. mali *in tenebris*. Neque enim caligo propriè dicta præ- cationis cauſſa eſt, ſed ciſtæ anguſtia, cui incluſus Plutus, quæ reſpirationem ipſi omnem præcideb ὠχρὸς) Pallor Pluto tribuitur ob auri colorem. h Diogenes interrogatus, cur aurum palleret? *quia*, quit, *plurimos habet ſibi inſidiantes*. Et revera inter ὠχ- τητα, & auri colorem nihil aut parum eſt diſcrimin Vnde ὠχρὸν & χρυσοειδῆ conjunxit Nicander 2. G- org. ubi de violis loquitur. Elegantiſſimus hic eſt φειδωλῶν character, cujuſmodi quoq; legas apud The- phraſt. & Lucianum in Gallo, ubi Simonem quenda introducit divitem noctes dieſque inſomnes ducent & digitis ſupputantem uſuras, itemque palleſcent præ nimia ſollicitudine. συνεσπακὼς, &c.) 1. *digi contractis ſeu contortis*, quales habere ſolent homin ſordidi & fæneratores ex aſſiduo colligendi ſupp tandique uſu. συσπάω enim *contraho, contorqueo*. P

odem Lucianus in Gallo dixit, τοὺς δακτύλους κατεσκληκότας, id eſt, *digitos habentem emaciatos & quaſi extabeactos* præ frequenti computatione. συλλογισμῶν) Arithnetices vocabulum, proprieque partis illius, quæ λογιστικὴ appellatur. Latini calculum vocant. Vnde calcuatores ψηφισταὶ ſive λογισταὶ dicti. Tranſlata hæc poſtea id ſcholas philoſophorum. ἀποδράσασθαι) Aoriſtus vim uturi habet, quod facit particula δυνητικὴ ἂν non exreſſa ſolum, ſed & ſubaudita. Idem & vaf converivum præſtat apud Hebræos.

Καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι ὑπὸ ἀκριβέσι, καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ.

In ſumma, rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem aſſervari, atque à ſedulis ſceleſtiſſimiſque pædagogis educari. Fœnore, & Computo.

Ἐν σιδηρῷ θαλάμῳ.) Græci opes ejuſmodi, quas triarci illi homines ſibi tantùm poſſident, & in arca bſcondunt, ſcitè vocant πλοῦτον ἄπλουτον, quaſi opes nopes, quod earum nullus ſit uſus, ut meritò cum ictura conferantur repoſitâ. Ariſtophanes ἀφανῆ πλοῦτον appellat. Nam domus & agri celari non poſſunt. Ierodes Atticus πλοῦτον νεκρὸν, i. e. mortuum ſimili topo dixit. quâ ratione δεσμωτήρια Πλούτου, *Pluti carcerem* vocavit arcas, aliaque id genus repoſitoria pecuniarum, quibus captivæ veluti detinentur opes, ne in uſum veniant. θάλαμον appellat hic Lucianus feſtiva,

cata-

catachreſi, nimirum alludens ad fabulam Danaës . crifii Argivorum regis filiæ, qui cum oraculo mor- tus eſſet fore, ut a nepote occideretur, filiam æne, id eſt, munitiſſimæ incluſit turri, cujus meminit H- rat. 3. Carm. od. 16. ὑπ' ἀκριβείσι, &c.) Vſuram Computum ſceleſtiſſimos vocat pædagogos, ut pe quorum opera & ſtudio educatur Plutus, id eſt, a gentur opes. Avari enim pecunias illegitimam ad uſ ram exponunt, & ſiquis intra præſtitutum diem n ſolverit, τόκον τόκε, hoc eſt, uſuram uſuræ exigere n erubeſcunt, ἀνατοκισμὸν vocant Græci, ut Theophr ſtus etiam docet in Charact. μικρολογίας. Vnde Cic ro ad Attic. lib. 5. epiſt. ult. *Nihil impudentius Scapti qui centeſimis cum anatociſmo contentus non eſt.* Et ha cauſſa fuit, cur Cato Cenſorius, ut Tullius refert li offic. 2. omnem fænerandi rationem, ut improba damnârit. Talis enim uſura, qua pauperes opprimu tur & charitatis æquitatiſque fines tranſiliuntur, n ſolùm a Deo vetita fuit, ſed etiam a Gentibus dan nata. Improbum fenus exercentibus & uſuras uſ rarum illicitè exigentibus infamiæ maculam irroga voluere Imperatores Diocletianus & Maximianus. morſu vel roſione נשך appellarunt Hebræorum fili παρθενῶνας dicitur virgo quæ in γυναικῶνι cuſtoditur & enutritur παρὰ μητέρι κεδνῇ, ut Heſiodus loquitur. κα κλείστας vocabant veteres, id eſt, *recluſas & abſcondita* Hinc Phocylides monet, virginem cuſtodiendam eſ bene obſeratis cubiculis, & non permittendum, u ante nuptias extra domum conſpiciatur. Et Theocri tus παρθένον ἐν θαλάμῳ opponit τῇ νύμφῃ, id eſt, ſpon ſæ. עלמה Hebræis dicitur, a radice עלם, quo eſt, latuit. Verum τὸ παρθενῶνας hic loci ſumitur, pr virginem perpetuò & incorruptam ſervari, ut Veſtale

olim,

olim, & hodie Moniales; quatenus παρθένου vox ſexus integritatem ſignificat, & puellam ἀνέπαφον. *Devotam virginem*, appellat Ambroſius. Vnde παρθένευσις dicitur ipſa actio τοῦ παρθενεύειν, cum aliqua perpetuum cuſtoditur virgo, vel intacta manet. Sic Lucianus de ſaltatione dicit, bonum ſaltatorem debere imprimis ſcire τὴν Δανάης παρθένευσιν, quomodo Acriſius Danaen in turri ahenea virginem aſſervarit. ubi tamen alii legunt ἀποπαρθένευσιν, ut defloratio ejus intelligatur.

Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δ' ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους. οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε

Eos proinde abſurdè facere aiebas, quod te præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis eſſent domini, ſecurè ſuo amore uterentur: ſed vigiles obſervarent, ad ſigillum ſeramque immotis oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitrantes à ſe percipi, non quod ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quod nemini fruendi copiam facerent; non aliter quam in præſepi canis, qui nec ipſe hordeo veſcitur, nec

αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν.

famelicum equum veſc ſinit.

Sordidorum hominum ingenia porrò deſcribit, qu præter modum divitias amant, eaſque ſumma cura a vigilia cuſtodiunt, ſuum interim defraudantes genium, nec aliis fruendi copiam facientes. ἐξὸν) Atticè *cum liceat*, δυνατοῦ ὄντος. Participium abſolutè poſitum. Sic ἐνὸν, παρὸν, προσῆκεν, δέον, ἕτοιμον ὂν & ſexcent alia apud bonos auctores legere eſt. ἀσκαρδαμυκτὶ Adverbium eſt, oculis non conniventibus, id eſt, ἀκαμμύστοις, ut interpretatur Heſychius, quod conflatum eſſe volunt ex α privante, & verbis σκαίρω *ſalio*, itemque μύω, *claudo*. Apulejus dixit, *oculis inconnivis* lib. 6. Aſini aurei. Paria de avaris refert Theophraſtus cap. de ſordida parcimonia: μικρολόγος, inquit, τοὺς ὅρους ἐπισκοπεῖται ὁσημέραι, *quotidie terminos ſuos inſpectat;* ecquid ſcilicet immoti eodem loco iiſdem maneant. Sunt enim ejuſmodi homines ſemper pavidi & anxii, ſuiſque rebus velut appoſiti quidam cuſtodes. Quemadmodum & Plautinus ille Euclio oculos ſemper in ollam conjectos habebat, quam auro onuſtam poſt ædes ſub terram defoderat. Plutus iſtiuſmodi pecuniarum incubos & ſollicitos obſervatores non diſſimiles eſſe ait τῇ ἐν φάτνῃ κυνὶ, hoc eſt, *cani in præſepi*, qui nec ipſe veſcitur hordeo, nec equum famelicum veſci ſinit. Lucianus eandem uſurpat parœmiam adverſus indoctum, qui egregios codices incluſos diligenter aſſervabat, quos nec ipſe unquam evolvat, nec aliis evolvendi faciat copiam. Simile quiddam refert Athenæus lib. 6. de gente quadam Galatarum, qui dicun-

dicuntur Cordiſtæ, vel, ut alii ſcribunt, Scordiſci: abominantur aurum, inquit, nec important in ſuam regionem, nihilo ſecius tamen alios non deſinunt eo ſpoliare. Eraſmus in Chilad.

Καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων ὅτι ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ ὑπεισιὼν λαθραίως, ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις.

Quin etiam videbas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infœlicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam, & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.

Iupiter Pluti expoſtulationem, ut iniquam & nullâ juris ſpecie ſubnixam rejicit, cum eo nomine, quo accuſatur Timon, potius ſit laudandus, quam vituperandus. Avaritiæ enim oppoſita eſt profuſio. Præclarè ait, avaros ζηλοτυπεῖν αὐτοὺς, hoc eſt, ſibi ipſis invidere divitiarum ſuarum uſum & fructum, cum non audeant eas, ubi res poſtulat, erogare. τὸ καινότατον) Hæc for-

formula loquendi per parentheſin ſæpe uſurpatur de re valde inuſitatâ, quamque maximè mireris. Quid enim magis mirandum magiſque novum, quam homines reperiri ſuum defraudantes genium & naturæ ſubtrahentes quod ſuum eſt. cujuſmodi meritò ſuis domeſticis ludibrio ſunt, & ab iiſdem compilantur. Neſciunt enim hi τρυγόβιοι, quid ſit hominem optimè de ſe mereti. Rectè poëta Venuſinus ſerm. lib. 1.

Neſcis quò valeat nummus? quem præbeat uſum?
Panis ematur, olus, vini ſextarius: adde
Queis humana ſibi doleat natura negatis.

Eſt enim ὁ πλοῦτος τῶν χρησίμων, .i. rerum utilium, ut inquit philoſophus. Vnde & χρήματα dixere Græci ἀπὸ τῆς χρήσεως, ab uſu, extra quem ne in bonis quidem cenſenda ſunt. ἐμπαροινήσαι) propriè ſignificat, per vinum & temulentiam injuria vel probro afficere. παρ' οἶνον. hinc παροινία doctiſſimo Grammatico, ἡ ἐξ οἴνου ὕβρις. Ciceroni, per ebrietatem illuſio, in Antonium apud Dionem Caſſium. πρὸς ἀμαυρὰν) Eſt hic propriiſſimus avari character ad ſcirpulum ſive lucernulam uſuris invigilare. ἀγρυπνεῖν καὶ ἀναλογίζεσθαι τοὺς τόκους in Gallo dixit Lucianus. μικρόστομον λυχνίδιον vocat lucernulam parvi vel anguſti oris, cum latiores plus olei conſumerent. Ita Strepſiades ſenex avariſſimus lamentatur apud Ariſtophanem in Nebul. & puerum tantum non verberat, quod ellychnia lucernæ adhibuiſſet nimis craſſa. Et Philocleon itidem ſenex filium objurgat, quod ſtuppas non acu vel feſtucâ produxiſſet, ſed digito, καὶ ταῦτα, inquit, τοῦ ἐλαίου σπανίζοντος, idque tanta olei penuria, in Veſpis. θρυαλλίδιον) *juncum* vel *ulvam* interpretantur: alii folium ficus fuiſſe putant. Diminutivum eſt à θρυαλλὶς, *lucerna, ellychnium* ἀπὸ τοῦ θρύου, quod eſt herbæ genus, ex quo fiebant antiquitus

lucer-

Lucernæ. Pollux. τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ θρυαλλὶς, λύχνιον, φλογμὸς, lege φλόμος. Vetus gloſſarium ab H. Stephano editum teſtatur θρυαλλίδα eſſe φλόμον. At φλόμον Heſychius herbam interpretatur, quæ uſum lychni præbebat. διψαλέον) id eſt, *ſiticuloſum*, cui non ſatis olei affuſum eſt. Sic πολυδίψιον Ἄργος dixit Homerus: *ſiticuloſam Apuliam* Horatius, ob aquarum tenuitiam, quaſi aridam & ſiti hiulcam, ut loquitur Virgilius in Georgic.

Πῶς οὖν οὐκ ἄδικον πάλαι μὲν σοῦ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; ΠΛΟΥ. καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. οὔτε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη.

Annon igitur iniquum cum hæc olim incuſaveris, nunc his contraria Timoni obijcere? Plut. *Atqui ſi veritatem inquiſiveris, me utrumque rationi conſentaneum facere iudicabis. Nam & Timonis hujus nimia lenitas, negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur.*

Concludit ex his omnibus Iupiter Pluti querelam eſſe injuſtam, nec admittendam in diverſis diverſa criminantis, nec ſibi conſtantis. ἐπιτίμησιν παρὰ τὸ προσῆκον appellat Theophraſtus. Qui tenentur eo vitio, homines cenſentur iniquæ mentis, quibus ſunt queſtus paratiores, quàm gratiæ. ἄμφω σοι. Docet hic Plutus

ſe prodigos pariter ac tenaces illos meritò damnare cum verus divitiarum uſus in mediocritate conſiſtat τὸ ἀνειμένον, *lenitatem* interpretantur alii, minus rectè cum in vitio ponatur, eaque voce ſoluta quædam pro fuſio, & immodica libertas ſignificetur. Pererius op timè *nimiam lenitatem* exponit. Sed de hujus verbi ele gantiâ & vario uſu conſule Budæum, pag. 545. Neu tra illa adjectiva ἀνθυπαλλακτικῶς ponuntur loco ſubſtan tivorum ſuorum, q. d. ἡ ἄνεσις αὕτη, ἀμέλεια, καὶ σὸν εὔ νοια. Quæ ſequuntur verba, ὡς πρὸς ἐμὲ perperam verſi ſunt a nonnullis: *quod bene erga me affectus non ſit.* Nam τὸ εὐνοϊκὸν, non ad ſe refert Plutus, ſed ad illos, in quos ſua bona tam prodigè effuderat Timon. Recti Salmurienſis. *Ad me quod attinet*, ὡς πρὸς ἐμὲ, ſuppl ἀνήκει.

Τούςτε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένοις. οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβριστὰς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με

Illos verò qui me oſtii ac tenebris incluſum ſervant, & ut craſſior, pinguior, imò immenſus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipſi, nec in lucem producunt, ne à quoquam videar, illos inquam amentes & contumelioſos rectè putem, quippe qui me inſontem tot in vinculis putreſcere cogunt, non intelligentes brevi ſibi abeundum, & me alii cui-

ὑπὸ

ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας, οὐκ εἰδότας ὡς μετ' μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

piam, cui fortuna faverit, relinquendum.

Hujus membri ἔκθεσις deſcriptionem continet hominum ſordidorum. κατάκλειστον πλοῦτον vocat divitias in arca recluſas, quæ quidem aſſervantur ab avaris, ſed non ad debitos uſus depromuntur. χρυσὸν κατάκλειστον ſimili ratione dixit Sextus. Et *veſtem cataclistam* Apulejus more Græco accepit, pro veſte pretioſa, quæque in arca claudi ſervarique ſolet, ut ad Tertulliani pallium notat vir conſummatæ eruditionis Cl. Salmaſius. παχύτερος) Craſſior pinguiorque redditur Plutus, cùm in ciſta clauſæ opes uſura & turpibus lucris accreſcunt & augentur. ὑπέρογκος) Sic propriè vocatur qui ſupra modum tumidus vel pondere gravis eſt. ὄγκος enim tumor, gravitas. ad divitias ſcitè transferrur. Sic Plato οὐσίας ὑπερόγκους dixit ingentes & nimias opes, in epiſtol. κατασήποντας) In activa hic ſignificatione accipitur pro facere vel ſinere ut putreſcant. Similiter & Theophraſtus in Charact. ſordidorum hominum mores deſcribit. Τῶν μικρολόγων, inquit, καὶ τὰς ἀργυροθήκας ἐστὶν ἰδεῖν εὐρωτιώσας, καὶ κλεῖς ἰωμένας. id eſt, *Sordidorum iſtorum hominum loculos videas ſitu obſitos, & claves ferrugine illitas.* Cujuſmodi divitibus exitium denunciat Apoſtolus Iacobus, epiſtolæ ſuæ cap. 5. verſ. 2. & ſequentibus. Ubi iiſdem pæne verbis utitur ὁ θεόπνευστος ſcriptor, quibus hic Lucianus & Theophraſtus. οὐκ εἰδότας) Et hæc τῶν φιλαργύρων inſania eſt non minima, quod dum vivi opibus uti metuunt, eas poſt hanc vitam, quæ nulli vel ad unum

diem certa eſt; aliis cogantur relinquere. P. Syri dictum eſt: *avarus niſi cùm moritur, nihil rectè facit.* Et enim qui ſeſe pecuniæ ſtudio addixit, nulli commodus eſt, dum vivit: ſola mors voluptatem & emolumentum adfert hæredi: non ſecus ac ſus quæ luto ſemper immerſa, non niſi perempta lardo ſuo prodeſt. Unde Flaccus paſſim ſuos hortatur ne genium defraudent, ſed ubi res tempuſque exigunt, partis bonis honeſte fruantur:

Quis ſcit, an adjiciant hodiernæ craſtina ſummæ
Tempora Dii ſuperi?
Cuncta manus avidas fugient hæredis amico
Quæ dederis animo.

τῶν εὐδαιμόνων) Sic vocat futuros bonorum poſſeſſores quibus ſingulari hoc modo Deus aut fortuna faverit. δαίμονος voce τὴν τύχην, ſive εἱμαρμένην non rarò deſignant Græci, & homines copioſos εὐδαίμονας appellant. Euripides:

Πλούτου δ' ἀπορρυέντος ἀσθενεῖς γάμοι.
Τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσι βροτοί,
Μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσι.

Latini quoque beatos vocant divites. Sic Plautus in Pænulo:

Aurum in fortuna invenitur: natura ingenium bonum.
Bonam ego, quàm beatam me eſſe nimio dici mavolo.

Οὔτ' οὖν ἐκείνους, ὅτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τούς, ὅπερ ἀρι-

Quocirca neque illos probo, nec hos qui nimium facilè mihi manus admovent: ſed eos, qui,

ιελςόν ἐςι, μέτρον ἐπι-
θήσοντας τῷ πράγμα-
τι, καὶ μήτε ἀφεξομέ-
νους τοπαράπαν, μήτε
προησομένους τὸ ὅλον.

quod eſt optimum, me-
diocritate utuntur, ut nec
prorſus abſtineant, nec
penitus profundant.

Laudat mediocritatem Plutus, hoc eſt, eos, qui nec facilè nimis ipſi manus admovent, quod prodigorum eſt: nec penitus ab eo abſtinent, ut homines ſordidi. Tales & ipſe ſibi habere optat apud Ariſtophanem idem Plutus, nimirum qui in re familiari adminiſtranda modum teneant, τοὺς μετρίους, qualem ſe gloriabatur eſſe Chremylus. Ἐγὼ, inquit, χαίρω τε φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ, id eſt, *Ego lubens mea comparco, ſi quiſquam alius: rurſum ubi opus eſt, ſumptus facio.* μέτρον ἐπιτιθέναι τοῖς πράγμασι, eſt rebus modum imponere. quod & Horatius expreſſit Serm. lib. I.

—— non ego avarum
Cùm veto te fieri, vappam jubeo ac nebulonem.
Eſt modus in rebus, ſunt certi denique fines,
Quos ultra citraque nequit conſiſtere rectum.

Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ
πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νό-
μῳ γήμας γυναῖκα
νέαν, καὶ καλὴν, ἔ-
πειτα μήτε φυλάττοι;
μήτε ζηλοτυποῖ τοπα-

Etenim per Iovem il-
lud conſidera Iupiter, ſiquis
ubi juvenem & formoſam
uxorem lege duxerit, poſt-
ea neque obſervet neque o-
mnino zelotypia proſequa-
tur, concedens illi ut noctu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι, νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις.

atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam invitans, num hic amari videbitur? profectò hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui ſæpenumero amorem ſenſeris.

Egregia ſimilitudine rem illuſtrat Plutus per ἀνακοίνωσιν inſtituta. Prodigum mariro comparat, qui uxorem ſuam liberè evagari ſinit, omnibuſque ſine delectu proſtituit. νόμῳ γήμας) De eo dicitur, qui legitimam duxit uxorem, adhibitis omnibus ſolennibus, ad differentiam τοῦ ἀγάμου καὶ ἑταιρίζοντος. Quicquid enim extra leges matrimonii fit, ſcortatio eſt, ſive cum unâ conſuetudo fuerit, ſive cum pluribus. hinc & *concubina* meretrix eſt, licet *univira*, ut eam appellat Hieronymus. Rectè Auguſtinus de Tempore Serm. 164. *Velis, nolis, illa quæ præter uxorem tecum dormit, eſt meretrix.* Illud γήμας eſt ab anormi γάμω τὸ γαμέω, *uxorem duco*, quod de viro propriè dicitur, ut γαμεῖσθαι de fœmina. μήτε ζηλοτυποῖ) Fidelis enim mariti eſt uxorem ſuam, præſertim ætate florentem, formoſamque, cum propter ſexus imbecillitatem multis expoſita ſit periculis,

ulis, obſervare & laudabili zelotypiâ proſequi, neque ermittere, ut noctu atque interdiu eat, quò libitum ſt. Quàm periculoſæ enim minuſque probandæ ſint agæ illæ mulierum eliminationes, oſtendit pictor ille, ui Venerem nobis exhibuit teſtudini inſiſtentem, quo ocere voluit, fœminas debere eſſe caſarias, ut veteri tar verbo, quibus cum tardigrado illo animali, οἶκος τ φίλος, οἶκος ἄριστος. Xenophontis præceptum eſt ı Oecon. Τῇ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν, ἢ θυραυλεῖν, *mueri ſatius eſt domi manere, quàm extra eam verſari.* Jnde & Belgis à domeſtica cura *huyſvrouwen* dictæ. αστωπεύων) idem quod προαγωγεύων. Lenonium eſt, qui xores ſuas filiaſve lucri cauſſa proſtituunt. Quod enus hominum prô dedecus! nullo unquam ſeculo efuit. Talem deſcribit Juvenal. Sat. 1.

Cum leno accipiat mœchi bona, ſi capiendi
Ius nullum uxori, doctus ſpectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti ſtertere naſo.

ρεγχαστὸν deſignat, qui ſe dormire ſimulat, quò licenius uxore ſua potiatur alius. Ejuſmodi maritos pœnâ nortis afficiendos cenſuit Æſchines contra Timarhum. ξυνεῖναι) De converſatione Venerea honeſtè licitur Sic & συγγίνεσθαι, συνελθεῖν, πλησιάζειν, συνομιλεῖν, c ſimilia uſurpant Græci. σεμνοὺς λόγους appellant Græci Patres. τοῖς βουλομένοις) Ejuſmodi mulier *volgivaga* appellatur in Jure Civili, quod & Veneris πανδήμου epiheton eſt apud Lucretium. Euripidi ἐμπλάστρα quòd neminem refugiat, ſed omnibus ſe applicet, & adjunat. *Communes maculas* cum Eraſmo appellare liceat. ς σύγε &c. Communicationis ſchema, quod valet ad extorquendam adverſario confeſſionem, dum videt nos in æquitate ejus judicium ponere, ſimulque Jovem ex obliquo ut mollem & ſtupri reum traducit auctor.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέπει, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου.

Rurſum ſiquis ingi nuam lege domum dedi cat, acceptam ad libero rum legitimorum procrea tionem: cæterùm nec ip contingat florentem ætate decoramque virginem, ne eam ab alio aſpici ſinat; ſed incluſam, orbam, ſte rilemque in perpetua vir ginitate contineat, ac in terim ſe amore teneri di cat, & hunc præ ſe fera colore, corpore exhauſto, refugis oculis, num fier poteſt, ut talis quiſpiam deſipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formoſam atque amabilem ſinat emarceſcere, per omnem vitam, tanquam Cereri ſacerdotem alens?

Altera

Altera pars ſimilitudinis priori oppoſita. Avaros ontrà ſimiles eſſe docet marito, qui uxore ſua, quam cate & formâ vegetam pulchramque duxit, uti non idet, ſed intactam ſervat, & marceſcere ſinit, cùm atrimonii leges poſtulent, amoribus ejus frui, ac li-eros procreare. γυναῖκα νόμῳ παραλαβὼν) idem eſt uod ſupra, νόμῳ γήμας. Addit, εἰς τὴν οἰκίαν. Sole-ant enim ſponſi novam nuptam parentum ſuorum omo in ſuam deducere. hinc natum illud loquendi enus apud Græcos pariter & Latinos: γυναῖκα εἰς οἰ-κίαν παραλαβεῖν, vel ἄγεσθαι: Romani, *uxorem domum du-re*, vel ſimpliciter *ducere* dicunt. Heſiodus in Ope-b. Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. *Tempeſtivè xorem domum tuam ducito.* Sic Homerus, & alii lo-uti. ἐλευθέραν vocat mulierem *ingenuis parentibus atam*, non *ſervam* aut *manumiſſam*. ἐπ' ἀρότῳ) Ele-anter ἄροτον τῶν παίδων pro *liberorum procreatione* dixit. 'lutarchus in lib. de præceptis conjugalibus quadru-licem proponit arationem: unam in Sciro, ſecun-am in Raria; tertiam ſub ipſa urbe, quam à jugo oum, Buſigium nominat; quartam verò omnibus iſce ſanctiorem eſſe dicit, procreandorum liberûm. imili figura loquitur Iſidorus Peluſiota lib. 3, epiſt. 43. Τὴν γὰρ παρθένον, inquit, ὁ ἀνὴρ συναπτόμενος γυ-αῖκα, τουτέστι γόνιμον ποιεῖ, διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνά-θεια ἡ κατὰ νόμον, ἐπ' ἀρότῳ παίδων. (Sic malim cum Luciano & Plutarcho, ut etiam notat Gatakerus, quàm π' ἀρότρῳ) ἐλέγετο γίνεσθαι καὶ γονεῖς οἱ τεκόντες καλοῦνται. unt autem bellæ & verecundæ ejuſmodi locutiones, quæ ſumuntur ab agriculturâ. Sophocles de Oedi-ode: τὴν τεκοῦσαν ἤροσε, matrem aravit, pro matri ſe niſcuit. Et σπείρειν παίδων ἄλοκα, dixit Euripides tragico ore pro liberos procreare: ad verbũ, *ſeminare liberorum*

ſulcum.

ſulcum. Quin & σπέρμα pro humore prolifico, ipſiq; adeò liberis non rarò accipitur, qui & *fructus ventris* in ſacris litteris appellantur. Præclarè Tertullianus l. de anima, cap. 27. *Natura veneranda eſt, non eru-ſcenda: concubitum libido, non condicio fœdavit, exceſſ non ſtatus eſt impudicus.* παίδων γνησίων) Sic dicunt, qui originem habent legitimam, non νόθοι aut ὑπο-λιμαῖοι id eſt *ſpurii vel ſuppoſititii.* προσάπτεσθαι) V bum προσάπτεσθαι, ut & ſimplex ἅπτεσθαι de congre accipitur viri cum muliere. Sic Apoſtolus. 1. ad C rinth. cap. 7. Καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, B *num eſt viro mulierem non attingere*, id eſt, uxore non ducere, aut cum eâ commercium habere. Tr mellius: *ad mulierem non appropinquare*, quemadmo dum & נגש ſive קרב apud Hebræos, & τὸ πλησιά-ζειν Græcis eo ſenſu non rarò uſurpantur. hinc virg ἄθικτος ſive *intacta*, quæ virum experta non eſt. σάρ ἐκτετηκυῖαν) i. *corpus exhauſtum & extabefactum*, ut ev nire ſolet nimio Veneris deſiderio flagrantibus n amore ſuo potiuntibus. De virginibus idem affirm Eraſmus in colloquio proci & puellæ: *Vidi multa* inquit procus, *quæ ante nuptias pallebant, languebant, velut contabeſcebant, ex congreſſu viri ſic enituiſſe, ut tu demum florere cœperint.* ἐκτήκειν *eſt paulatim extabeſcere emaciari.* ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες) ſunt oculi refugi & in-trorſum retruſi, quod fit ob defectum humoris per ca-lorem conſumpti, ut docent medici. παραπαίειν) i. *deſipere, hallucinari*, παραφρονεῖν. Sumpta tralatio ab ii qui fides perperam pulſant. καθάπερ ἱέρειαν) Ce reri ſacerdotem alere dicitur, qui uxorem παρθέ-νον, hoc eſt, virginem & intactam ſervat. Trad Theocriti ſcholiaſtes ad Idyll. 4. legem fuiſſe Athe-nienſibus, ut Theſmophoria (feſta erant Cereris

quot

uotannis celebrarent virgines mulieres, vitæque ho- eſtæ, quæ per ſolennitatis diem legales libros & ſa- ros vertice geſtantes, tanquam ſupplicantes Eleuſi- en contenderent. Idem teſtatur Ovid. lib. 10. Me- amorph.

Feſta piæ Cereris celebrabant annua matres,
Illa quibus niveâ velatæ corpora veſte
Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum,
Perque novem noctes Venerem tactuſque viriles
In vetitis numerant. ——

Ianc continentiam ut ſibi faciliorem redderent, ſa- icis aut viticis (ἄγνον Græci vocant quaſi ἄγονον) folio ectos inſternebant. vide Dioſcor. libro 1. cap. 136. & Plinium lib. 23. cap. 9. Nam & ſalicem habere im perimendi ſeminis & libidinis extinguendæ au- tor eſt Theophraſtus. ἀφροδισίων κώλυμα vocat Ni- ander. Utebantur ad idem præſtandum *cnyzâ* & *cu- ilagine*, ut teſtatur Theocriti commentator Idyll. 7. quæ utraque planta refrigerandi ſumma vi pollet. τῆς εσμοφόρου) ſupp. Δημητρί. Sic appellatur Ceres ob le- gum inventionem. θεσμὸς Heſychio νόμος θεῖος. *Le- iferam* dixit Virgil. 4. Æneid. ad quem locum ſic ervius: *Leges Ceres dicitur inveniſſe; nam ſacra ipſius Theſmophoria, id eſt, legum latio vocantur. Sed hoc ideò ingitur, quia ante frumentum inventum a Cerere paſſim homines ſine lege vagabantur, quæ feritas interrupta eſt, oſtquam ex agrorum diſcretione nata ſunt jura.* θεσμοφόρου Cereris meminit Lucianus, quia de matronis loqui- tur, quæ Theſmophoria celebrantes a virorum com- plexu abſtinere debebant ſive eæ maritos haberent, ſive viduæ eſſent & ἄνανδροι. De quibus & Iuvenalis. *Paucæ adeo Cereris vittas contingere dignæ.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν, ἀτίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐπιαντλούμενος. ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

Hæc & ipſe indigno[...] quum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus [...] lanior, & exhaurior, [...] nonnullis contrà perim[...] ut ſtigmaticus fugiti[...] compedibus vincior.

Duo ſe hominum genera odiſſe ait Plutus, pro[...] fuſi nimirum ingenii divites & præparcos. Prio[...] verba in prodigos quadrant & diſcinctos nepotes, [...] quibus λακτίζεσθαι dicitur Plutus, & λαφύσσεσθαι, id e[...] calcibus cædi & dilaniari. oratione utitur emphatic[...] τὸ λακτίζειν eſt λὰξ ἢ λακτισμῷ πλήττειν, calcibus c[...] dere. Ad λήγω refert Euſtathius, à quo fut. λήξω, η in[...] verſo Doricè. At λαφύσσειν verbum eſt lurconib[...] aptum. Significat enim δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττ[...] καὶ ἐκκενοῦν, ut exponit Athenæus, hoc eſt, *largi[...] & plurimum conſumere & evacuare.* Alterum oration[...] membrum deſcribit avaros, qui Plutum ut captivu[...] & vinctum ſerviliter detinent ſibique aſſervant tan[...] tum. στιγματίας.) pro ſervo accipitur, cujus fron[...] ſtigma ſive nota φφ candenti ferro imprimebatur, [...] agnoſceretur, præſertim ſi aufugere conſueviſſet, quo[...] probroſum erat. Plautus *litteratum* feſtivè appellat. M[...] minit ejus rei Plutarchus in Nicia, ubi de Athenien[...] ſibus in Sicilia captis, Καὶ αὐτοὺς, inquit, οἰκέτας ἐπώλ[...] στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον. *Et eos ut ſervos vendeba[...] equi ſigno eorum fronti impreſſo.* Item Valerius Max[...] lib. memorab. 6. cap. 8. *Servus ab eo vinculorum pœn[...]*

coërc[...]

coërcitus, inexpiabilique litterarum nota per ſummam oris contumeliam inuſtus. πεπεδημένος) Servi enim in nervo & compedibus habebantur. hinc πεδῆται δοῦλοι apud Heſych. & Suidam. πέδη verò omne genus vinculorum ſignificat, quibus maleficorum pedes conſtringuntur.

Ζεύς. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.

Iup. *Quid igitur adverſus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere ſinuntur, ſed ore ſicco auro tantùm inhiant. Illi verò, dum ceu Phineo cibos harpyiæ ipſis è faucibus eripiunt.*

Tantali & Phinei exemplis oſtendit Iupiter, nihil cauſſæ eſſe Pluto, cur tantopere indignetur adverſus prodigos & avaros, cùm miſeratione potius digni cenſeantur, ut qui ambo pœnas ſuæ ſtultitiæ ſat graves luant. Tantali fabulam refert Homerus: aliter Pindarus, Euripides, Alcæus. Unde Caſaubonus figmentum illud de pœna Tantali veſtigium eſſe credit historiæ Adami ob legis prævaricationem à Deo è Paradiſo ejecti, de quo dici poſſit, quod de Tantalo ſuo ait Pindarus in Olymp. καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν ὑπέροπλον, id eſt, *concoquere*

magnam felicitatem non potuit: ſed ſaturitate accepit damnum immenſum. In divites avaros aptat Horatius lib. Serm. 1.

> *Tantalus à labris ſitiens fugientia captat*
> *Flumina quid rides? mutato nomine de te*
> *Fabula narratur. congeſtis undique ſaccis*
> *Indormis inhians.*

quod eſt ἐπιχαίνειν τῷ χρυσίῳ, ut hic loquitur Plutus. καθάπερ ὁ Φινεὺς) De Phineo Agenoris filio qui rex fuit Thraciæ, paulo aliter hiſtoriam refert Diodorus Siculus lib. 4. Hic ſecundùm duxerat uxorem Idæam Dardani filiam, cujus ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra Boreæ & Orithyæ filia ſuſceptos excæcavit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt, & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam ejus turpiſſimè fædarunt, de quibus legendi Apollon. lib. 2. Argonaut. Martial. lib. 9. Æſchylus in Eumenid. nec non Apulejus lib. 10. de Aſino aureo. Finguntur Harpyiæ fuiſſe volucres monſtroſæ, facie virginea, unguibus vultures, quarum ingluviem & fæditatem pulchrè deſcribit Virgilius 3. Æneid. & Ovid. 7. Metamorph. ſic dictæ, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, à diripiendo. Unde *harpax* & *harpagare* pro rapere apud Plautum. Ἁρπακτικὰς δαίμονας interpretatur Suidas. Alii φυσικῶς eo nomine ventos intelligunt. Sunt qui ad hiſtoriam referant, & pellices Phinei ea appellatione deſignari putant, quas aula expulere Calais & Zethes, Boreæ, hoc eſt, Septentrionalis plagæ reguli ex Orythia apud Iliſſum rapta, filii, in quibus eſt ὁ μακαρίτης Voſſius Theol. Gentil. lib. 3. cap. 99. *Phineo* non ineptè comparantur prodigi: ſcorta & paraſiti ſunt veluti *Harpyiæ*, quarum fædiſſimo contactu res ampliſſimæ, maximæque opes facilè diſſipantur. ἄγευστοι) à γεύομαι τὸ ἰδίῳ Hebræorum more.

'Αλλ'

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παρὰ πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν.

Sed abi jam, cordatiorem multò nacturus Timonem. Plut, *An ille aliquando deſinet me velut ex foraminoſo cophino, priuſquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quaſi conetur occupare, quo minùs influam, veritus ne ſi copioſiùs infundar, ipſum undis obruam?*

Ἀλλ' ἄπιθι ἤδη) Sequitur nunc πρόσταγμα ſive mandatum. Iupiter enim auditis ultro citroque Pluti querelis, eum abire jubet, non dubitans, quin Timone poſthac uſurus ſit cordatiore. Paupertas enim homines reddit circumſpectiores, multoque quàm antea frugaliores. nam qui per nimiam profuſionem facultates ſuas exhauſere, eos tandem egeſtas cogit largiendo finem facere, & temperantiæ ſtudere. *In fundo parcimonia eſt*, ut proverbio dicitur. Timonem Plutus cophino aſſimulat foraminoſo, qui nihil liquoris retinere poſſit. κόφινος autem corbis eſt è vimine contextus formam habens orbicularem. Unde Nonnus: δυώδεκα κύκλα κοφίνων. Ubi nota ſecundam produci in *cophinus*, quæ ab aliis corripitur. Nanſius ad Nonni paraphraſin. φθάσαι βουλόμενος) Verbum φθάνειν *antevertendi* ſeu *præoccupandi* ſignificationem ferè

 habet.

habet, quaſi *prævenire volens influxum.* ὑπέραντλος ἐισπεσὼν) dicitur Plutus, cùm uberiùs hominem locupletat. Suprà dixit, ὑπέραντλον ὕβριν pro enormi contumelia. Mirum videri poſſit, cur tam malè ominetur de Timone Plutus, quaſi ad mediocritatem nullo pacto reduci queat, cum tamen à prodigalitatis extremo facilior ſit ad liberaliratem regreſſus, quàn ab avaritia, quæ longiùs diſtat à medio. Sic enim philoſophus ethic. lib. 4. cap. 1. ὅγε ἄσωτος, inquit, δόξα ἂν ὀ μικρῷ βελτίων εἶναι τοῦ ἀνελευθέρου. εὐΐατός τε γάρ ἐστι, καὶ ὑπὸ τῆς ἡλικίας, καὶ ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ ἐπὶ τὸ μέσον δύνα ἐλθεῖν. ἔχει γὰρ τὰ τοῦ ἐλευθέρου, καὶ γὰρ δίδωσι, καὶ οὐ λαμβάνει hoc eſt, *Qui prodigus eſt, non paulo eſſe melior illiberali videtur. Nam & ſanabilis eſt, tum ætate, tum inopia, & ad medium venire poteſt. Habet enim liberalis hominis nonnulla Etenim donat, non accipit.* Contrà verò avarus eſt ἀνίατος, id eſt, *difficulter ſanari poteſt*, quia avaritia, ut idem Ariſtoteles oſtendit, ſemper magis atque magis creſcit. Unde & hoc infert πόρισμα, prodigum quod ad ingenium attinet, per ſe non eſſe malum & improbum, ſed potiùs hominem ſimplicem & ἠλίθιον, quia temerè & inutiliter profundit eas opes, quas reliqui homines magni faciunt, & quodammodo honorant: imò pro quibus conſequendis non pericula aut labores ullos ſubire recuſant, & in quibus major pars hominum ſuam felicitatem poſitam eſſe arbitratur.

Ὥστε ἐς τὸν τοῦ Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. ἀλλὰ

Quò fit ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, fruſtraque infuſurus, vaſe non continente liquorem: imò

πρὶ

τεὶν εἰσρυῆναι, χε-
δὸν ἐκχυθήσομθύου τοῦ
ἐπιῤῥέοντος, οὕτως εὐ-
ρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκ-
υσιν κεχηνὸς τοῦ πί-
θου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

priùs propemodum effuſo quod influit, quàm influxerit: adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus.

Prodigum Timonis ingenium dolio inſuper compa-
ar Danaidum, quod pertuſum eſt, nec liquorem con-
inere poteſt. Fuit Danaus Argivorum rex, Ægypti
rater, qui quinquaginta filias, ſed ex diverſis conju-
ibus genuiſſe dicitur, quæ ab avi nomine *Belides*: à pa-
ris autem nomine *Danaides* appellantur. Hæ cùm to-
idem Ægypti filiis nupſiſſent, Danaus ut reſponſum
ccepit ſe à genero interfectum iri, filiabus auctor
uit, ut facta ſimul conjuratione ſponſos omnes in-
erimerent. quod factum ab illis, unâ (alii duas ſta-
uunt) exceptâ, nimirum Hypemneſtra, quæ Lyn-
eum maritum ſuum ſervavit, à quo Danaus, poſt-
uam annos regnaſſet quinquaginta, interfectus eſt. Ob
anc impietatem tali ſupplicio Danaides apud inferos
inguntur plecti, ut aſſiduò dolium pertuſum aqua co-
antur implere, è quo tantundem effluit, quantum
nfunditur. Unde natum proverbium, εἰς τὸν Δαναΐδων
ίθον ὑδροφορεῖν, de quo Eraſmus. Fabulæ hujus quo-
que meminit Lucianus in Hermot. in Dipſadib. nec
non in dialogo Cratetis & Diogenis. Convertitur ad
arios uſus. hic in prodigos aptatur, qui ſimulatque
pes accepêre, continuò eas effundunt. τοῦ κύτους μὴ στέγ.)
Vox κύτος generatim ſignificat omne concavum. πίθου
ύτος, *dolii ſinus* vel *alveus* eſt. Heſychio non tantùm

exponitur σῶμα, ὄγκος, ſed etiam χώρημα, βάθος. No-tandum hic τὸ στέγειν idem eſſe, quod συνέχειν, & propri uſurpari de iis, quæ aquam continere dicuntur, nec p rimas aut foramina eam tranſmittunt, cui opponitu διεκπίπτειν, vel διεκχέειν, apud Plutarchum. hinc στέ tectum; quod pluvias abarceat, & στεγανὸς, Heſychi ὁ δυνάμενος στέγειν τοὺς λόγους. in quem non competit illu Terentii: *Plenus rimarum ſum, hac atque illac perflu* Vocabulum eſt πολύζημον, de quo ſi placet, vide docti ſimas Gathakeri lucubrationes contra Pſochenium & Salmaſii exercitat. in Solinum.

Ζεύς. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν.

Iup. *Proinde ni hia tum iſtum obturaverit perpetuamque perſtillatio nem ſiſtere conetur, t propediem effuſo, facil rurſus ſagum & ligone in fæce dolii reperiet. Ve rùm abite jam, illumqu ditate.*

Iupiter in ſua perſiſtens ſententia Plutum ad Timo nem abire vult, quem niſi oblata fortuna prudentiù utatur, brevi ad egeſtatem & priſtinos labores denuò redactum iri prædicit. Notandum hic τὸ ἀμετάθετον ἡ βουλῆς in Iove. ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς) Alludit ad præ-cedentem fabulam de dolio Danaidum. participium pro nomine poſitum: τὸ κεχηνὸς ἀντὶ τοῦ χάσματος. Sunt enim Græci φιλομέτοχοι. Sic initio hujus Dialogi: ἀνα-πλη-

πληροῦν τὸ κεχηνὸς dixit, quod hic ἐμφράττειν, *obſtruere ſeu bturare hiatum.* τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον) *per ſemel apertum oramen.* Eraſmus, *perpetuam perſtillationem* vertit. maim *effuſionem.* τὴν ἔκχυσιν, paulò ante vocavit. nam *erſtillationis* vox hic minùs apta videtur, cùm non κατὰ σταγόνα, hoc eſt *ſtillatim*, ſed χύδην & *copioſè* ſuas opes rodegerit Timon, ut ſupra oſtenſum. εἰς τὸ ἅπαξ) dem valet, quod εἰς τὸ ἀεί, *ſemper, in perpetuum.* vulgò *emel pro ſemper.* ἐν τρυγί) in fæce, id eſt, in fundo doii. Simile apud Gallos de Chymiſtis jactatur dictum. *u fond du croiſſet, le gibet.* Poſtquam enim auri conficiendi artem fruſtra ſcrutati ſunt Chryſopæi iſti, conumptiſque opibus ad egeſtatem redacti, nihil reliquum pſis, niſi ut ex deſperatione reſtim ſibi emant, quo guam frangant.

Σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

Tu verò Mercuri memineris redeundo Cyclopas ex Aetna ad nos adducere, quò fulmen cuſpide reſtituta reſarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus.

Mercurio ſpeciatim mandat Iupiter, ut reverſus ab tinere Cyclopas ex Ætna ſecum adducat, qui fulmen eſarciant atque reparent. nam ſupra dixerat, dum avidiùs in Sophiſtam Anaxagoram jacularetur, fractos uiſſe duos eoſque maximos radios, cuſpidemque retuàm. Fabulantur poëtæ Cyclopas Vulcani eſſe mi-

 niſtros

niſtros Jovi ſua fulmina fabricantes, ſic dictos ab
quod unicum, haberent oculum, eumque orbicula-
rem. κύκλος enim circulus & ὤψ, vultus ſive ocul
Unde & Cocles nomen accepit illuſtris Roman
quaſi Cyclops, quòd μονόφθαλμος eſſet. Ex his aute
Cyclopibus potiſſimùm tres celebrantur, *Brontes, Ste-
pes* & *Pyracmon*, de quibus poëta lib. 8. divini operi
& Apollonius Argonautic. 1. ἐκ τῆς Αἴτνης) Locum i
dicat, unde vocandi eſſent Cyclopes, ex Ætna ſcil. ſe
& officina eorũ. Hinc fratres Ætnæi Virgilio, vel pr
pter ignes ex eo monte perpetuò ebullientes: vel, qu
magni eſſent inſtar Ætnæ. Homerus tamen Iliad.
Vulcanum introducit non in Ætna, ſed in cœlo ſine
Cyclopum opera Thetidos rogatu fabricantem arm
Achillis. Fabulæ phyſicam interpretationem dat Se
vius ad locum Virgilii ſupra citatum, & Natalis C
mes lib. 2. cap. 6. Mythologiæ ſuæ.

Ερμ. Προΐωμεν ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γεννάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν.

Merc. *Eamus Plut*
Quid hoc? num claud
cas? Equidem ignoraba
ô præclare, te non cæcu
modo, verùm etiam clau
dum eſſe.

Sequitur Mercurii & Pluti colloquium. Mirat
claudicationem Pluti Mercurius. ὑποσκάζειν & χωλ
εἶναι hic συνωνύμως poſuit Lucianus. Fingitur autem
Plutus in adventu claudus, in receſſu alatus, quod ſe
riùs quidem opes contrahantur: partæ autem, niſi fru
galiter diſpenſes, velociſſimè dilabantur. Eundem 8
cæcum faciunt & judicii expertem, propterea quo
indi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ndigniſſimum quemque opibus affluere videamus: probos contra & condignos in re tenuiſſima ut plurimùm verſari. Hinc Plutus jam viſu recepto apud Ariſtophanem. οἵοις ἄρα, inquit, ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον· τοὺς ἀξίους γὰρ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας ἔφευγον. id eſt, *cum quibus & quantum iniquis viris verſatus ſum. Dignos autem meo conſortio defugi.* ἐλελήθεις τυφλὸς ὤν) Græca σύνταξις, *latebat me vel ignorabam te cæcum eſſe.* plura ejuſdem conſtructionis exempla habet Budæus pag. 899. ὦ γεννάδα) γεννάδου voce per illuſionem ferè utitur Lucianus, ut ſupra dictum. Idem eſt qui γενναῖος, ἀνδρεῖος Heſychio, ab antiquo γέννα vel γέννη, quo genus denotatur, quaſi generoſus, ex familia ac genere nobili ortus.

Πλοῦ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος.

Plut. *Hoc non eſt mihi perpetuum Mercuri: ſed quando ad aliquem à Iove miſſus proficiſcor, neſcio quomodo tardus & claudus utrinque ſum: ita ut ægrè metam pertingam, quum nonnunquam qui me operiebatur, priùs inſenuit.*

Reſponſio Pluti, ad hoc quod claudicationem ſuam ſpectat, quam non ſibi perpetuam eſſe ait, ſed tunc demum obtingere, quando à Iove mittitur. Docet figmentum probos & à Iove dilectos, aut nunquam aut tardè in hac vita felices ac divites fieri. Vult enim

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Iupiter virtutem per ſe amari, non propter aliud. Nam ſi illi demum divites evaderent, qui virtutem colerent, pleroſque videremus ideò virtutem amplecti, quod per eam diteſcerent. Atque ita virtutem non propter ſe, ſed propter opulentiam amarent. Contra verò improbos & Diti gratos citò diteſcere innuit, cùm fieri non poſſit, ut opum facultatumque tam expedita faciliſque & pæne momentanea, ut ita loquar, adeptio, conquiſitio, poſſeſſio juſta eſſe & legitima cenſeri debeat. Hinc Juvenalis Sat. 14.

Dives qui fieri vult,
Et citò vult fieri. ſed quæ reverentia legum?
Qui metus aut pudor eſt unquam properantis avari?

Tardus igitur inceſſu eſt Plutus, cùm ad eos ablegatur, quos æquus Iupiter amavit, id eſt, ad homines pios & virtute præcellentes, cujuſmodi opes laudat Heſiodus, eaſque vocat χρήματα οὐχ ἁρπακτὰ, ſed θεόσδοτα, hoc eſt, *opes non rapto quæſitas, ſed divinitus conceſſas.* χωλὸς ἀμφοτέροις) ſ.. ποσὶν, *utroque pede claudus*. Homero ἀμφιγυήεις, quod Vulcani epitheton eſt. πλεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) pertingere ad metam. ubi πλεῖν perinde eſſe videtur, ac ſi diceretur, πλεῖν τὸν δρόμον, *conficere curſum.* τέρμα verò curriculi meta eſt, hoc eſt, locus, in quo ſtabant ad palmam accipiendam poſt peracta ſpatia οἱ σταδιοδρομεῖς. Alio nomine λευκὴν appellant Græci: *calcem* & *cretam* Latini. Diſtinguitur autem à metis, circa quas flectebant currus ſuos iidem curſores. de quo Salmaſ. ad Solinum. προγηράσαντος ἐνίοτε) Hac de re perelegans extat epigramma in Anthol. Græca, ſed incerti auctoris, ubi ſenex quidam ὀψίπλουτος hunc in modum de ſe conqueritur.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι.
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.

Ὃς

Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ᾽ οὐδὲν εἶχον.
Νῦν δ᾽ ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ᾽ ἔχω.

Quod ſic Latinè vertit mellitiſſimus poëta Iohannes Secundus:

Pauper eram juvenis, nunc tandem ætate ſenili
Diteſco; hei miſero, tempore utroque mihi:
Vti cum poteram, nummorum copia deerat:
Copia nunc ſupereſt larga, ſed uſus abeſt.

Ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

Sed quum diſcedendum eſt alatum videbis, avibus longè celeriorem. Vnde fit ut amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus.

Alterum orationis membrum, quo declarat Plutus, ſe quidem in acceſſu eſſe βραδύπουν, ſed in diſceſſu alatum & quavis ave celeriorem. Nam ut docet Plutarchus in præceptis civilibus: nullæ ſunt fortunæ tam amplæ, quæ niſi κέντρῳ καὶ διαστήματι circumſcribantur, ad uſus neceſſarios ſint ſuffecturæ. Hinc plurimos videre eſt, qui per luxum & gulam breviſſimo tempore ad inopiam redacti ſunt, promi magis quàm condi. Nam qui tantùm promit: nihil autem recondit ſive ſeponit, is ad Divam Peniam velis, quod ajunt, equiſque properat. A talibus aufugere dicitur Plutus perniciſſi-

mis

mis pedibus, & alatus eſſe cùm diſcedit. Velocitatem ſuam illuſtrat ſimilitudine petitâ à ſtadii decurſore, qui velut ſaltu ſtadium tranſmenſus, quàm ocyſſimè præconis voce victor pronunciatus, eſt. ὑπερπηδᾷν τὸ στάδιον, plus eſt quàm διαδρομεῖν. Tranſilire ſtadium dicuntur qui ſumma pedum pernicitate valent. Ejuſmodi curſores σταδιοδρόμοι dicti, nomenque pro modo curſu ſortiti ſunt. ὕσπληγξ) propriè ſcutica eſt ſeu flagellum quo ſubulci porcos agitant, παρὰ τὸ πλήσσειν τοὺς ὗας. Hic ita vocatur repagulum ſeu funis obtentus τοῖς ἱπποδρομοῦσι, quo laxato dejectoque curriculum ingrediebantur. Erat autem propriè regula, ut Salmaſius docet, paulo altiùs è ſolo elata, & oppoſita curſoribus, quæ dato ſigno currendi repente dejiciebatur. Unde ὕσπληγξ πεσεῖν & καταπεσεῖν dicitur. Diverſa igitur erat à carceribus ubi conſiſtebant οἱ σταδιεῖς. quem locum ἀφετηρίαν & καμπτῆρα, itemque βαλβῖδα nuncupant Græci.

Ἑρμῆς. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ γὰρ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ

Merc. *Iſta haud vera narras. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat ut reſtim emerent, qui hodie repentè divites facti ſplendidè vivant, albis quadrigis vehantur, quibus ne aſellus quidem ante ſuppetebat: ii tamen purpurati, & manibus aurum geſtantes ob-*

ὅμως

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

…μως πορφυροὶ, καὶ χρυ-
…όχειρες περιέρχονται.
…δ᾽ αὐτοὶ πιστεύοντες
…ίμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ambulant: qui ne ipſi credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint.

Continetur his verbis ἀνασκευὴ ſive refutatio ſupra dictorum, vel potiùs objectio à contrariis. Refellit enim Mercurius hoc quod de tardo inceſſu dixerat Plutus, permultoſque eſſe ait, quibus cùm heri ne obolus quidem eſſet, ſubitò evaſerint divites. οὐδὲ ὀβολὸν ἔχειν &c.) Inter hyperbolas poſuit Eraſmus, deque eo dicitur, qui maxima rei familiaris inopia laborat. Erat autem obolus æreum numiſma minutulum, ita dictum quod obeliſci, id eſt, veruli imaginem præferret, teſte Plutarcho in Lyſandro. πολυτελεῖς) appellat eos, qui ſplendidè ſumptuoſeque vivunt à τέλος ſignificante ſumptum. Athen. lib. 2. τελῶν. inquit, τὸ δαπανᾶν, καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες, καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. Notandum & hoc dicendi genus, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνειν, quo proverbialiter eos ſignificat, qui ſupra alios longè fortunatiores ſunt, & honoratiores. Sic Plautus in Aſinaria. *Nam ſi huic occaſioni tempus ſeſe ſubterduxerit, nunquam ædepol albis quadrigis indipiſcet poſtea.* τὸ ζεῦγος non tantùm de bigis, ſed & generaliùs de trigis ac quadrigis, adeoque quovis vehiculo uſurpatur. Torquent ſe Grammatici, quid per *albas quadrigas* intelligat Comicus. Sunt qui *Iovis* interpretantur, ut quæ celerrimo per cœlum curſu ferantur, ſi quando tonat vel fulgurat. Quod & confirmare videtur Bourdelotius, qui ad hunc locum & Heliodorum notat, ideò quadrigis albis in triumpho uſos fuiſſe veteres, quod Iovis quadrigas crederent albas, ad cujus morem ſe com-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

componebant οἱ τελαμβεύοντες. Quod ita cenſuiſ
priſcos etiam tradit Suetonius in Auguſt. cap.
Hinc invidiam ſibi conflarat Camillus, quod in triu
pho curru ejus albis equis juncto urbem invectus eſt
quaſi humano faſtigio ampliorem vindicare honore
paremque ſupremo Iovi videretur. τὸ ἐξελαύνειν, qu
obiter notandum, de equitatu dicitur, ut ἐξάγειν
ἐπεξάγειν de peditatu. χρυσόχειρας) Intelligit eos
digitos auro ſeu aureis annulis ornant. χρυσοδακτυλ
eleganter appellat Apoſt. Iacobus epiſt. ſuæ cap.
ὄναρ πλουτοῦσι) Parœmia eſt uſurpaturque de immod
cis votis. Nam quicquid optarit aliquis, id ſomnia
contigit. Sic Micyllus cerdo apud Lucianum ſe d
vitem ac præpotentem ſomniat. Apud Theocritun
piſcator ſomniat aureum piſcem. Hujuſmodi omn
κατ' ὄναρ μακάριοι, id eſt, ſomnio beati ſunt, quemac
modum loquitur Tullius, vel quiſquis auctor decla
mationis in Salluſt. *Vnde tu*, inquit, *qui modò ne p*
ternam domum redimere potueris, repente tanquam ſomn
beatus, hortos pretioſiſſimos, villam Tiburti & Cæſaris rel
quas poſſeſſiones accepiſti? Sunt igitur per ſomnium divi
tes, qui repente divites facti, nec ipſi ſciunt, unde tan
opulentia obvenerit.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς,

Plut. *Iſthæc alia re* *eſt, ô Mercuri, nequ* *enim tum meis ipſius in-* *gredior pedibus; nec à Iov* *ſed à Dite tranſmittor ad* *eos, qui & ipſe opum*

ἅτε

τε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι.

largitor eſt, magnaque donans: quod ſuo etiam nomine declarat.

Reſpondet Plutus ad objectionem Mercurii per diſtinctionem. Fatetur quidẽ ſe cùm à Iove mittitur, tardum eſſe pedibus, ſed à Plutone ablegatum non ſuis, ſed alienis pedibus incedere ac velocem eſſe. Hinc fieri, ut improbi & ſcelerati homines repente divites fiant, feliceſque præ cæteris conſpiciantur. Nam tales Diti, hoc eſt, Plutoni ſunt grati, Orcique tandem victimæ futuri. Notandum rurſus, etſi Plutus à Plutone diverſus ſit ſecundum poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Unde πλουτοδότης hic & μεγαλόδωρος appellatur, hoc eſt, *opum largitor* & *magna donans*. Quinimo & nomen ſuum debet τοῦ πλούτου, id eſt, *divitiis*, eſtque nihil aliud Pluto Phyſicè conſideratus, ut ſupra diximus, quam interior terra quatenus metallifera eſt.

Ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν

Itaque quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obſignatum, & ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricoſa ædium parte jacet, vetere

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς.

linteo in genua injec tectus, de quo feles d gladiantur.

Deſcribit tandem Plutus, quo pacto ab uno alium tranſeat hæredem teſtamento vel codicillis. δέλτον ἐμβαλεῖν) Eſt hæredem bonorum conſtituer δέλτον Lucianus accipit pro *tabula* vel *cera teſtatoris*, qua teſtamentum perſcribitur, κατασημαίνεσθαι eſt obſ gnare & ſigillo ſuo confirmare, ἐπισφραγίζειν, quc poſt ſcriptionem fiebat. μετακομίζουσι) Teſtamenti teſtatore obſignati tranſportatio deſcribitur, ſimulqu notatur hæredis avaritia, qui prædæ tantùm iutentu cadaver negligit vetere linteo obtectum & felibus mu tilandum. Ὀθόνη linteum dicitur ſive velum, quod Cha dæis athunáh, φᾶρος ταφήϊον cum Homero vocare li ceat, quale ad Laërtis pollinctum ſe texere aſtut fingebat Penelope. Virgil. de matre Euryali Æneid. 9.

> —— *Nec te tua funera mater*
> *Produxi preſſive oculos, aut vulnera lavi*
> *Veſte tegens,*

περιμάχητος ταῖς γαλαῖς) Sunt enim feles circa cibun intemperantiores, neque piſces modò, ſed & carne avidè expetunt; etiam defunctorum cadavera ſæpe mutilantes, ni arceantur. γαλῆν hic pro æluro accipe non muſtelâ. Latini antiquiores catum vel cattum dixe re, quam vocem Germani, aliæque gentes in ſua lingua retinuerunt.

Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ

Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro ope-

περι-

περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

riuntur biantes, non aliter quam hirundinem advolantem ſtridentes pulli.

Oſtendit Plutus ſæpe fieri, ut qui ſe hæredes fore ſperabant, ſpe ſua fruſtrentur. ὥσπερ τὴν χελιδ.) Aviditatem exprimit eorum, qui alterius bona captant, cùm hiare illos dicat non aliter, quàm ad hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Præbet hirundo maternæ ſedulitatis illuſtre documentum. Juvenal. eadem ſimilitudine uſus eſt Sat. 10. ubi de ſene inquit:

Ille ad conſpectum cœnæ diducere rictum
Suetus hiat tantùm, ceu pullus hirundinis, ad quem
Ore volat pleno mater jejuna.

τετριγότες) Verbum Homero familiare & ab ipſo ſono factum, quod de pullis & hirundinibus propriè dicitur. Heſych. exponit λεπτὸν φωνεῖν. *trinſare* Latinis, quod è Græco eſt. κεχηνότες) Unde Horatius: *Corvum deluſit biantem*, de eo, qui captatorem ſuum arte fruſtratus fuerat. Nam & cadaveribus inhiat atque imminet hæc avis. Præteritum illud, uti & præcedens τοῦ ἐνεστῶτος ſignificationem habet, quemadmodum multa alia apud Græcos ſcriptores.

Ἐπειδὰν ἢ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς

Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæque tabellæ, novuſque meus dominus eſt pro-

δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών.

nunciatus, ſive cognatu quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favo rem meruerit, etiam tun mento ſubraſo, pro variu omnigeniſq; voluptatibus, quas ipſi jam obſoletu ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens.

Hæc cum ſuperioribus cohærent. Quàm ſæpe ſpe ſua fruſtrentur hæredipetæ, pluribus oſtendit Plutus. σημεῖον ἀφαιρεῖσθαι eſt ſigillum detrahere, idem quod ἀποσφραγίζειν, vel ἀνασφραγίζειν, ut in Pandectis legitur, *reſignare teſtamentum.* τὸ λίνον ἐντμηθῇ) Per linum intelligitur filum, quo per foramina trajecto tabulæ Teſtamentariæ colligabantur, & craſſius erat eo, quo ſuitur. *lineum funiculum* vertit interpres. ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον) Mollium & cinædorum erat mentum reliquaſque corporis partes ξυρῷ, id eſt, *novacula* radendas & lævigandas tradere, quod & παρατίλλειν τὰς γνάθους dixit Ariſtoph. in Ranis, *vellicare genas*, pro depiles reddere. Ita Cliſthenem quendam traducit hominem γυναικώδη & pathicum Idem παρατίλλειν dicebant, nec tantùm viris, ſed & fœminis impudicis uſitatum fuit, quæ & ſuas item habebant παρατιλτρίας, hoc eſt, ejuſmodi mulieres, quæ turpi miniſterio pilos evellebant, glabramque reddebant eam corporis partem, *per quam ſecus fœmineum & ſobolem prodere & nomen ſolet*

acqui-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

acquirere generi, ut Arnobius loquitur, *idque in morem hiſtriculi & nondum duri puſionis.* Nec ſolùm novacula fiebat illa corporis depilatio, ſed & pice calida, (πίττω-σιν Græci vocant) item dropace: medicamentum eſt, quo piloſa loca ad tempus levia ac glabra redduntur. ἐκ παιδικῶν τίμιος) Sic & in Dialogo mortuor. loquitur. τὰ παιδικὰ de præpoſtera Venere intelliguntur: *catamitos* Latini vocant, & *ſcorta maſcula.* ἔξωρος ὢν) juvenem deſignat qui amabilem ætatem exceſſit: ὥρα tempus id ætatis ſignificat, quo maximè vegeti ſumus. *Exoletum* Latini vocant. Cicero de Clodio: *Ille qui ſecum ſemper ſcorta, ſemper exoletos, ſemper lupas ducebat.* Orat. pro Milone. Id genus homines non paucos circum ſe habuiſſe Heliogabalum ferunt: quos deinde Alexander Severus rerum potitus, partim in inſulas deportandos, partim naufragio mergendos curavit. teſtis eſt Herod. lib. 5. & Dion in Fragmentis. μίσθωμα) turpe verbum & meretricis capturam ſignificat. Diſtinguitur à voce μισθοῦ, ut merces vel quæſtus à captura. Ammonius de differentiis vocum: μισθὸς μισθώματος διαφέρει. μισθὸς μὲν ἐστὶν ὁ δίκαιος· μίσθωμα δὲ τὸ ἐπονείδιστον. hinc μίσθωμα λαβεῖν idem eſt quod ἑταιρεῖν. Et μισθάτειαι γυναῖκες pro meretricibus, quæ ſimiliter à merendo apud Latinos nomen accepere.

Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτε ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς,

Generoſus quiſquis tandem ille fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modò Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam

Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.

Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterùm illos nequicquam hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit: ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca.

Quàm ſæpe in manus devolvatur ſervuli alicujus lorarii, quamque indignis modis ab eo excipiatur, pluribus oſtendit Plutus. ἐκεῖνος μὲν) Hi enim ſunt qui per libidines ditantur, & *teſtamenta merentur Noctibus*, ut Juvenalis loquitur. αὐτῇ δέλτῳ) deeſt propoſitio, σὺν. Sic Homerus in Iliade: αὐτοῖς τοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν: id eſt, *cum equis & viris*. θεῖ φέρων) Atticè, pro φέρει θέων. *aſportat currens*, vel *currendo*. Sic ἀνύσας τρέχε, apud Ariſtoph. in Pluto, pro τρέχων ἄνυσον *currendo*, hoc eſt, *confeſtim perfice*. ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου) Pyrrhias, Dromo, Tibius ſervorum apud Comicos nomina ſunt, qui vel à capillitio rufo, vel curſu aut gente ſic appellati. Τιβία enim ἡ ὅλη φρυγία Suidæ. μεγακλῆς) Fuit Megacles ex illuſtri Alcmæonidarum genere, qui tertiæ parti Atticæ regionis præfuit, nempe Paraliæ ſive oræ maritimæ, de quo Ariſtophanis interpres in Nebulis, itemque Veſpis. *Megabyſus* autem nobilis Perſa, unus ex ſeptem, qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus. Fuit & alter

opyri filius, qui dux exercitus extitit in Ægypto adverſus Athenienſes & ſocios, de quibus legere eſt apud Ierodotum lib. 3. *Protarchi* nomen imperii præfectum ve principem ſonat. ἀγεννὴς τὸ γένος) De fruſtratis æredipetis hoc dicit, quibus nihil relictum præter uctum. Sic Horat. Sat. lib. 2. de Corano:

Tum gener hoc faciet: tabulas ſocero dabit atque
Vt legat, orabit, multùm Naſica negatas
Accipiet tandem, & tacitus leget invenietque
Nil ſibi legatum præter plorare.

ἀλλ' ἢ τὸ οἰμώζειν, Græco more. οἴμοι ὁ θύννος) Utiıur hoc loquendi genere, quoties commoditas aliqua, uæ jam propemodum tenebatur, præter exſpectatioem ſubitò præripitur. Extat etiam in Piſcatore. Simili figura dixit Terentius: *Crucior bolum tantum mihi ſe ereptum ſubitò è faucibus.* Eſt autem thynnus piſcis, ui magno numero capitur in portu Luſitano ad Ulyx onam & juxta mare Herculeum, ſic dictus παρὰ τὸ ύνειν, quod eſt ὁρμᾶν. hinc θύνος, & geminata littera Eolicè θύννος, à motus vehementia. nam impetu & urore quodam fertur & œſtro agitatur ſub ortum Canis. Inter cete numerat Galen. 3. de alim. facult. αταπιὼν) pro καταφαγών. Degeneravit hoc verbum à implici πίνω, & ſæpiùs de carnibus & piſcibus uſurpaur pro *devorare*. δέλεαρ eſca propriè dicitur qua piſces apiuntur. hinc δελεάζειν pro *ineſcare*, quod κυρίως ſumitur de occulta & inſidioſa captione: cui reſpondet Hebr. רמה, id eſt, eſcam vel ejuſmodi quicquam rojiciendo fallere ac decipere.

Οὗτος, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀποτρό- | *Atque hic repentè totus in me irruens, homo*

καλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἰ παρελὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

ineptus & rudis, compe des adhuc horreſcens, & ſiquis alius loro increpet ſtans arrectis auribus, & piſtrinum tanquam tem plum adorans, non am plius iis in quos incidit eſt tolerabilis.

Deſcribit porrò Plutus ſervuli hæredis condicionem & habitum. ἀπειρόκαλον vocat, hoc eſt, *vitæ mundioris atque elegantioris expertem*, cujuſmodi eſſe ſolent ſervilis ingenii homines. In Gloſſis exponitur *infrunitus insolens.* Et infrunitus quaſi ἄφρων, vel infrons, ut placet Lipſio. παχύδερμος) aptum ſervis epitheton, quod cùm plagis perferendis, tùm oneribus & ſarcinis portandis deſtinati ſint (unde σκευοφόροι Comicis dicti) cutim habere ſoleant craſſiorem & calloſiorem. πέδην πεφρικὼς) quod πεπεδημένοι eſſe conſueverunt, ut ſupra oſtendit Lucianus. hinc πέδων & τριπίδων pro ſervo maligno & verberone, qui ſæpius in carcerem conjectus fuit. ὄρθιον) Vernilitatem ejus porrò indicat, cùm arrectis illum auribus ſtare dicit, ſiquis vel loro increpet equi ad inſtar, qui ſimulatque flagelli ſtrepitum audit, *micat auribus, & tremit artus*, ut Maro loquitur 3. Georg. μαστίξειέ τις) Servi item μαστιγίαι dicti quod ob maleficia loris cæderentur. Unde *lorariorum* frequens mentio apud Plautum, qui & *cottabos bubulos* per jocum vocat verbera, quæ cum crepitu ingeruntur

untur ſervili tergo. Quin & ὑστριχίδι olim flagellati, ·d eſt, loro è ſetis ſuillis confecto: ut ex Ariſtoph. li- ·uet. Item, *virgis ulmeis*, unde *ulmitribas* & *ulmorum Acherontes* eoſdem appellat Comicus. Sic ille in Rud. *ergum obteſtor tuum, ut tibi uberem ulmeam eſſe ſperes virgindemiam.* τὸν μυλῶνα) Solebant item ſervi à Domi- ·is in piſtrinum dedi ob noxam. Unde, *piſtrino dignus*, ·pud Terentium. Erat autem locus, in quo panis pin- ·ebatur, ſeu mola quam verſabant mancipia, pro quibus ·odie jumentis utimur, aut molis pneumaticis aqua- ·icisve. Apulejus in aſinum transformatus, molas pi- ·trinenſes per circuitus multivios circumegiſſe ſe feſti- ·iter ſcribit, deſcribens quales eſſent miniſtri in piſtri- ·enſi contubernio: *Sunt homunculi*, inquit, *vibicibus ·ivedinis totam cutem depicti, dorſumque plagoſum ſciſſili ·entunculo magis inumbrati, quàm obtecti: nonnulli exiguo ·eguli tantummodò pubem injecti, cuncti tamen ſic tunicati, ut eſſent per pannulos manifeſti, frontes litterati, & capil- ·um ſemiraſi & pedes annulati.* ὡς τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν) Facetè piſtrinum ut templum adorare dicuntur ſervi, quod in eo ad fidem & obſequium edomantur, Deoſque ſcelerum ſuorum vindices revereri diſcunt. Plautus ſimiliter dixit, ſervos *carcerem habere pro domo ſua*, in Captiv. τὸ ἀνάκτορον) propriè regia eſt. hic templum ita vocatur ſed peculiariter Cereris. Heſychius: ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δημήτρος. ſcil, ἱερόν. Quidam pro ἀνάκειον hic poſitum putant, quod templum eſt τῶν Διοσκούρων, de quo ſupra dictum.

Ἀλλὰ τούς τε ἐλευ-
θέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁ-
μοδούλους μαστιγοῖ, ἀπο-

*Sed & ingenuos con-
tumelia afficit & conſer-
vos flagris cædit, experiens*

πειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν. ἄλξεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον ἢ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον ἢ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον ἢ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ᾽ ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

num ſibi quoque ſimi liceant: donec aut in ſco tulum illapſus, aut ale dorum equorum ſtud captus, aut adulatorib ſeſe tradens, deierantib Nireo formoſiorem eſſe Cecrope, Codròve genero ſiorem, callidiorem Vlyſſ ditiorem vero ſedecim ſ mul Crœſis, momen temporis ſemel effund infelix, quæ minutati multis ex periurijs, rapi nis, & flagitijs fueran collecta.

Docet Plutus ſervo, cum ad lautiorem fortunam pervenit, nihil eſſe arrogantius, nihil intolerabilius. Paulò ante dixit, eum non eſſe φορητὸν τοῖς ἐντυγχάνουσι. Nunc quam inſolens ſit quamque contumelioſus non modò in conſervos ſuos, ſed etiam homines liberos, ob oculos ponit. Verè Claudianus in Eutrop. *Non bellua tetrior ulla eſt: Quam ſervi rabies in libera colla furentis.* Vnde parœmia celebratur quam & Ioſeph. Scaliger refert in Stromateo ſuo, Μήποτε δουλεύσασα γυνὴ, δέσποινα γένοιτο, I. *Nunquam an-*

cilla

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

la fiat domina. Solent enim ejuſmodi homines, qui rvitutem ſerviverunt, cum ex humili fortuna ſub-ehuntur ad res amplas, multo eſſe inſolentiores, inuſque ferendi, quam qui divites vel felices na-cuntur. ἢ ἐς πορνίδιον) Docet item Plutus, malè par-, male dilabi. Nam ſervus Domini ſui bonorum æres factus, ea quæ multis ex perjuriis, rapinis & agitiis corraſa fuere, ſcortis iterum, aut equis alen-is diſſipare ſolet, idque momento temporis ſimul ac emel. ἱπποτροφίας meminit, quod equorum alendo-um ſtudium magno conſtet, ut in Phidippide ſuo ſtendit Strepſiades apud Ariſtoph. in Nebul. εὐμορ-φότερον τοῦ Νιρέως) proverbium eſt, quod ab Eraſmo rætermiſſum miror. Fuit Nireus Charopi & Aglaiæ lius, omnium Græcorum poſt Achillem formoſiſſi-nus, de quo Homerus Iliad. β. Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. De reliquis, quæ ſequuntur, adagiis con-ulatur erudititiſſimus Chiliadum ſcriptor.

Ερ. αὐτά που σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ. οἴει γὰρ

Iſta fermè ſic ſe habent uti narras. Verùm ubi, tuis ipſius ingrederis pedibus, quî tandem cæcus cùm ſis viam invenire potes? aut quî dignoſcis ad quoſnam Iupiter te miſerit, dignos illi viſos qui divitijs abundent? Pl. *Enimvero credis me reperire iſtos ad quos mit-*

 εὑρίσ-

εὑρίσκειν με οἵτινές εἰσι; Ερ. μὰ τ̀ Δία· ἐ γὰρ Αριστείδην κατέλιπων, Ιππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Αθηναίων ἐδὲ ὀβολȣ̃ ἀξίοις.

tor? Merc. *Per Iov haud quaquam. Neq enim Ariſtide præterito Hipponicum, & Cal am acceſsiſſes, tum multos alios Athenienſ ne obolo quidem dign*

Approbat ſermonem Pluti Mercurius, ſed mira ſe dicit, quo pacto cum cæcus ſit, viam invenire po ſit, vel dignoſcere eos, ad quos mittitur. αὐτόπȣς i dicitur qui ſuis ipſius pedibus iter facit, non indige ductore aut vectore. ȣ̓ γὰρ Ἀριστείδην) Fatetur Plut ſe cum oculis ſit captus, non reperire eos, qui dig videantur, ut opibus abundent: alioquin haud fu turum, ut Ariſtide præterito ad Hipponicum, Ca liam, ſimiliſque farinæ nequam homines ſe confera De Ariſtide quod ait, vir fuit Athenienſis nobilitate & juſtitia inſignis. Vnde & Iuſti cognomentum adeptu eſt. Hujus juſtitiam non ferens Themiſtocles exili decem annorum damnari curavit. Tandem ab exili revocatus cum multas præfecturas geſſiſſet, in tant paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corrad potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur. Sic de eo Cornelius Nepo lib. 3. *Ariſtides*, inquit, *quâ fuerit abſtinentia, nul lum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebu præfuiſſet, in tanta paupertate diſceſſit, ut qui efferretur vix reliquerit.* ἱππονίκῳ καὶ Καλ.) Callias & Hippo nicus duo itidem viri Athenienſes, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratiſſimi, quorum meminit

Ari-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ꝛiſtophanes in Avib. & Concion. Item Athenæus). 12. In Calliam vulgaris jocus extitit: Καλλίας πτεϱϱυεῖ, Calliæ defluunt pennæ, de quo Scholiaes apud Comicum, & Eraſinus in magno opere. ıit & alter Phanippi filius, ὁ νενικηκὼς ἵππῳ τὴν πϱώτην καὶ πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ut idem refert inter-ꝛes. De Hipponico, quem ob inſanos amores ἱππόνον appellat Ariſtophanes ad nomen alludens, ſcriit Lyſias, quod totius Græciæ fuerit opulentiſſimus.

Πλὼ ἀλλὰ τί πϱάτ-εις καταπεμφθείς; Ιλȣ̃. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι πεϱινοστῶν, ἄχϱις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πϱῶτός μοι πεϱιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑϱμῆν ἐπὶ τῷ παϱαλόγῳ τοῦ κέϱδους πϱοσκυνῶν.

Cæterùm quid facis emiſſus? Plut. *Surſum ac deorſum circumcurſans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quiſquis ille ſit, qui fortè primus me nactus ſit, abducit ac poſſidet. te Mercuri pro lucro præter ſpem objecto adorans.*

Docet Plutus, opes non ſemper optimis & cordatiſſimis, ſed pro Iovis arbitrio nunc bonis, nunc malis contingere. At cum cæcus ſit Plutus, contingit ſæpius, ut improbis obveniat, quam probis. Hinc Theognis: Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδϱιες, οἱ δὲ τὰ καλὰ Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειϱόμενοι πενίῃ, id eſt, *multi divitias habent imperiti: alii autem honeſta quærunt gravi oppreſſi paupertate.* ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι de eo dicitur, qui cæco impetu huc illuc fertur. Terentius pro eodem dixit,

rur-

rurſum prorſum curſare, i. e. huc illuc. Proverbi ſchema eſſe notat Donatus. περινοςῶν.) Verbum ρινοςεῖν de iis uſurpatur, qui ſic ingrediuntur, ut un profecti ſunt, eodem ſæpe videantur reverti. Hi feſtivè admodum Chremylus apud Ariſtoph. reſpo det Pluto, qui cum vereretur, ne perderetur a Iov ſi viſum reciperet: *Non te perdet*, inquit, *ſed jam pe didit*, ὅςις σε προςαπολλύοντα περινοςεῖν ἐᾷ. Nam fie non poteſt, quin, qui cæcus ſurſum deorſumque obe rat, ſæpe impingat, & tandem perdatur. τῷ Ερμῆν περι κινῶν) ſi quid lucri præter exſpectationem obveniſſe id Mercurio lucri Deo acceptum ferebant vetere Tradit Heſychius in jactu quodam ſolere priſcos bo ni ominis gratiâ præfari Mercurium: *dexter nobis ſ Mercurius*: in convivio ἀγαθὸν δαίμονα, vel Δία σω τῆρα. hinc κερδῷος Ερμῆς, *Mercurius lucrifer*, de qu infra. Et κοινὸς Ερμῆς dicebatur, cum duo pluresv in via aliquid reperiſſent, quod in commune dividun dum erat. τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους) Attica constructi pro, παραλόγῳ τῷ κέρδει. Latini hoc imitati ſimilite dixere: *albi piſcium*, *degeneres canum*, & ſimilia. παρά λογον vocat τὸ παρὰ λόγον συμβεβηκὸς, quod præter opi nionem vel exſpectationem obvenit.

Ερ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα, πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴεται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλου. καὶ μάλα δικαίως ὦ 'γαθέ. ὅς γε τυφλὸν

Merc. *Num ergo fal litur Iupiter, qui credat ex ipſius ſententia, ditari abs te eos, quos dignos exiſtimarit qui diteſcerent*. Plut. *Et jure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum me cæcum eſſe*

ὄντα

τα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀ-
ζητήζοντα δυζδύρετον
τω χρῆμα, καὶ περ-
λλȣ͂ ἐκλελοιπὸς ἐκ
ȣ͂ βίȣ. ὅπερ ȣ̓δ᾽ ὁ
υγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥα-
ίως ἀμαυρὸν ȣ͂τω καὶ
ικρὸν ὄν.

probè ſciat, emittat veſtigatum rem uſque adeo repertu difficilem, & jam olim è vita ſublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm adeo ſit obſcura & minuta.

Plutus, ut Iovis numen elevet, ignorantiam & errorem illi intrepidè tranſcribit. Virum bonum vocat ρῆμα δυσδύρετον, id eſt, rem inventu difficilem, ob coum penuriam. *Rari quippe boni,* (inquit Juvenalis) *numero vix ſunt totidem, quot Thebarum portæ, vel divitis lia Nili.* Et Horat. epiſt. lib. 1.

——— Vir bonus eſt quis?
Qui conſulta patrum, qui leges juraque ſervat,
Quo multæ magnæque ſecantur judice lites,
Quo reſponſore, & quo cauſſæ teſte tenentur.

lorum quàm rara ſit ſeges, omnium ſeculorum praxis bunde docuit. Juvenalis Sat. 13.

Egregium ſanctumque virum ſi cerno, bimembri
Hoc monſtrum puero, & miranti jam ſub aratro
Piſcibus inventis & fœtæ comparo mulæ.

ἀμαυρὸν χρῆμα) dicitur res quæ oculis humanis vel obſcurè vel nullo modo videtur. Quod & aptè quadrat n virum bonum. Conſpicitur enim in confertâ improborum turba, ut Sol ἐν ὁμίχλῃ; hoc eſt, obſcurè & quaſi per nebulam, ut Plutarchus loquitur. περ πολλȣ͂ ἐκλελοιπός) Nec minus verè dictum à Pluto, ἄνδρα παλαιὸν rem eſſe veteris ævi, & jam diu exoletam.

Unde

Unde & Injuſtus apud Ariſtoph. in Neb. ἀρχαῖ
Διιπολιώδη eſſe air, quæ de veteri diſciplina, ſancti
moribus jactaret Iuſtus. οὐδ᾽ ὁ Λυγκεύς) Nec obſ
tantum res eſt vir bonus, ſed adeo exilis etiam, u
Lynceus quidem ipſe eam facilè repererit, cujus
perſpicacitas non ex eo parœmię locum fecit quod
dinas metallorum æris, argenti & auri primus inve
rit, ut vult Lycophronis interpres; vel quod ſaxa &
bores oculorum acie penetraret, ſimilemve ob cauſſ
ſed potiùs, quod inſignis fuerit aſtrologus, qui, ut
nius refert natural. hiſtor. lib. 2. cap. 17. noviſſim
Lunam primamque eadem die vel nocte, Græci ἕνην
νέαν vocant, primus dicitur reperiſſe. quam ſentent
quoque confirmat alter ſeculi noſtri Varro G. Voſ
lib. 2. Gentil. Theol. cap. 19.

Τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιιὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

Quare cùm rari
boni, improbi vero in ci
tatibus omnia obtinea
oberrans facilè in iſtius
rinæ homines incido,
ab illis irretior.

Concludit Plutus, cùm boni tam rari ſint, & peſ
mi quique in urbibus rerum potiantur, non mirum
deri debere, ſi cæcus oberrans in homines nefarios f
cilè incidat, & eorum retibus illigetur. τὸ πᾶν ἐπέχ
eſt *rerum potiri & pro poteſtate omnia regere*, idem qu
κρατεῖν. Sic Ariſtoteles non ſemel de Deo dixit, ὁ
κόσμον ἐπέχων. Aliàs verbum eſt philoſophicum
ſec

ſta ἐπισχετικῶν, ſignificatque idem quod *retinere & cohibere aſſenſionem*, ut interpretatur Cicero. σαγήνη) ſſam ſignificat vel *ſinum retis*, in quem capti piſces eveniunt. Heſychio πλέγμα ἐκ καλάμων. hinc κτ ζαφορεῖν dicuntur σαγηνευθέντες, qui veluti piſces ſage- , ſic & alio quocunque modo capiuntur & irre- untur.

Ερ. Εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥαδίως φεύγεις οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥΤΟΣ. ξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

Merc. *At quî fit ut quoties eos deſeris, facilè aufugias, cùm viæ ſis ignarus?* Plut. *Tum demum acutùm cerno, pedibuſque valeo, ſolummodo quum fugiendi adeſt opportunitas.*

Quæſtionem aliam movet Mercurius, rogatque lutum, quî fiat, ut celeriter fugiat, cùm improbos deerit, præſertim oculis captus & viæ ignarus? Eo doceur opes injuſtè partas non eſſe diuturnas; ſed ut brevi emporis ſpatio, perque nefas conquiſitæ ſunt, ſic & ito juſtâ Numinis ultione dilabi. Quæ quam vera int, Cicero egregiè demonſtrat in Antonio, cujus raacitatem & ingluviem deſcribens Philipp. 2. *Quàm nſolenter*, inquit, *ſtatim helluo invaſit in ejus viri* (Pompejum intelligit) *fortunas, cujus virtute terribilior populus Romanus exteris gentibus, juſtitia charior? Incredibile & ſimile portenti eſt, quonam modo ille tam multa, quàm aucis non dico menſibus, ſed diebus effuderit.* ὀξυδερκὴς hic opponitur non τῷ ἀμβλυώπτοντι, ut aliàs, ſed τῷ τυφλώττοντι,

ζυλῷ, *cæcutienti.* ἀρτίποδα vocat *hominem integris pedi* ἄρτιον τὼ πόδε, qui utroque pede valet, non mancus claudus. Hanc pedum pernicitatem & oculorum ſpicaciam ſibi adeſſe ait Plutus, quando tempus eſ improbis fugiendi. Videmus enim ea quæ per imbe liorum compilationes, & ſcelera hinc inde corraſa ſu in corvos iterum & milvos converti, ut in Phædo ſuo declarat Socrates.

Ἑρμῆς. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. πῶς τυφλὸς ὤν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι. εἰ δ' ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας.

Merc. *Illud eti mihi reſponde : quî fi cùm oculis ſis captus (cendum enim eſt) præte pallidus, & cruribus g vis, tot habeas amator adeo ut omnes in te de gant oculos : & ſi potia tur, fœlices videantur ; frustrentur, non ſuſt neant vivere?*

Sciſcitatur porrò Mercurius cauſſam, cur, cùm ado deformis ſit Plutus, tam multos tamen habeat amat res ſui & aſſeclas, qui felices ſe judicant, cùm ipſo p tiuntur: ſin voto fruſtrentur, vitam ſibi vitalem eſſe negent. εἰρή(σεται) Hoc interfatur Mercurius χαρι εντίζων, ne corporis vitia liberiùs notanti ſuccenſe Plutus. βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν) Idem eſt quod χωλός. un nomine vocatur βαρυσκελὴς, qui *tardis cruribus incedi* epitheton eſt Vulcani in Epigramm. qui propter

tardip

tardipes appellatur à Catullo. Supra etiam βραδὺ ſe eſſe fatetur idem Plutus. τὸ σκέλος ſive crus pars corporis organica eſt, præcipuum ambulationis inſtrumentum. πόσους ἐραστὰς) Quam multos ſui amatores & aſſeclas habeat Plutus, quantaque inter mortales potentia valeat, præter Ariſtoph. oſtendit etiam Iohannes Secundus in ſua, quam elegantiſſimis verſibus deſcripſit, Pecuniæ regia, ubi ſic ait:

Hæc eſt illa, cui famulatur maximus orbis,
Diva potens rerum, domitrixque Pecunia fati,
Telluris magnæ Plutique ſacerrima proles.

Et paucis interjectis.

Prima quidem teritur concurſu ſemita denſo,
Virque viro, pede pes urgetur, & omnis eôdem
Turba ruit properans juvenumque ſenumque virûmque:
Antra ſonant plauſu gradientum, dura gemiſcit
Et ſubſidit humus repetito ſaucia paſſu.

εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι) Refutat hanc τῶν χρηματιστῶν opinionem Ariſtoteles lib. 1. Ethicor. ubi εὐδαιμονίαν definit *ultimum & perfectiſſimum hominis bonum*, quod divitiis competere nequit, quæ ſolum propter aliud expetuntur. οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας) pro ζῆν. Vita enim carere malunt homines, quam opibus. βίον ἀβίωτον vocat Ariſtoteles vitã, quæ vivendi ſubſidiis deſtituta eſt. Et Comicus: ὁ βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστιν βίος: *Vita haud vocanda eſt vita victus indiga.* Conducunt enim divitiæ πρὸς τὸ εὖ ζῆν, ad bene commodèque vivendum, & inſtrumenta ſunt exercendarum virtutum, ut docet Philoſophus Ethic. lib. 4. Sed ita comparatum eſt cum pleriſque mortalium, ut plenè ſe vivere haud putent, ſi non habeant affatim, unde victitent, adeoque vita illis videtur acerba & indigna nomine vitæ. Nam de phylargyris ejuſmodi hic loquitur Mercurius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Οἶδα γοῦν τινας σοῦ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅπιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς.

Ex his quidem non paucos novi, qui ſic perditè te amarint, ut ſe aëreo è ſcopulo in alta piſcoſi maris, præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te, propterea quòd illos nullo pacto reſpexiſſes.

Reſpicit Lucianus carmen Theognidis, quod ſcripſit de paupertate: Χρὴ πενίην φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον ῥιπτεῖν καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων. hoc eſt, *Oportet paupertatem fugere & in immenſum mare proijcere, & petras, Cyrne, contra altas.* Alludit ad eundem locum in Dialogo de mercede conductis. Hallucinatur Bourdelotius, qui verſus Homeri eſſe putat. Idem Theognis paulo poſt ait: Τεθνάναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ, Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. id eſt, *Mori ô amice Cyrne, pauperi melius eſt viro, quam vivere dura afflictum paupertate.* Nec deſunt exempla eorum, qui paupertatis onere preſſi, & ad deſperationem redacti ſe vel præcipites ex alto dederunt, vel laqueo præfocarunt, aut alio mortis genere peremerunt: hinc Sextus, paupertatem ferre, non cujuſvis eſſe dixit, ſed ſolius ſapientis. δυσέρωτας) Propriè δύσερως dicitur perditè amans, quique Venerem ſibi habet minus faventem, ut ille apud Theocrit. Idyll. 3. & 23. quod inſcribitur Δύσερως. Hîc ita vocatur, qui Plutum deperit, cumque minus propitium experitur.

βαθυ-

βαθυκήτεα) Theognis habet μεγακήτεα. Vtrumque maris epitheton, quod in profundis ſuis receſſibus cete habeat: vel quod cete habet ingentia. τὴν ἀρχήν) non ſemper vertendum, *principio*, ut vulgo ſolet, ſed quemadmodnm interpres bene tranſtulit, *nullo pacto, prorſus non.* Ita Xenoph. lib. 1. de Cyri inſtit. οἱ γὰρ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται. Vbi perperam nonnulli, *primum hoc curant*, cum vertendum ſit: Perſarum leges curant, vel operam dant, *ne ullo modo* tales ſint. Sic δυσέρωτες ſunt amaſii, quos nullo unquam pacto reſpexit Plutus. Ὁρᾷν hic eſt, ἐυμενῶς ὁρᾷν & cum effectu, quod Græcis poëtis eſt βλέπειν ὄμματι λοξῷ.

Πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἄν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾷν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

Quanquam ſat ſcio, tu quoque fateberis, ſi quo modo tibi ipſi notus es, furere iſtos qui huiuſmodi amore ſunt dementati.

Ex ipſius Pluti confeſſione infert Mercurius, furere eos, qui tanto ejus amore capiuntur. ὁμολογήσειας) Schemate communicationis utitur, quod facit ad extorquendam adverſario veritatem, ut ſupra docuimus. εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ) Facit enim ſui cognitio, non ſolum ad philautiam diminuendam, ſed etiam, ut noſtra bona norimus, ne nobis vel majora, vel indigna ſequamur. hinc recte Comicus: τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχοῦ ἐστι χρήσιμον, id eſt, *Vbique confert, ut te ipſum noveris.* ξυνιέναι genitivo jungitur Atticè, ut docet Eu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ſtathius Odyſſ. 3. κορυβαντιᾷν) Eſt *Corybantico furore percitum eſſe*, vel *inſanire Corybantum more*. De quo Eraſmus. Erant autem Corybantes Cybelæ ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes, alios in ſimilem rabiem agebant, ſic dicti, ut vult Lambinus, ἀπὸ τοῦ κρυβεῖν, quod eſt occultare, quia tympanorum & aliorum inſtrumentorum ſtrepitu partum Rheæ celarent Saturnum filios ſuos devorare ſolitum, etſi Strabo hoc factum memoret, ut in ſacrificiis perterrerent homines ſub adminiſtrorum ſpecie. Ad naturæ opificium refert G. Voſſius lib. 2. Gentil. Theolog. quem vide.

Πλοῦτος. οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; Ερμῆς. ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Πλοῦτος. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορ-

Plut. *At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi ineſt vitij.* Merc. *Quid ni ô Plute, niſi & ipſi omnes ſint cæci?* Plut. *Haud cæci quidem, ô optime, verùm inſcitia, erròrque quæ omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad hæc ipſe quoque, ne per omnia deformis ſim, perſona valdè*

φος

ος εἴλω, περιζωπεῖον	*amabili tectus, inaurata,*
ριθέμενος ἐρασμιώ-	*gemmiſque picturata, ac*
τατον, διάχρυσον, καὶ	*verſicoloribus amictus eis*
ιθοκόλλητον, καὶ ποι-	*occurro.*
ίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς.	

Veram aperit cauſſam Plutus, cur ab omnibus tan- opere ametur, totque habeat ſui ſectatores ac culto- es. Vtitur ad hoc oratione interrogativa, quæ vim abet negativæ. q. d. Tantum abeſt ut cæcum vel laudum eſſe credant, quicunque me vident, ut inte- rum, nulloque vitio deformem certò ſibi perſua- eant, quod ex *ignoratione* & *errore* oriri aſſerit, quia xteriorem ſui larvam duntaxat aſpiciunt, non ipſam aciem. Vera hæc eſſe vel ipſe Cicero fatetur lib. 1. e Finib. ubi docet: *Ignoratione rerum bonarum & ma- rum maximè hominum vitam vexari.* Et Socrates in Gorgia Platonis cenſet: *non eſſe cujuſque viri eligere uænam ex rebus, quæ delectant, bonæ ſint, quænam ma- æ: ſed potius artificioſi viri opus utrumque.* Nam ſa- iens vera bona judicat, quæ ratio dictat ſolida eſſe c ſempiterna, quæque cadere non poſſunt, nec decre- cere aut adimi, ut juſtitiam, temperantiam, & reli- uas animi virtutes: cæterùm honores, imperia, opes, liaque ejus generis, opinione tantum bona cenſet, um fluxa ſint ſuiſque poſſeſſoribus ſæpe noxia. Hinc trumq; conjunxit Lucianus ἄγνοιαν & ἀπάτην, cum ltera ex altera proveniat. ἐπισκιάζουσιν αὐτοὺς) *inum- rant eos.* i. caliginem ipſis offundunt. Nam ut Iuve- alis inquit. *Vitium fallit ſpecie virtutis & umbra.* Quod & in reliquorum bonorum delectu accidit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Hinc idem vates Satyr. 10. *Pauci dignoſcere poſſunt Vera bona atque illis multum diverſa remotâ Erroris nebula* Ixiones hic ſumus & pro Iunone nubem amplectimur. Quod cum videret ſapientiſſimus Democritus, *Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat*, teſte Satyrico. προσωπεῖον περιθέμ.) *perſonâ faciei obductâ*, ut hiſtriones ſolent, ne agnoſcantur a ſpectatoribus Quod & Plutus ſe facere ait, cum introrſum planſit ἄμορφος ſive deformis. Eſt autem προσωπεῖον *perſona* aut *larva* ad ſimilitudinem vultus alicujus effiCta, deque viris propriè dicitur. προσωπίδας vocabant Græci, quibus mulieres faciem tegebant. *maſque* vulgò dicimus. διάχρυσον) vocatur quicquid inauratum eſt, non e ſolido conflatum auro. Supra dixit ἐπίχρυσον. *Deauratum* minus Latinè efferunt recentiores. λιθοκόλλητον) *quicquid gemmis diſtinctum, au glutinatum eſt*, ἀπὸ τοῦ λίθους κολλᾶσθαι. Sic λιθοκόλλητον ποτήριον, *poculum* dicitur *gemmis conſertum*. de quo Virgil. 2. Georg. *Vt gemma bibat*. λίθων nomine non modo lapilli veniunt vulgares, ſed & pretioſi, ut gemmæ, quæ diſtinctionis cauſſa λίθοι ἔντιμοι dicuntu aliis.

Οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐ-

At illi rati ſeſe nativi vultus venuſtatem aſpicere, amore capiuntur, diſpereuntque niſi potiantur. Quòd ſiquis me toto corpore renudatum illis oſtenderit dubio procul futurum ſit ut ipſi ſe dam-

ων, ἀμβλυώτ̓οντες τὰ	*nent, qui tantopere cæ-*
ηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες	*cutierint, amantes res*
νεράςων, καὶ ἀμόρφων	*neutiquam amandas, &*
ραγμάτων.	*deformes.*

Fatetur Plutus ſuam deformitatem, quam ſi homi-
es detracta larva conſpicerent, futurum ait, ut ipſum
ontemnerent ac reijcerent, cum res ament neuti-
uam amandas, ſed fædas noxiaſque. Docet idem
riſtoteles lib. 1. ethic. *Complura*, inquit, *bonis acci-
unt detrimenta. jam enim quidam ob divitias, quidam ob
rtitudinem periere.* Quid Senecam perdidit? nimiæ
pes: ut qui hortorum amænitate & villarum magni-
centia Principem ſupergrederetur, ut Tacitus refert
. 14. itemque Iuvenal. Sat. 10. Quid Milonem
ppreſſit? corporis fortitudo. Quum enim nervorum
lacertorum fiducia fretus arborem in media parte
iantem diducere vellet, deficiente conatu lupis præ-
a fuit. Sic & Ciceroni ſua nocuit eloquentia: Caſ-
o Longino antiqua nobilitas, alia aliis. ut meritò
xclamet Satyricus:

—— Nocitura toga, nocitura petuntur
Militia. & torrens dicendi copia multis,
Et ſua mortifera eſt facundia, viribus ille
Confiſus periit, admirandiſque lacertis:
Sed plures nimiâ congeſta pecunia curâ
Strangulat, & cuncta exſuperans patrimonia cenſus.

unt enim immodicæ divitiæ, ut verbis utar Apuleji,
*elut ingentia & enormia gubernacula, facilius mergunt
uam regunt.* Et ubi quæſo latronum, furum ſervo-
umque inſidiæ ſunt magis metuendæ, quam apud di-
ites? Indicat hoc Flaccus Satyr. lib. 1.

An vigilare metu exanimem noctesque diesque,
Formidare malos fures, incendia, servos,
Ne te compilent fugientes; hoc juvat?

Quaſi dicat poëta, ſi probè noſſes congenita divit[...] pericula & incommoda, meritò eas deſpiceres, n[...] tanto ardore conſectareris rem noxiam peſtiferamqu[...]

Ερ. τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς ἐπίχρυσος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

Merc. *Quid ergo poſtquam eò perventum [...] ut jam divites evaſerin[...] jamque perſonam ſibi ci[...] cumpoſuerint, rurſum f[...] luntur? adeò ut ſiquis i[...] lis adimere conetur, pe[...] caput potiùs quàm perſ[...] nam abjiciant? Neq[...] enim veriſimile eſt etia[...] tum illos ignorare, au[...] bracteatam eſſe formam[...] quum intus cuncta inſp[...] xerint.*

Miratur Mercurius eos qui jam divites facti ſun[...] necdum videre aut intelligere, non niſi bracteatu[...] quid eſſe opes, nihilque intus habere ſolidi aut n[...] tivi boni. Eleganter ἐπίχρυσον εὐμορφίαν appell[...] *formam auro obductam*, non nativam aut genuinam[...] Supra dixit διάχρυσον. Sunt qui hic legant ἐπίχριστ[...] Sic ἐπίχριστα φάρμακα medici vocant unguenta ſ[...] pigmenta, quæ corpori illinuntur exterius. Solent a[...]

te[...]

tem meretrices ceruſſa vel ſtibio fucare faciem & vitia cutis ſuperinducto colore amaſiis ſuis diſſimulare, quod propriè eſt ψιμμυθιοῦν. Ceruſſa enim ψιμμύθιον Græcè. Plutus igitur theatrico vel meretricio more larvatus fucatuſve ſeſe offert hominibus, non ἀνυποπροσώπως & aperta facie, quod etſi norint divites, tamen ita ingenio comparati ſunt, ut caput potius, quam perſonam abiiciant, quod eſt τὸ προσωπεῖον βάλοιεν μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσωπον, ut proverbio dicitur.

Πλοῦ. οὐκ ὀλίγα ὦ Ἑρμῆ καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. Ερ. τὰ ποῖα; Πλοῦ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ᾽ ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία.

Plut. *Ad id non paucæ res, ô Mercuri, mihi ſunt adjumento.* Merc. *Quænam?* Plut. *Simul atque qui me primùm nactus eſt, patefactis foribus exceperit, clanculum unà mecum introit faſtus, vecordia, inſania, mollities, contumelia, fraus, aliáque ſexcenta.*

Varios divitiarum effectus hic recenſet Plutus, qui ipſum, veluti comites Dominum ſuum ſequuntur. Primus inter Pluti ſatellites agmen ducit Τῦφος ſive *Faſtus*, quem proxima ſequitur Ἄνοια, hoc eſt, *Stultitia.* quibus ὕβριν & μαλακίαν ſuccenturiat Lucianus, itemque Ἀπάτην, genuinos opulentiæ fætus. Nam ut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Seneca inquit, *Divitiæ & ſapientia raram faciunt mixturam.* Quippe labores ſubterfugiunt divites, paucoſque invenias qui virtutis ſe ſtudio totos aut ſapientiæ tradant: idque in νεοπλούτοις, ſive recenter ditatis præcipuè locum habet, qui cum ſint ἀπαίδευτοι, modumque neſciant facultatibus ſuis recte utendi, contumelioſiores etiam & inſolentiores eſſe ſolent, ut ex philoſopho ſupra probavimus: quinimo molliter & luxurioſè vivunt, ut hoc pacto opes ſuas oſtentent, quaſque fraudibus pepererunt, fraudibus item conſervare ſtudent. Quæ omnia pereleganter quoq; nobis ob oculos ponit Iohannes Secundus, ubi Pecuniæ comites & παρέδρους ita deſcribit:

Proximaque accubuit Dominæ, quam Gratia circum,
Ventoſuſque favor, fallax & Opinio Vulgi,
Elatiſque ſuperciliis vultuque tumenti
Incedens, cælumque oculis & inania captans
Ducit inauratam veſanæ Superbia pompam
Læta opibus formaque & adulatrice catervâ.

Συναγωνίζεται) *ferunt, conducunt*: συμβάλλεται). Sumpta tralatio à belli ſociis. ἀναπετάσας τὴν θύραν) Studium & obuiam humanitatem ſignificat ejus, qui aliquem domi ſuæ comiter excipit. Sic & Chremylus patefactis foribus Plutum admittit apud Ariſtoph. in principe Comœdiâ. ἀκλείστων θυρῶν pro eodem dicunt alii, quod parœmiæ ſpeciem habet. ἄλλα ἄττα) Atticum eſt ex Æolico ἄσσα pro ὅσα. Caninius.

Ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζετε τὰ	*A quibus omnibus poſteaquam eſt occupatus animus, miratur non mi-*

οὐ θαυ-

θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν. κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε δορυφορούμενον ὑπ᾽ αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

randa, appetit fugienda meque cunctorum illorum quæ introierunt, malorum patrem ſtupet, illorum ſatellitio vallatum, quidvis potius paſſurus, quàm ut me reijcere compellatur.

Hæc reliquam continent narrationis partem a Pluo inchoatæ. καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν) Græciſmus, ut, *ententiam rogatus, inſcripti nomina*, & ſimilia apud Latinos ſcriptores. verbum καταλαμβάνεσθαι eo capitur enſu, quo locus aliquis occupari dicitur ab hoſtibus. αυμάζει τὰ οὐ θαυμαστά) Nec mirum. Habent enim diitiæ, teſte Philoſopho αὐθέσιμόνη, & polliceri videnur jucundam vitam, quæ tamen non ab arca, ſed ab nimo petenda eſt, ut rectè docet Cicero in lib. offic. Hinc tanto eas ardore & ſtudio expetunt homines, cquiſitaſq; tanta ſollicitudine cuſtodiunt, ut Herculi citjus clavam, quam avaro ſuas extorſeris opes. ὀρέγεσθαι τῶν φευκτῶν) Cui opp. φεύγειν τὰ ὀρεκτὰ apud Peripateticos, apud Stoicos ἐκκλίνειν. Simplicius in Epiſtetum. ἡ ὄρεξις, inquit, τοιοῦτόν ἐστιν, ἔκτασις οὖσα τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ ὀρεκτὸν, καὶ ἡ ἔκκλισις ἐναντία τῇ ὀρέξει, ἀποστροφὴ καὶ φυγὴ οὖσα ἀπὸ τοῦ ἐκκλιτοῦ. Vbi ſcitè ὄρεξιν definit ἔκτασιν ψυχῆς ἐπὶ τὸ ὀρεκτὸν, alludens ad proprietatem verbi ὀρέγειν, quod eſt porrigere aliquid, & in porrigendo manum extendere. Vnde & ὀρέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι, cum mens veluti extenditur ac porrigitur ad id quod appetit. τέθηπε) Verbum defectivum, cujus præterit. med.

pro

pro præſente accipitur; ut *odi* & *memini*, apud Latinos, quorum præſentia in uſu non ſunt. δορυφορούμενον) ſatellitio ſtipatum, ut Principes ſolent. δορυφόρος Heſychio, ὁ τὸ δόρυ φέρων, ὑπασπιστὴς, ἢ φύλαξ τῶν τυράννων, ſic dictus, quod haſtam ſive lanceam geſtaret hinc δορυφορεῖν, *ſtipare*, & καὶ μισθοφορεῖν *aſſectari*.

Ἑρ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις, οὐκ οἶδα ὅπως.

Merc. *Vt lêvis es, Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam præbes anſam qua prenſus teneare: verùm neſcio quomodo anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos claberis.*

Egregia hic inſtituitur collatio à Mercurio Pluti & Peniæ: hanc diuturnam & ſtabilem: illum lubricum ac fugacem difficilemq; retentu eſſe dicit. λεῖος) cum Æolico digammate λεῖϝος, hinc Latinum *lévis*, pro *glaber*, priore productâ, à quo differt alterum epitheton ὀλισθηρὸς, id eſt, lubricus, quod de loco propriè uſurpatur, ab ὀλισθῶ τὸ πίπτω, *cado, labor*. δυσκάθεκτος) dicitus, quod retentu difficilis ſit, quaſi δυσχερὴς κατέχεσθαι ob lubricitatem. Eâ enim fit, ut nullam præbeat anſam qua prehendi vel teneri queat. παρέχεσθαι dixit ἀντὶ τοῦ παρέχειν, quod Atticorum eſſe proprium volunt, qui paſſivis loco activorum utuntur, & vice verſa. ὥσπερ ἐγχέλεις, &c) Pluti levitatem ſeu lubticitatem exemplis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

lis illuſtrat anguillarum & ſerpentum. *Anguillam cau-* *a tenere* proverbio dicitur is, cui res eſt cum homini- us lubrica fide: vel qui rem fugitivam atque incer- im habet, quam tueri diu non poſſit. hinc λεῖος ὡς χελυς apud Athenæum, *inſtar anguillæ lubricus:* nec on ἔγχελυς μετὰ γλοιοῦ, vel ut alii legunt, κατὰ γλοιοῦ, *anguilla ſtrigmento* apud eundem. Anguilla enim per ſe lubri- a eſt, nec facilè manibus ſtringitur, multo minùs, ſi ece olei imbuta ſit, vel mucco ſtrigmentitio, ut τὸ λοιὸν interpretatur Dalechampius. Eadem & ſerpen- im lubricitas. Virgil. 2. Æneid.

Lubrica convolvit ſublato pectore terga.

De ſerpente loquitur. ubi Servius. *Lubricum dicitur, & uod labitur, dum tenetur: & locus, in quo labimur.* Tales int divitiæ quas tantopere ſectantur homines, in- ertæ, fugaces, & in lubrico poſitæ. Verè Comicus.

Τῶν μὲν ἀγαθῶν τὸ πλοῦτον ὕστατον τίθει.
Ἀβεβαιότατον γάρ ἐστιν ὧν κεκτήμεθα.

id eſt,

Opes bonorum judica omnium ultimas.
Nam poſſidemus nil eis incertius.

ὰ τῶν δακτύλων διεξολισθαίνειν eſt *inter digitos elabi.* pro quo ibi dixit Lucianus: διαδιδράσκειν ἐκ τῶν χειρῶν.

Ἡ πενία δ' ἔμπαλιν
ώδης τε, καὶ εὐλαβὴς,
μυρία τὰ ἄγκιστρα
κπεφυκότα ἐξ ἅπαν-
τος τοῦ σώματος ἔχου-
, ὡς πλησιάσοντας
θὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι.

At contrà Paupertas,
viſcoſa, & prehenſu fa-
cilis, toto corpore multos
uncos gerit hamos, ut qui
tetigerint, illicò hæreant,
nec facilè queant avelli.

Sequi-

Sequitur alterum collationis membrum priori c
poſitum de Penia, quam ut diuturniorem & conſta
tiorem laudat Mercurius. Viſcoſam eſſe fingit ac p
henſu facilem, adeoque hamatam, ut nullo nego
eam apprehendat, qui tetigerit, nec facilè divelli que
quiſquis ſemel ei adhæſerit. Pronior enim ad paupe
tatem prolapſus eſt, quàm ad opulentiam acceſſus
regreſſus. Ἰξώδης) hoc eſt, *viſci modo lenta ac ten*
quia, ut de ſeipſa loquitur Penia apud Ariſtophanen
ξυνοικεῖ καὶ σύνεσι τοῖς ἀνθρώποις πόλλ' ἔτη, *converſatur c*
hominibus, & cohabitat per multos annos. Quàm mu
enim propter ſummam facultatum inopiam viri etia
ingenio & virtute præcellentes in occulto latent, qu
importuna pauperies caput erigere non permittit.
Notum eſt illud Iuvenalis:

Haud facilè emergunt, quorum virtutibus obſtat
Res anguſta domi. ——

Nec minùs feſtivè, quàm verè dictum à Bilbilico vat

Pauper eris ſemper, ſi pauper es Æmiliane,
Dantur opes nullis nunc niſi divitibus.

Pro ἰξώδης ſunt qui legant hic ἐξώδης, quod ut proba
videtur Bourdelotius, ita nuſquam legere memini. A
ἰξὸς enim viſco, eſt ἰξώδης per jota, non ἐξώδης, quod me
doſum puto. εὐλαβής) Vox ea quod rariſſimum eſt, h
loci propriè accipitur, pro eo qui commodè prehen
poſſit, ac paupertati examuſſim optimè convenit: ali
relligioſum ferè denotat. Corpus quoque Peniæ tribui
tur πολυάγκιστρον, vel ut Mercurius loquitur, μυρία τ
ἄγκιστρα ἔχον, ut facilè adhæreant & capiantur, quicun
que attigerint. ἄγκιστρον hamus eſt, ἀπὸ τοῦ ἄγειν ut vul
Etymologus, quod eo trahuntur, & educuntur ex aqu
piſces.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

'Αλλὰ μεταξὺ ἤ-
η φλυαροῦντας ἡμᾶς
ξᾶγμα οὐ μικρὸν διέ-
αθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον;
ρ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ
πηγαγόμεθα ὅπερ ἔδει
άλιστα. ΠΛΟΥ. θάῤῥει
ούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ
ῇ αὐτὸν καταλείπων,
νέρχομαι παρ' ὑμᾶς,
πισκήψας ἔνδον μένειν
πικλεισάμενον τὴν θύ-
αν. ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ,
ἢ μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omiſimus. Plut. *Quam?* Merc. *Nempe quod theſaurum non adduximus quo vel in primis erat opus.* Plut. *Iſta quidem ex parte bono ſis animo. Nam non niſi in terra relicto illo, ad vos aſcendo, juſſoque intus manere foribus occluſis, neque cuiquam aperire, niſi me vociferantem audierit.*

Mercurius dum unà cum Pluto ſermones cædit, ſui ene mandati oblitus Theſaurum non duxiſſe inr fabulandum queritur: qua de re Plutus eum bono ſe animo jubet, cùm in terra ille reſideat, nec injuſſu io aperiatur, aut ad quemquam aſcendat. Eo docetur, uid ſint theſauri & opes: terræ nimirum ſplendentes lebulæ & *minutalia* tantùm, ut ea vocat Tertullianus: quæ, ſicut Bernardus ait, *ſolus error hominum facit ut reputat pretioſa.* Seneca de benefic. *Video ferrum ex ſdem tenebris eſſe prolatum, quibus aurum & argentum, ne ut inſtrumentum in cædes mutuas deeſſet, aut pretium.* Hinc & opibus nomen, à terra, quæ *Ops* vel *Opis* dicta riſcis. *Theſauri* quoq; etymon ſi ſpectemus, nihil aliud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

eſt, quam ἀποκείμενον χρῆμα, quod velut eximium
pretioſum Natura vel cura etiam humana ſepoſuit,
antiquo αὖρος pro χρυσὸς, ut placet Salmaſio, & fut. ve
bi τίθημι, licet aliis ex Hebr. potiùs deductum videat
אוצר tranſpoſitione litterarum, quod idem ſignifica
μεταξὺ φλυαροῦντας) Inſolens participii conſtructio, p
μεταξὺ τοῦ φλυαρεῖν, vel per nomen, μεταξὺ τῆς φλυαρίας. Pl
ria exempla ſuggerit doctiſſimus Stephanus, quem ac
τὸ φλυαρεῖν, nugari eſt. Sumpta tralatio à lebete vel p
tina fervente, ἀπὸ τοῦ φλύειν, quod eſt *cachinnare*, v
bullire ſpumante ſtrepitu. Sic Homerus: ἀνὰ δ᾽ ἔφλ
καλὰ ῥέεθρα, *Ebulliebant verò limpida fluenta*. Ilia
lib. 11. ἐπισκήψας) id eſt, παρακελεύσας, in *mandan*
ſignificatione. Heſychium conſule, qui plures ver
illius notiones indicat. ἔνδον ῥοφεῖν) Ut Pluti, ſic
Theſauri (quem μαμμωνᾶν Chaldæi, vel Syri vocant
domicilium terra eſt. Poſidonius Pluti habitaculu
in Hiſpania collocavit, quod ea regio metallorum fœ
cunditate reliquis antecelleret, Narrat enim hiſtori
naturalis ſcriptor Plinius adeo opulentas fuiſſe Hiſpa
norum venas, ut Annibal habuerit ex uno puteo quot
die tria millia coronatorum: quæ ſumma in ſingul
annos efficiebat duodecies centena millia. Quare eo
rum ſententiæ ſubſcribere non poſſum, qui nullas au
argentive venas in fœcundiſſimis illis regionibus fuiſ
ſcribunt.

Ερ. Οὐκοῦν ἀπιβαί-
νωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς.
καί μοι ἕπου ἐχόμενος
τῆς χλαμύδος, ἄχρις

Merc. *Iam igitur A*
ticam adeamus, & me ſe
quere chlamydi adhærens
donec extremam viam a

a

αὖ πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν.

tigero. Plut. *Rectè facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim ſi me deſereres, forſan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem.*

Sequitur nunc ὁδοιπόρησις Mercurii & Pluti Atticam verſus, ubi degebat Timon. ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *chlamydem tenens*, quod facit Plutus, ut ducem Mercurium aſſectetur commodiùs minuſque deflectat à viâ. *Laciniam ducere* dixit Petronius. χειραγωγῶν) *manu ducens vel regens*, quod cæcis & ſenibus decrepitis fieri ſolet. Meritò in herum ſuum ſtomachatur ſervus Cario apud Ariſtophanem, quod ipſe videns Plutum oculis captum ſequeretur: οἱ γὰρ βλέποντες, inquit, τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Rectiùs igitur Mercurius, ut fidelis ὁδηγὸς Plutum à tergo non ſequitur, ſed præit, viamque cæco commonſtrat. De *Hyperbolo* & *Cleone* quod ait, nobile fuit improborum compar. Erat Hyperbolus genere Athenienſis, qui poſt Cleonem magiſtratum geſſit, vir pernicioſus, & inquinatiſſimis moribus, nullaque re clarus aut potens, niſi vitio linguæ. M. Tull. lib. de claris Orat. ita ſcribit de Saturnino, *Homo ſimillimus Hyperboli, cujus improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notaverunt.* Tradit Ariſtophan. interpres eum fuiſſe λυχνοποιὸν, qui, ut ponderoſiores eſſent lucernæ multum admiſcebat plumbi, quâ arte & impoſtura clarior quàm gladio, ingentes ſibi opes comparavit. hinc proverbio locum fecit, ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολον πονηρὸς, *Hyperbol-*

bolo nequior, de quo Eraſmus. At Cleon, quem βυρσοδέψην, vel σκυτοτόμον per convicium appellat Comicus, quod patre natus eſſet coriario, traducitur paſſim ob rapacitatem, & alia flagitia, in quem ſuos *Equites* adornavit Ariſtophanes, ſicut in Hyperbolum *Maricam* ſuam Eupolis.

Ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον. Ερ. ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος. ἡ καρτερία τε, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

Sed quis hic fragor, ac ſi ferrum & lapis collidantur? Merc. *Timon hic eſt, qui proximè montanum & petricoſum fodit ſolum. Papæ, & Paupertas adeſt, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen Fames cogit, longè præſtantius quàm tui ſint ſatellites.*

Ἐπερώτησις ſive interrogatio Pluti ſtrepitum audientis cauſſamque ſciſcitantis, cui reſpondet Mercurius. τίς ὁ ψόφος;) Notant Grammatici ψόφον propriè ſonitum eſſe, qui fit ex colliſione duorum corporum durorum, ut hic ferri ſaxo impacti. Sic crepitantis januæ ſtrepitum, & aliarum rerum ſtridularum, ἀποψόφησιν appellant Græci. ὀρεινὸν γήδιον) Erat Attica regio maxi-

mâm partem ſterilis & rupicoſa, præſertim quà littoralis eſt, ut ex Strabone diſcimus. ἡ πενία.) Deſcriɔitur portò Timonis habitus & ſatellitium Pluti, in quo conſpicitur *Paupertas* eique congeneres ſocii *Labor* & *Sapientia*, quorum omnium dux eſt *Fames*. Docetur his verbis, quanta ſint paupertatis commoda, quamque ea præſtet opulentiæ. Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος, inquit ſenarius Græcus, *Magiſtra multorum improba exiſtit fames*. Nam Fames ſive Paupertas tanquam rigida quædam exactrix homines ad labores compellit, & ingenia excitat ad rerum præclararum ndagationem. Vnde perquam ſcitè Perſius, *Magiſtrum artis ingenîque largitorem* appellat *Ventrem*, in Prologo. Quod ita ſe habere multis ſolidiſque rationibus demonſtat ipſa Penia apud Ariſtophanem in Pluto adverſus Plutum, ideo ſe illi præferendam eſſe contendens. Manilii item eſt:

Et labor ingenium miſeris dedit: & ſua quemque
Advigilare ſibi juſſit Fortuna premendo.

Loquitur de ſcientiis Aſtronomicis, quarum inventionem, ut & cæterarum artium Divæ huic noſtræ ranſcribit poeta. ὑπὸ λιμοῦ τάττεται) loquendi genus à militia deſumptum.

Πλȣ̃. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα ὦ Ἑρμῆ τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς διεπραξαίμεθα ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. Ἑρ.

Plut. *Quin igitur quam ocyſsimè diſcedimus Mercuri? Neque enim quicquam æſtimabile præſtiterimus cum homine vallato iſtiuſmodi exercitu.* Merc. *Secus vi-*

ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ. μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ſum eſt Iovi: quare nihil metuamus.

Plutus audito Timonis ſatellitio, quam ocyſſimè diſcedant, auctor eſt Mercurio, quia nullum operæ pretium facturus videbatur cum homine iſtiuſmodi circumvallato exercitu, quem tamen Mercurius, ut fidelem decet nuncium, ſuadet Iovis mandata perficere, & Timonem intrepidè aggredi. τὴν ταχίστην) defectuoſa locutio, pro τάχιστα. deſideratur præpoſitio κατά. Vide Steph. περιεσχημένον) *circumdatum, vallatum,* ſupra dixit, δορυφορούμενον. Verbo περιέχειν utitur eo modo auctor quo ſatellites circumdant aliquem. ἔδοξε τῷ Διΐ) Decretorum divinorum τὸ ἀμετάβλητον deſignat. Vnde quicquid Iovi viſum ſtatutumque eſt ſemel, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται, inquit Homerus, certitudinem divinæ providentiæ relligioſè aſſerens. μὴ ἀποδειλιῶμεν) Meticuloſus paſſim introducitur Plutus, quem propterea πάντων δαιμόνων δειλότατον appellat Chremylus apud Ariſtophanem in ejuſdem fabula.

Πε. ποῖ τοῦτον ἀπάγεις ὦ ἀργειφόντα χειραγωγῶν; Ερ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πε. νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς

Paup. *Quonam iſtum Argicida, manu abducis?* Merc. *Ad hunc Timonem à Iove miſsi ſumus.* Paup. *Itàne nunc Plutus ad Timonem, poſteaquam ego ipſum antea delitijs malè corruptum ſuſcepi: & his, videlicet*

τρυφῆς

ξυφῆς παραλαβοῦσα, ϰποισὶ παραδοῦσα, τῇ οφίᾳ, καὶ τῷ πόνῳ, γεν-αῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα;

Sapientiæ & Labori traditum, ſtrenuum, multique precij virum reddidi?

Penia, ut Plutum videt accedentem, indignabunda Iercurium interrogat, quò illum abducat, percepɔque reſponſo, miratur eum rurſus adire Timonem, quo tam contumeliosè fuerat ejectus. Vtitur oraone exacerbationis plenâ. τοῦτον.) Faſtidium ſubeſt uic pronomini & contemptus q. d. hunc cæcum & itiis deformem. Ἀργειφόντην Mercurium indigetat er ludibrium Homerico utens epitheto. Sic appellaır, quod Argum Iûs cuſtodem occiderit ſecundum oetas. Erat autem Argus ille paſtor, totus, ut Plauıs loquitur, *oculeus*, quem lyrâ ſopitum interfecit Iercurius, & vaccam abduxit, quam fabellam ingeiosè perſequitur Ovidius 3. Metamorph. Phyſiologi d Naturam referunt, ut Mercurius ſit Sol; Argus πανόπτης, cælum cum ſtellis, quæ ſole adveniente quaſi cciduntur, id eſt, obſcurantur & occultantur. de uibus diſſertantem audi Macrob. Saturnal. lib. I. & cl. Voſſium in ſæpius a me laudato opere. ἀπέδειξα) ro ἀπετέλεσε. Sic ſupra uſus eſt verbo ἀποφαίνειν Luianus pag. 30.

Οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ πεία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆ-

Adeóne deſpicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc quæ mihi unica erat poſ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

μα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ
με ἀκριβῶς πρὸς ἀρε-
τὴν ἐξειργασμένον, ἵν'
αὖθις ὁ πλοῦτος πα-
ραλαβὼν αὐτὸν, ὕβρει
καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας
ὅμοιον τῷ πάλαι μαλ-
θακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόη-
τον ἀποφήνας, ἀποδῷ
πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη
γεγενημένον.

ſeſsio, eripiatis, jam ex
actiſsima cura ad virtu
tem excultum? ut Plu
tus hic, ubi denuo ſuſcepe
rit, per contumeliam, &
arrogantiam illi manu in
jecta, mollem & igna
vam, & vecordem, quali
olim erat, reddiderit
rurſum mihi reſtitua
ubi jam nihili factus e
rit.

Indignatur Penia, quod ab omnibus deſpiciatur &
contumelioſè excipiatur: Plutus contra ſummo cu
honore recipiatur, qui tamen homines reddat arro
gantes, molles, omnique vitiorum genere deformes
idque probat exemplo ipſius Timonis, reipſa confir
mans, quæ verbis diſputarat. εὐκαταφρόνητος) *quæ a*
omnibus facilè contemnitur. Nam ut olim, ſic hodie
que verum eſſe comperitur, quod ait ingenioſiſſimu
poeta:

In pretio pretium eſt, ſolus dat cenſus honores,
Cenſus amicitias, pauper ubique jacet.

Pauperes enim quia minus ſapere creduntur, quàm
divites, a Magiſtratu & publicis muniis excluduntur.
Curia pauperibus clauſa eſt, inquit idem Naſo. Vnde
eorum verba nihil ponderis habent: τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν
οἱ λόγοι κενοί, dixit aliquis è Græcis Comicis: at di-
vitum voces, velut oracula habentur, ipſiſque ineſſe
credi-

[p]ſreditur illud grande ſophos. ἡ εὐτυχία, inquit Pindarus, ἄκρον ἐςὶ πανδοξίας, id eſt, *felicitati & divitiis ſumma ineſt ſapientiæ opinio.* εὐαδίκητ☉.) Sic vocatur Penia quod omnium injuriis opportuna ſit facileque opprimatur in judicio pauper. Ariſtoteles lib. 2 Rhetor. enumerat eos, qui potentiorum injuriis maximè expoſiti ſunt, quos inter præ cæteris cenſet τὲς πένητας, id eſt, *pauperes*, cum aliis de cauſſis, tum propter illorum indigentiam, & dicendi agendique imperitiam. Contra mores deſcribit eorum, qui injuriam potius inferre ſolent quam pati, ut ſunt *divites & potentes*, qui cum ſint πολύφιλοι, adverſus aliorum oppreſſiones ſua præſtò habent præſidia & clientelas. ἐγχειρήσας) variè exponunt interpretes. Eraſmus: *Per contumeliam & faſtum manu illi injecta*, ut ſubintelligatur dativus perſonæ αὐτῷ ſcil. Timoni. Sunt qui vertant: *Contumelia & typho in manum tradens vel dedens*, quaſi eſſet ἐγχειρίσας, niſi ita legendum, quo ſenſu paulo ante uſurpat verbum παραδοῦναι. Aliàs rectè Pererius, ἐγχειρεῖν expoſuit, *manum inijcere*, quæ propria ejus ſignificatio eſt. ῥάκ☉.) Eleganter ita vocat hominem nihili à veſte detrita rejiculaque ſumpto convicio. Deducitur à ῥήγνυμι, rumpo, teſte Euſtathio, cujus præt. ἔρρηχα, verſo η in α & denſa conſonante in tenuem. Niſi forte ex Hebræo fonte derives à רקע, quod eſt, *expandit, in latum diduxit attenuando.* Ariſtophanes in Pluto per convicium ſic vocat cutem aniculæ rugoſam & flacceſcentem. Legitur & ῥακεία, ſi proba vox eſt, in illo Poſidippi apud Athenæum: νόει ὄχλε τοιέτε ῥακείαν ἠθροισμένην, id eſt, ex reſtitutione Caſauboni: *Cogita talis turbæ farraginem conveniſſe.* Galli integram vocem ſervarunt, cum *racaille* dicunt pro fæce hominum. Simillimè & τρίβωνας appellant

Græci ſenes effætos & Reipub. inutiles, q. d. *retrita pallia*. Euripid. in Autolyco.

Ερ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ πενία, τῷ Διΐ. Πε. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ πόνε, καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ᾗ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὑτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

Merc. *Sic, ô Paupertas, Iovi placitum eſt.* Paup. *Equidem abeo: at vos Labor, & Sapientia reliquique ſequimini me. Porrò hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquit: nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qua cum donec habuit commercium, ſanè corpore, valentique animo perſeveravit, virilem exigens vitã, & ad ſeſe reſpiciens: ſupervacua autem & vulgaria iſta, aliena, ita ut ſunt, exiſtimans.*

Paupertatis querelæ reſpondet Mercurius, & Iovis imperium mandatumque obtendit, cui cedit Penia, & cum indignatione totoque ſatellitio ſuo à Timone diſcedit. Vbi verò Plutus accedit, unà cum eo omnium vitiorum agmina ſuccedunt. Verè Iuvenalis ſat. 6. *Nullum crimen abeſt, facinuſque libidinis, ex quo*

Pau-

upertas Romana perit. Ex opulentia enim copia: ex
opia luxus, hinc corruptiſſimi quique mores naſcun-
r. At Paupertas optimarum rerum doctrix eſt fa-
tque ut cultores ſui corpore ſint robuſto virilique
mper animo præditi. Sic & eadem Penia de ſe ja-
at apud Ariſtoph. ὀ γινώσκετε, inquit, ὅτι τοῦ Πλούτου
παρέχω βελτίονας ἄνδρας καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν. Nam
enia tenuem ſimplicemq; victum præſcribit, ex quo
commodi percipit homo, ut bene valeat. Vnde non
ſcitè paupertatem *bonæ mentis ſororem* dixit antiqui-
s. Sed eam à mendicitate diſtinguimus, nam pauper
iquid habet, & præterea animum adjungit rebus
gendis. At mendicus nihil habet, deque alieno tan-
m vivit, nec honeſto operi ſe applicat. περιττὰ καὶ ἀλ-
λότρια.) Sic vocat externa bona, quorum copia carere
oſſumus, quæque vel habere vel retinere in aliena,
aut noſtra poteſtate ſitum eſt. De quibus & Juvena-
s ſat. 10.

Ergo ſupervacua hæc aut pernicioſa petuntur
Propter quæ fas eſt genua incerare Deorum.

ræclarè in hanc rem Euripides: ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι
πλὴν δυοῖν, Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου, Ἅπερ
πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν. h. e. *Quid mortales de-
iderant præter duo ſola, fruges & aquam? quæ in medio
oſita ſunt, & eò a Natura ſunt producta, ut nos alant.*
Ad quæ reſpexiſſe videtur Seneca: *Panem & aquam,*
nquit, *Natura deſiderat: nemo ad hæc pauper eſt. intra
uæ quiſquis deſiderium ſuum clauſit, cum ipſo Iove de fe-
icitate contendit.* Epiſt. 17.

Ερ. ἀπέρχονται. Merc. *Diſcedunt illi,*
ἡμεῖς δὲ προσίωμεν *nos eum adeamus.* Tim.

σκαπτῷ. ΤΙ. τίνες ἐστὲ ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

Quinam eſtis, ô ſceleſti aut qua gratia huc adveniſtis, homini operario, a mercenario negotinm exhibituri? ſed non læti abibitis, improbi vos omnes nam illico vos ego glebi & ſaxis petitos comminuam.

Timon diſcedente Penia ejuſque comitibus Plutum conſpiciens cum ſuis accedentem acerbâ & minaci oratione inſectatur. ἄνδρα ἐργάτην) Indignatur, quod ipſum in ruſtico opere verſantem interpellent. Solent enim τοῖς χειροβίοις & operi gnaviter intentis moleſtæ eſſe interpellationes, præſertim cum damno conjunctæ. Sic ruſtici ſenes apud Ariſtoph. in Pluto ægrè ferunt, quod ipſos ex agro vocaſſet Cario, & quidem πολλὰ μοχθίζοντας, καὶ σὺν οὔσης χολῆς, *cùm gnaviter laborarent, nec otium ſuppeteret.* Qui apud alios dicuntur ἐργαστικοὶ, apud Atticos vocantur ἐργάται teſte Heſychio, proque *operariis ruſticis* plerumque accipitur. οὐ χαίροντες ἄπιτε) *non læti abibitis,* pro, non impune feretis, i.e. οἰμώξετε, *plorabitis,* ut alibi. Litotes. μιαροὶ & κατάρατοι voces ſunt abominantium. λίθοις βάλλων) uno verbo Græci dicunt λιθοβολῶν, & ſimpliciter lapides in aliquem conjicere ſignificat. Nam λιθίαζις illa Iudæorum Græcis gentibus ignota fuit. συντρίψω) i.e. *conteram, comminuam.* Sic

En-

nnius: *ſaxo cere comminuit brum*, vocis interſectione ſam capitis διαιρέσει exprimens.

Ερ. Μηδαμῶς ὦ ίμων, μὴ βάλῃς. οὐ ὰρ ἀνθρώπους ὄντας αλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ερμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν ὐχῶν. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ έχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων.

Merc. *Nequàquam ô Timon ne ferito: neque enim mortales feries. Ego enim ſum Mercurius, hic Plutus. Nos tuis precibus exauditis miſit ad te Iupiter. Quare, quod bene vertat, opes accipe deſiſtens à laboribus.*

Mercurius iracundum Timonis impetum ſtiturus, uinam ipſi ſint, à quo, & quem in finem miſſi, paucis eclarat. ἀγαθῇ τύχῃ) *bonis auſpiciis.* τύχη, vocabulum ſt τῶν μέσων, quæ nunc *bona*, nunc *mala* dicitur. Ἀγαῆς Τύχης ſtatua fuit Athenis juxta Prytaneum, itemue Romæ in Capitolio, quæ & Antias dicta ab Antio ppido, ubi templum famoſiſſimum habuit multorum tiam principum donis ornatum. Unde Horat. *O Diva ratum quæ regis Antium. Mala* autem *Fortuna* in Eſquiiis culta legitur. Scribit Pauſanias in Bœot. Fortunæ acellum fuiſſe, in quo ipſius Deæ ſimulacrum eſſet, Plutum divitiarum Deum puerum tenentis. Quo ſignificabant Veteres, Fortunam ipſam divitiarum eſſe matrem atque nutricem. Non ignoravit hoc Hagienſis noſter in ſua regia, ubi proximam Divæ Pecuniæ Fortunam collocat:

Fortuna ante alios magnum ſibi vindicat illic

Imperium, regnique tenet communia ſceptra,
Inſtabilemque globum gemmis ornavit & auro.

Hinc Salluſt. de conjurat. Catilinæ loquens: *Fortuna* inquit, *in omni re dominatur, ea res cunctas ex libidine magis, quàm ex vero celebrat obſcuratque.* Eraſmus ἀγαθῇ τύχῃ tranſtulit, *quod bene vortat.* Sic enim loqui ſolebant antiqui & bene precari. Cicero lib. 1. de divinat. *Neque ſolùm Deorum voces Pythagoræi obſervaverunt, ſed etiam hominum, quæ vocant omina: quæ majores noſtri quia valere cenſebant, idcirco omnibus rebus agundis, quod bonum, fauſtum, felix fortunatumque ſit, præfabantur.* δίχου τὸν ὄλβον) Finem adventus ſui eſſe dicit Mercurius, ut iterum ditatus Timon liberetur ab hoc acerbo vitæ genere, qualis eſt ruſticorum. Sic & Cario apud Comicum ſolatur miſeros ſenes ruſticos: ὁ δεσπότης φησὶν ὑμᾶς ἅπαντας ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζῆν ἀπαλλαγέντας, id eſt, *Herus meus pollicetur, vos omnes hanc auſteram & odioſam vitam cum alia ſuaviori permutaturos & beatè delicatèque in poſterum victuros.* ἀπολῦσαι τῶν πόνων dixit pro λήγειν. Vide Galliæ ſuæ decus Budæum pag. 473.

Τί. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὥς φατε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ. ἀπίω-

Tim. *Atqui vos jam ploraveritis, etiamſi Dii ſitis, ut dicitis: ſiquidem odi pariter omnes tum Deos, tum homines. Sed cæcum hunc, quiſquis is eſt, certum eſt mihi impacto ligone comminuere.* Plut. *Abeamus per Iovem, Mercuri: quando-*

μεν

μ ὦ Ἑρμῆ πρὸς τοῦ
ιός. μελαγχολᾷν γὰρ
ἄνθρωπος οὐ μετρίως
οι δοκεῖ, μή τι κα-
ν ἀπέλθω προσλαβών.

*quidem hic homo mihi vi-
detur non mediocriter in-
ſanire, ne malo quopiam
accepto diſcedam.*

Timon Deorum nominibus numinibuſq; nihil ter-
us utrique minas intendit. οἰμώξεσθε) Ut ab ἆ ὦ
rticulis θαυμαστικαῖς fit ἄζειν pro *admirari*: ab αἰ αἰ, ver-
um αἰάζειν, *lamentari*: ſic ab οἴμοι, quod adverb. eſt
ominis aliquid indignè ferentis, eſt οἰμώζειν, nec lu-
um duntaxat, ſed & contemptum ſignificat. Quos
nim aſpernamur, eos & jubemus plorare. Deſumptum
oc loquendi genus, ut volunt, à Scythis, qui Dario
gi nihil aliud reſpondebant, quàm κλαίειν. Imitantur
tini. Horat.

Qui me commôrit (melius nil tangere clamo)
Flebit & inſignis tota cantabitur urbe.

θρώπους μισῶ.) Inde & ei μισανθρώπου nomen. ἐπι-
ίψειν) Tranſlatum hoc volunt à remigibus, quorum
mi aſſiduâ jactatione teruntur, vel ut alii, à curribus,
uorum rotæ crebro circumactu alliduntur. ἀπίωμεν)
lutus metu perculſus abire conatur, ne plagis onu-
us, aut inſigni damno mulctatus mox cogatur diſce-
ere. Sic idem ſibi metuit à Chremylo, ejuſque con-
ibulibus apud Comicum: *Si cognoveritis*, inquit, *qui
r ſim*, κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, *aliquod malum mihi dabi-*
. μελαγχολᾷν ἀντὶ τοῦ μαίνεσθαι, ut ſupra.

Ερ. Μηδὲν σκαιὸν, Τίμων. ἀλλὰ τὸ πάνυ

Merc. *Nequid feroci-
ter, Timon, quin potiùs*

τοῦτον ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

hac ferocitate, & aſpe tate depoſita, bonam fort nam porrectis manibus e cipe, rurſus dives eſto rurſus Athenienſium pri ceps, ſoliſque fortunat ingratos illos deſpicito.

Sequitur objurgatio παραινετικὴ ſeu admonitoria Corripit Timonem Mercurius, eumque hortatur, u depoſita illa feritate obviis ulnis oblatam divinitus fo tunam excipiat. μηδὲν σκαιὸν.) ſ. διαπράξαιο ἄν. Illu σκαιὸν variè exponitur ab Heſychio, quem conſule. Vult Mercurius, nequid ſtolidum, improbum aut in humanum committat in ſe, ἀπὸ τοῦ σκαιᾶς. Læva ma nus ad opus faciendum inepta eſt, cui opponitur τ δεξιὸν, quod contrarias habet ſignificationes: *dextr* pro bonis. Λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην) id eſt, *felix eſt* Supra dixit, ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον. Studium exprimit, cùm addit: προτείνας τὼ χεῖρε, *porrectis manibus, ve ambabus, quod ajunt, manibus.* Ubi notetur τὼ pro τὰ i duali dicere Atticos per enallagen generis. Quod e Homero & Platone in aliis etiam obſervat diligentiſſimus auctor Plutarchus. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρωτεῖα φερόμενος, qui primus eſt, vel *prima tenet* inter Athenienſes. Ariſtoph. κἄστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας, *nebulonum illic princeps eſt.*

Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι. μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι.

Tim. *Nihil mihi vobis eſt opus: ne obturba-*

ἱκα-

ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα· τὰ δ᾽ ἄλλα, ...δαιμονέςατός εἰμι μηδενός μοι πλησιάζοντος.

re: ſat opum mihi ligo: ſum præterea fortunatiſſimus, ſi nemo ad me acceſſerit.

Αὐτάρκειαν ſuam oſtendit Timon, & laborioſam pau... ...tatem ignavis anteponit divitiis ἱκανὸς, &c.) Jocosè ...ctum, ἱκανός μοι πλοῦτος ἡ δίκελλα. Ludit ambiguitate ...cis πλούτου, qua & *Deus* & *divitiæ* ſignificantur. Oſten... ...t hic Timon ſe μισόπλουτον, id eſt, *divitiarum contem...rem*, quod in quo viro perſpectum eſt, (verba ſunt ...ullii) *hunc dignum ſpectatu arbitramur, miramurque ...àm maximè, quod eas res ſpernit & negligit, ad quas ple...que inflammati aviditate rapiuntur*. Tales inter philoſo...os familiam duxere Cleanthes, Ariſtippus, Diogenes, ...ythagoras, & alii complures, qui cum divites eſſent ...l eſſe potuiſſent, divitias contempſere: nonnulli in ...profluentem abjecere tanquam bonæ mentis impedi...menta. Eodem quoque in Plutum, quo in hoſtes ani...o fuere invicta illa belli fulmina, Epaminondas, Cu...us, Scipio, Fabricius, Q. Cincinnas ab aratro ad ...*ctaturam* vocatus, ſimileſque heroum non pauci. De ...ocrate legitur, quod cùm Archelaus rex ipſum ditare ...llet, ei reſcripſerit: *quod farinæ chœnices quatuor obolo ...mirent Athenis, & fontes aquam funderent. Nam ſi res ...æ*, dicebat, *mihi non ſufficiunt, at ego ipſis ſufficio: & ...etiam ipſæ mihi.*

Ερ. Οὕτως ὦ τᾶν ...πανθρώπως; τίνδε

Mer. *Adeó ne quæſo inhumaniter?* Hæc ego

φέρω

φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; ἦ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σοῦ τῶν θεῶν.

ſæva Iovi refero atq immania dicta? *At par erat forſitan invi eſſe tibi homines, à qui tam indignas injurias cepiſti: nequaquam aut Deos, cùm illi tantop tui curam gerant.*

Inhumanitatem Timonis redarguit Mercurius, ſermonis acerbitatem. ὦ τᾶν) vocandi caſus eſt p aphæreſin, τοῦ ς, & appoſitionem τοῦ ν, à recto ἔτης, q vox *ſocium* & *familiarem* denotat, ex quo poſterio Græci fecere ἑταῖρος, productâ terminatione. Sic δ κρῖ, λίπα, & ſimilia legas apud Homerum pro δῶμ κριθὴ, λιπαρὸν, in quibus contra vulgus Grammatic rum non ἀποκοπὴν, ſed ἀρχαιολογίαν ſtatuit ὁ κριτικ τατος Salmaſius. τόνδε φέρω) Verſus eſt Homericu qui extat Iliad. ο. ubi Iris de Neptuno ob Iovis imp rium ſtomachante his verbis utitur. Hinc videmu non ex opulentia ſolùm, ſed etiam paupertate ha rarò naſci inhumanitatem, & ingenii quandam moroſitatem. Verè Comicus: Πενία δ᾽ ἀγνώμονας τοὺς πολλοὺς ποιεῖ. *Ab inopia aliquando venit inhumanita* ἐπιμελουμένων σοῦ) Providentiam divinam aſtruit Me curius contra Epicurum, qui τὸ προνοητικὸν Deo in to tum adimebat. Illius hoc effatum erat: Τὸ μακάριον ἄφθαρτον οὐκ αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὐδὲ ἄλλῳ παρέχει. *Quo beatum & immortale eſt, negocia nec habet, nec cuiqua exhibet.* Putabat enim ſuam Diis non conſtare tran quillitatem, ſi rerum humanarum curis deſtinerentur.

Und

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Unde Didûs ſoror apud Maron. 4. Æneid, *Scilicet is Superis labor eſt, ea cura quietos Sollicitat.* Sunt enim Dii ἀεὶ ζῶντες, ut loquuntur poëtæ. Et hanc eſſe cauſam ipſe Epicurus teſtatur in epiſtola ad Herodotum. οὐ γὰρ συμφωνοῦσι πραγματεῖαι, καὶ φροντίδες, καὶ ὀργαὶ, καὶ χάριτες μακαριότητι, ἀλλὰ ἀσθενείᾳ, καὶ φόβῳ, καὶ προσδεήσει τῶν πλησίον ταῦτα γίνεται, id eſt, *Non enim conveniunt actiones, & curæ, & iræ, & gratiæ ſummæ beatitudini; ſed infirmitatis hæc ſunt, & metus & indigentiæ aliorum.*

Τίμων. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ, πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Ἑρ. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ προδοτικῶς.

Tim. *At tibi Mercuri, Iovique pro veſtra cura plurimam habeo gratiam: ſed Plutum hunc recipere nolim.* Merc. *Quid ita?* Tim. *Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cùm me aſſentatoribus traderet, mihi inſidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeò perfidè & proditoriè deſtitueret.*

Correctione utitur Timon, & Diis quidem pro ſua cura plurimam habet gratiam: cæterà Plutum nequa-

quam ſe recepturum pertendit, quod innumerabilium malorum ſibi auctor extiterit, quæ ſigillatim recenſet. Eſt hic præclara quædam ἀντίθεσις Pluti & Peniæ à diverſis utriuſque effectis. μυρίων κακῶν αἴτιος) Sic dicitur Plutus, quem ex vero magis omnium bonorum juxta & malorum auctorem facit Chremylus apud Ariſtoph. μονώτατος, inquit, εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν. Prout enim animus eſt utentis, ita & divitiæ. Stoici inter ἀδιάφορα ponunt, quæ nec per ſe bona, nec mala ſunt. Uſus dat eis nomen, ſive cum virtus, quæ ſola bona eſt, ſive cum malicia acceſſit. καλέσῃ) γέγονε. quod peculiare eſt verbo καθίσταμαι vide Budæum pag. 480. μῖσος ἐπεγείρεις) Conflant enim odium & invidiam magnæ opes. Hinc Græci cùm aliquem ſupra modum felicem laudarent, dicere ſolebant: εὐτυχεῖς· φθόνος δ' ἀπέστω. *Felix es, abſit invidia.* Et *invidendæ opes* apud Latinos, pro ingentibus. προδοτικῶς) Cùm perfidè & proditoriè ſe à Pluto deſtitutum queritur Timon, docet, quàm fluxæ & inconſtantes ſint opes, ut verè ſcripſerit Hieronymus: *Aurum malus eſt dominus, proditor ſervus.*

Ἡ βελτίστη δὲ πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κα-

Contrà verò Paupertas me laboribus viro digniſſimis exercens, mecumque verè & liberè convivens, & quibus opus erat ſuppeditavit laboranti, & vulgaria illa contemnere do-

ταφρο-

παϕρονεῖν ἐπαίδευσεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου.

cuit, effecitque ut mihi vitæ ſpes omnis ex me ipſo penderet.

Eſt hæc altera collationis pars, qua continetur illuſtre paupertatis encomium. Eundem locum communem pertractat Ariſtophanes in Pluto, ubi refert, quæ commoda paupertas: quæ ex adverſo mala producat rerum copia & luxus. πόνοις ἀνδρικωτάτοις) id eſt, laboribus viro dignis, quales ſunt præ cæteris ruſticorum. Hinc Cleanthes ſuam vitam divitum vitæ ſolebat præferre hoc nomine: *dum illi*, inquit, *pila ludunt: ego fodiens duram humum exerceo*, ut refert Laërtius lib. 7. cap. 11. per τὰ ἀναγκαῖα intelligit τὰ βιωτικά. Iuvenal. Sat. 14.

Vivite contenti caſulis & collibus iſtis
O pueri: Marſus dicebat, & Hernicus olim
Veſtinuſque ſenex: panem quæramus aratro,
Quod ſatis eſt menſis.

Γ'καλὸν πλοῦτον ſupra vocavit Timon. καὶ τῶν πολλῶν) Sic vocant Græci vulgaria hæc & cuivis obvia bona, quæ deſpicere magni animi eſt atque excelſi. Tullius pro domo ſua. *Caduca ſemper & mobilia hæc eſſe duxi, non virtutis atque ingenii, ſed fortunæ ac temporum munera; quorum ego non tam facultatem & copiam expetendam putavi; quàm & in utendo rationem, & in carendo patientiam.* ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ, &c.) Ex ſe ipſo pendere dicitur, qui non in divitiis aut rebus ullis externis fiduciam collocat, ſed animi ſui bonis acquieſcit. πρὸς ἑαυτὸν βλέπειν ſupra dixit. Perſius. *Ne te quæſiveris extra.* τὸ ἀπαρτᾷν à corpore ad animum transfertur, ut *pendendi* verbum apud Latinos.

Καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας, ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Et demonſtravit quænam eſſent opes meæ, quas neque adulator aſſentans, neque ſycophanta territans, neque plebs irritata, nec concionator ſuffragium ferens, neque tyrannus inſidians queat eripere.

Oſtendit his verbis Timon, quænam ſint veræ & ſolidæ opes ſemperque permanentes, nimirum quæ in animo conſiſtunt, nec fortunæ caſibus obnoxiæ ſunt. κόλαξ θωπεύων) id eſt, *blandis verbis decipiens*. θὼψ propriè vocatur ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστὴς Heſychio interprete, *qui quaſi admirabundus aliquem laudat & prædicat.* συκοφάντης φοβῶν) appoſitè. Terrori erat illud genus hominum civibus, quorum nomina falsò ſæpe deferebant apud Magiſtratum. Ita apud Ariſtophanem in Pluto gloriatur ſycophanta, quod cives accuſet, Iuſtoque crimen intentare conatur, ut eum perdat. δῆμος παροξυνθεὶς) Nec minor eſt plebis irritatæ poteſtas in bona fortunæ. Nam divitiæ, imperia, faſces, quæque ejus generis ſunt alia, ab eo qui dedit, rurſus eripi poſſunt. Horatius.

Qui dedit hoc hodie, cras, ſi volet, auferet: ut ſi
Detulerit faſces indigno, detrahet idem.
Pone meum eſt, inquit, pono triſtiſque recedo.

Vnde *aurarii* favores dicuntur, qui à populo conferuntur, i. e. *vento & aura leviores*. Per ἐκκλησιαστὴν intel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

telligit eum, qui in concione aut cætu populi ſuffra-um fert, quod eſt ψηφοφορεῖν, fiebatque ταῖς ψήφοις, ve calculis. quorum alii erant λευκοὶ & abſolutorii: ii μέλανες & condemnatorii. ὁ Τύραννος ἐστί.) Ty-nni quoque meminit, cujus proprium eſt inſidiari tæ & fortunis innoxiorum civium. Sicut enim bo-us princeps, quem ποιμένα λαῶν appellat Homerus, o ſuprema lege habet ſubditorum ſuorum ſalutem: a ex adverſo Tyrannus ſuis tantum ſpoliis inhiant, uaſque fidi paſtoris exemplo tondere debebat ovicu-s, lupinum in morem deglubit, atque dilacerat. δη-μοβόρους βασιλῆας meritò eos appellat Heſiodus. Ho-m omnium tyrannidi, aut inſidiis non obnoxia eſſe , quæ vocamus animi bona, docet Timon. Præclarè laccus lib. 3. od. 3.

Iuſtum & tenacem propoſiti virum
Non civium ardor prava jubentium,
Non vultus inſtantis tyranni
Mente quatit ſolida. ——

Et idem epiſt. 16. lib. 1.

Vir bonus & ſapiens audebit dicere, Pentheu
Rector Thebarum, quid me perferre patique
Indignum coges? adimam bona. nempe pecus, rem,
Lectos, argentum. tollas licet. in manicis &
Compedibus ſævo te ſub cuſtode tenebo.
Ipſe Deus, ſimulatque volam, me ſolvet. opinor.
Hoc ſentit, moriar: mors ultima linea rerum.

Notandus hic participiorum elegans perſoniſque con-veniens ſchematiſmus.

Ἐῤῥωμένος τοιγαρ-ροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τοῦ-

Itaque laboribus jam roboratus, dum hunc agel-

τινὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι.

lum gnaviter, exerceo neque quicquam eorun malorum quæ ſunt in ci vitate aſpicio, abund magnum & ſufficienten victum ligo mihi ſuppe ditat. Quare tu Mercuri quam veniſti viam reme tiens recurre, Plutun hunc ad Iovem deducens Illud mihi ſat fuerit effecerit ut omnes morta les per omnem ætatem eju lent.

Timon ſua ſorte contentus, nec plura deſideran Mercurium & Plutum ad Iovem, à quo miſſi erant redire jubet. Ita viri ſapientes opulentiam, ut graven noxiamque à ſe procul ablegant. *Divitiæ*, inquit Seneca, *apud ſapientem virum in ſervitute ſunt, apud ſtultum in imperio: ſapiens divitiis nihil permittit, nobis divitiæ omnia.* ἐῤῥωμένος) A ῥόω τὸ ῥώννυμι, roboro. V otium & deſidia plurimum corrupti humoris gignere ſolet in corpore humano: ſic moderata exercitia eos conſumunt atque exſudant. Hinc σύμμετρον πόνον ſuo præſcribit Demonico Iſocrates. ἱκανὰ τὰ ἄλφιτα) Sic ſupra dixit, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, *ſatis opum mihi ligo eſt.* Notandum τὰ ἄλφιτα propriè *farinas* denotare: per ſynecdochen *pro victu reque familiari* accipi. hinc οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα, proverbio dicitur, cum de arte vel re aliqua ſermo eſt, quæ ad victum

paran-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

arandum nihil conducit. Ariſtoph. in Nebul. ἡβηδὸν οἰμώζειν) Interpres exponit, *per omnem ætatem plorare*: alii, *per omnem pubem*; quaſi καθ' ἡβῶντας. Equidem eo loquendi genere, quo & alibi utitur Lucianus, deſignari putem fletus acrimoniam ſeu vehementiam, ut ἡβηδὸν ſit *puberum more*, quorum fletus acrior & intenſior eſſe ſolet, cum cæduntur, quam virorum aut ſenum.

Ερ. μηδαμῶς ὦ 'γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

Merc. *Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad ejulandum ſunt accommodi. Quin iracunda iſta pueriliáque miſſa face, ac Plutum excipe: non ſunt rejicienda munera quæ à Iove proficiſcuntur.*

Subeſt his verbis ironiæ ſpecies. χαριεντισμὸν vocant Rhetores. Cum enim plorare omnes jubeat Timon, facetè reſpondet Mercurius, non omnes ad hoc eſſe idoneos, hoc eſt, non omnes æquo animo laturos verbera, vel Deorum τὸ ἀπαθὲς ſubindicat. ἔα τὰ ὀργίλα) Monet hominem, ut iracundiam ſuam cohibeat. ὀργίλος dicitur qui facilè iraſcitur, & quibus non decet & propter quæ non decet: & magis quam decet: ceſſat autem celeriter, de quo Ariſtoteles 4. ethicor. μειρακιώδη) ſic appellat juveniles impetus. rectè Seneca: *Iuvenile vitium eſt, regere non poſſe impetum*. Sunt enim juvenum affectus vehementiores,

magiſque impetu feruntur, quàm ratione. μειρακιῶδ
illud & σκυλακῶδες in Cyro adhuc adoleſcentulo no
tat Xenophon auctor graviſſimus. lib. 1. περὶ Κύρου πράξ
εων. Sic enim malo cum nonnullis codicibus, quã περὶ
Κύρου παιδείας, cum non tam inſtitutio Cyri, quam re
ab eo præclarè geſtæ ijs libris deſcribantur. οὔτοι ἀπ
όβλητα) Ex Homero deſumpta ſunt, ubi Paris Hecto
formæ decus exprobranti reſpondet his verbis:

> Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
> Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν· ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.

i.e. *Non abijcienda ſunt Deorum valdè illuſtria dona,*
Quæcunque ipſi dant: volens autem non aliquis acciperet

ΠΛΟΥ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε. μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες. ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

Plut. *Vin Timon, u contra te partes defendan meas? an graviter feres, ſiquid dixero?* Tim. *Di cito, ſed nec multis, ne cum procemijs, quemadmodum perditiſſimi iſti oratores ſolent. Nam hujus Mercurij gratia te feram pauca dicentem.*

Plutus indignè habitus apud Timonem partes ſuas defendere cõnatur, & oſtendere, quantum opulentia paupertati præſtet. χαλεπαίνεις) enallage præſentis pro futuro. μακρὰν λέγειν) uno verbo μακρολογεῖν. Cauſſidicos ſui temporis, & Rhetores traducit, quorum garrulitatem & improbitatem quavis oblatâ occaſione

perſtrin-

ſtringit auctor. Solebant enim demagogici illi ora-
res, cum ad dicendum ſe accingerent, prooemiis uti
olixis & faſtidioſis, quod hic notat Lucianus. ἐπί-
ιπτοι) perpetuum ferè epitheton Rhetorum, quaſi
ιοι ἐπιτρῖβῆναι, *digni qui conterantur, & malè pereant.*
e his ita ipſe rhetor Demoſthenes: ὧν (ſcil. ῥητόρων)
μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασι· οἱ δὲ ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι·
ιοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας
ὶ κατεσκευασμένοι. ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, το-
ῳ τὰ τούτων ηὔξηται), id eſt. *Quorum nonnulli ex men-
cis divites, alii ex obſcuris & ignobilibus evaſerunt præ-
ari. Sunt & qui ſibi ædes publicis quibuslibet auguſtio-
s extruxerunt. Quanto autem Reſpublica facta eſt dete-
or, tanto horum bona facta ſunt auctiora.*

Πλου. ἐχρῆν μέντοι
τως καὶ μακρὰ εἰπεῖν,
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ
ατηγορηθέντα. ὅμως δὲ
ρα εἴ τι σε, ὡς φὴς,
δίκηκα. ὃς τῶν μὲν ἡδί-
των ἁπάντων αἴτιός σοι
ατέστην, τιμῆς, καὶ
προεδρείας, καὶ στεφά-
νων, καὶ τῆς ἄλλης τρυ-
φῆς, περίβλεπτος δὲ τοι
καὶ ἀοίδιμος διὰ ἐμὲ ἦ-
θα, καὶ περισπούδαστος.

Plut. *Atqui mihi multis potiùs erat dicendum, multis nominibus abs te accuſato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, læſerim, ego qui dulciſsimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præſidentiæ, coronarum, aliarumque delitiarum. Mea etiam opera celebris, conſpicuus atque obſervandus erat.*

Plutus in ſequentibus docet, quot quantorumq; bonorum Timoni extiterit auctor, eodem plane modo quo apud Ariſtoph. Dei illius patrocinium ſuſcipit Chremylus. καὶ προεδρίας) Sciendum apud Athenienſes decem fuiſſe προέδρους, & quinquaginta πρυτάνεις, ex quibus ſortitò eligebantur οἱ δέκα. *Decemviros* more Romano vocare liceat, quorum tanta fuit dignitas, ut cæteris præſiderent Magiſtratibus præſcribendo, poterantque in ſenatu, concione & theatro ſedem capere, quamcunque eſſet libitum, aliis etiam excuſſis, ſiquis prior occupaſſet. de quo conſeſſu, & jure προεδρευόντων legendus eſt Demoſthenes in orat. contra Timocrat. & Ariſtoteles in Athenienſ. politia. καὶ στεφάνων) Præmium virtutis erat corona, non de foliis tantum, unde στεφανῖται ἀγῶνες dicti, ſed ex auro etiam. Sic aurea corona decreta fuit Demoſtheni cum propter alia ejus merita, tum quod urbis mœnia de ſuo refeciſſet. qua de orationem ſcripſit elegantiſſimam περὶ στεφάνου. De his item Æſchines in orat. de perperam obitâ legatione: καὶ τὰς προεδρίας inquit καὶ τοὺς στεφάνους, καὶ τὰς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις δίδοτε. Tribus enim hiſce præmiorum generibus condecorare ac remunerari ſolebant bene præclareque de patriâ meritos Athenienſium Proceres.

Εἰ δέ τι χαλεπὸν ὑπὸ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι. μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέ-

Verùm ſiquid ab adulatoribus moleſti tibi accidit, ego non ſum in culpa. Quin potiùs à te ſum ipſe affectus contumelia, propterea, quod ita ignominioſè

βαλλες

ελλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι.

execrandis illis viris me objeciſti, qui te laudabant, & præſtigiis demẽtabant, mihique modis omnibus inſidias ſtruebant.

Ἀπαίτησις criminum objectorum. Oſtendit Plutus on ſibi imputandum eſſe, quod abſumptis opibus ad ;eſtatem redactus ſit Timon, ſed ſuæ potius ſimplitati & intemperantiæ. Atque ita crimen ſibi impaum κατὰ βίαιον retorquet in ipſum actorem. ἀναίτιος) icero, quod & H. Stephanus teſtatur, ut vocis hujus m exprimat, non contentus eſt dixiſſe, *extra culpam,* d & addit cauſſam: *extra culpam cauſſamque poſitus,* omine Græco utriuſque horum ſignificationem comlectente. Hinc Caſaubonus ad Athenæum putat Lanos non habere vocem ſatis aptam, qua exprimant iræcum αἴτιος. Pro eo quod hic ait, ἀτίμως ὑποβάλλεις, ſupra dixit, ἀτίμως λαφύσσεις. Sic & apud Arioph. in Pluto idem queritur Numen. *Simulatque* nquit, *prodigi domum ingreſſus ſum, continuò foras protru*or, πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος, i. e. *meretricius & aleis objectus.* καταγοητεύουσι) Nullum quippe facinum efficacius eſt ad dementandos præcipue divium animos, quam immodica laudatio, qua Suffeni iſti lus æquo gaudent & capiuntur incauti. hinc *quæſtum lum uberrimum* non immeritò dixit Terentianus Gnaho. *Quicquid laudant, laudo, inquit, & ingenia eorum dmiror ſimul.* Iſtorum hominum verba *melleos laqueos* ppellare ſolebat Diogenes, quod ſuaviter amplectenes hominem jugulent. πάντα τρόπον fere ſingulariter effer-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

effertur, pro παντὶ τρόπῳ. Subauditur præpoſitio κατ

Καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε. τοὐναντίον ἢ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι, πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μήθ' ἥκειν παρὰ σὲ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

Porrò quod extremo lo dixiſti, te à me proditum iſtud criminis in te poſ ſum retorquere, cum ip ſim modis omnibus à t rejectus, præcépſque exa ctus ex ædibus: unde pr molli chlamyde ſagum ho chariſsima tibi pauperta circumpoſuit. Itaque te ſtis eſt mihi hic Mercu rius, quantopere Iovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hoſtiliter erga me geſsiſſes.

Proditionis crimen à ſe removet Plutus, ſeque à Timone deſertum ejectumque ait, non contra. Qui enim ſine modo opes ſuas in quoſvis effundit, non tam deſeri a Pluto, quam deſerere ipſum jure merito dicendus eſt. ἔφησθα) Æolica paragoge pro ἔφης. Sic ſupra ἦσθα pro ἦς, *eras*. προδέδωκά σε) Cum de προδοσίας crimine Plutique perfidia queritur Timon, reſpicit ea quæ ſupra dixerat, ſe nimirum a Pluto fuiſſe derelictum ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. Addit ἐπὶ κεφαλὴν, ut

rei indignitatem augeat, cum ſe ex ædibus præci-
um queritur *prono capite*. Sic ſupra, quaſi *fuſcinis* ex
dibus ſe extruſum lamentatur idem Plutus. μαλακῇ
αμύδι) opponit διφθέραν. Eſt autem chlamys, ut
nnulli putant, quam Homerus χλαῖναν vocat, μαν-
δύω Artemidorus, itemque μάνδιον: unde *mante-
m* Plauto, quæ habitus ſpecies eſt teſte Caſaubono,
quo German. *mantel*. προσεσηλωμένον) præter. Atti-
m ab anormi προσφέρομαι, *affectus ſum*. Dicit ho-
li in ſe fuiſſe animo Timonem. Nam licet prodigi
nate videantur Plutum, liberaliter eum cuivis offe-
ndo, reipſa tamen magis odiſſe illum cenſendi ſunt,
orum facultates non abſimiles eſſe dicebat Crates
is arboribus in præruptis locis, è quibus ut homi-
s nihil caperent fructus, ſed corvi tantum & milvi:
ex illorum opibus tantum alerentur ſcorta & adu-
tores.

Ερ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς,
πλοῦτε, οἷος ἤδη γε-
μένη); ὥστε θαῤῥῶν ξυν-
ιάτριβε αὐτῷ. καὶ σὺ
μὲν σκάπτε, ὡς ἔχεις. σὺ
τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε
ῇ δικέλλῃ ὑπακούσε)
ὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τί.
ειστέον ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖ-
ις πλουτητέον. τί γὰρ
ν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν

Merc. *At nunc vi-
des, ô Plute, in cujuſmo-
di hominem ſit commu-
tatus? Proinde audacter
cum illo conſuetudinem
habe. Tu verò fode ita ut
facis: tu interim theſau-
rum ſub ligonem addu-
cito: audiet enim ſi tu ac-
ceſſiveris.* Tim. *Paren-
dum eſt Mercuri, rur-
ſuſque diteſcendum. Quid*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

enim facias, cum Dij compellant? Tamen v in quæ negocia me miṛum conijcies? qui c hactenus fœliciſſimè vi: rim, nihil mali comme tus tantum auri repe accipiam, tantumque rarum ſuſcipiam.

Approbat ſermonem Pluti Mercurius, dignaſc eum ſua profuſione pœnas luere fatetur. ὁρᾷς. Co miſerationem movet à miſero ejus habitu. Vide pro intelligere accipit: nam cæcus erat Plutus. Ali quin, ut Herodianus inquit: τὰ μὲν δεινὰ ὑπ' ὄψιν σόντα οἶκτον προκαλεῖται μείζονα, id eſt, *multo ma miſericordiam provocant quæ oculis uſurpamus.* ξυνδιάτριβ ſupra dixit, προσομιλεῖν καὶ συνεῖναι τῷ Τίμωνι. Apud eu commorari vel cum eo converſari dicitur Plutu quem muneribus ſuis aliquamdiu locupletat. σὺ σκάπτε) Timoni hæc dicuntur, quem fodere jub ὡς ἔχεις, *ita ut facis*, αὐτῷ τῷ σχήματι. Elegans uſus ver ἔχω, cum ὡς vel ὥσπερ. vide Theſaur. H. Stephar τί γὰρ ἂν πάθοι τις;) pro eo quod Latini dicunt. *Qu enim facias?* Sic Galen. τί οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπ μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους. Vbi τὸ πάσχ pro *agere* accipitur. Terent. in Heautont. *Quid cu illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum ſciun* Item Cicero pro Cæcina: *Quid huic tu homini facias* εἰς οἷα πράγματα) Timon experientia jam edoctus pa

pert

tatem ut ſecuriorem divitiis præfert. Ubi enim es ingruunt, ibi variarum quoque curarum agmina ntinuò ſubeunt. Iuvenalis Sat. 14.

Tantis parta malis cura majore metuque
Servantur: miſera eſt magni cuſtodia cenſus.

orat hoc Ariſtides cognomento Iuſtus, cui quum ves quidam ſuam objiceret paupertatem, reſpondit: *hi quidem nihil adferet mali paupertas: tibi verò divitiæ n paucas perturbationes.* Hinc & baſiorum ſcriptor in a Regia Curas velut individuas Pecuniæ comites fa-, cujus & hi ſunt verſus ipſo nectare ſuaviores.

At circum aurataſque trabes, aurataque tecta
Aureaque inſomnes circum laquearia Curæ
Stridentes agitant pennas examine longo,
Qualiter, ut fama eſt, Stygiæ per inania ripæ
Palantes volitant animæ, quas aſpera fata
Indeplorato ſparſis in funere membris
Sedibus excluſere ſuis & honore ſepulcri.

ϑάγματα pro *moleſtiis.* Sic *negotium* faceſſere Latini dint pro moleſtiam exhibere. Deſumptum à negotiaribus qui multis & gravibus implicati negotiis & cu-, perpetuò diſtrahuntur.

Ερ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. ὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτω ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

Merc. *Suſtine Timon mea gratia, tametſi grave eſt iſtud, & intolerandum, quò videlicet palpones illi invidia rumpantur. Ego autem ſuperata AEtna in cœlum revolabo.*

Per-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Perſuadet tandem Mercurius Timoni recipere P[illegible]tum, vel eo nomine ſaltem, ut ingrati iſti homines[illegible] palpones præ invidia rumpantur, ubi viderint ipſu[illegible] denuo diteſcentem. Nihil enim acerbius acciden[illegible] poteſt ejuſmodi fucis, quàm opibus florentem co[illegible]ſpicere eum, quem ſub amicitiæ ſpecie deceperu[illegible], nudumque & egenum non modò juverunt, cùm po[illegible]ſent & deberent, ſed turpiter & malicioſè deſeruer[illegible]. ὑπόστηθι) *ſuſtine.* τὸ ὑφίστασθαι pro ὑπομένειν in uſu e[illegible] apud λογογράφους etiam tradit Thomas Magiſter hu[illegible] Luciani locum adducens. διαῤῥαγῶσι) *rumpantur* [illegible]*vidia* vel *præ invidia,* hoc eſt, dolore vel invidia crepe[illegible] medii. Sic Veteres loquebantur de his, quibus ma[illegible] precabantur, quoſque rabie & furore agi volebant[illegible] Virgil. ecloga 7. *Paſtores hedera creſcentem ornate poëta[illegible] Arcades, invidia rumpantur ut ilia Codro.* Quod ut ho[illegible]ſtibus imprecamur virtuti aut fortunæ noſtræ invide[illegible]tibus κατὰ μεταφορὰν, ita juſto Dei judicio verè obtigi[illegible] Iudæ proditori, de quo legitur, ὅτι ἐλάκησε μέσο[illegible] Actor. 1. verſ. 18. ὑπὲρ τὴν Αἴτνην) Poëtico more h[illegible] inſeritur ad complementum hiſtoriæ & ornatum. S[illegible] apud Maronem 4. Æneid. per montem Atlantis [illegible] Æneam deſcendiſſe fingitur Mercurius à Iove miſſ[illegible]. ἀναπτήσομαι) id eſt, *revolabo,* vel potiùs *in cœlum ſu[illegible]volabo.* Fingitur autem Mercurius humeris pedibu[illegible]que alatus, quod veloces eſſe nuncios oportet: ſive etiam quod verba πτερόεντα ab Homero, id eſt alata [illegible] velocia dicantur. Nihil enim aliud Mercurii nomin[illegible] intelligitur à veteribus, quàm λόγος προφορικὸς ſive loquela Unde & λόγιον vocarunt, eique linguam con[illegible]ſecrarunt antiquiſſimi Sapientes.

ΠΛΕ

ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. σὺ δὲ αὐτοῦ ἐπίμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών. μᾶλλον δὲ παῖε. σέ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳί, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη.

Plut. *Abiit quidem ille, ſicut apparet. Nam ex remigio alarum conjicio. Tu verò hîc operire, ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam. Sed feri potiùs. Te compello auri Theſaure, Timonem hunc exaudi: & te offer eruendum. Fodè Timon altiùs impingens. Cæterùm à vobis ego diſcedo.* Tim. *Age verò, ô ligo, te validum mihi præſta, nec defatigare quoad Theſaurum ex abdito in apertum evocaris.*

Mercurio in cœlum ſublato, Theſaurus mandato Pluti ex intimo terræ gremio conſpiciendum tandem offert Timoni. τῇ εἰρεσίᾳ) pro ἐκ τῆς εἰρεσίας. Deductum hoc nomen ab ἐρέσσω remigo, addito in fronte jota, ut docet Euſtath. Tralatè dixit εἰρεσίαν τῶν πτερῶν, ut Virgilius, *remigium alarum.* Avibus enim alæ pro remis ſunt. αὐτοῦ) genit. adverb. poſitus, pro αὐτόθι, *hic,* παῖε) *feri,* Timonem jubet Plutus ligonem profundiùs in-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

terram deſigere, quod eſt τὴν δίκελλαν βαθείας καταφέρειν, ut in ſequentibus ait. σέ φημι) Notandum Deos omnia nutu & verbo potenter efficere. τὸ φάναι (ut & apud Hebræos דבר, vel אמר) in *jubendi* ſignificatione accipitur, quod Atticorum peculiare eſſe contendunt veteres Grammatici. Sic Epictetus apud Arrianum lib. 1. cap. 14. Καθάπερ ἐκ προστάγματος τοῦ θεοῦ, ὅταν ἐκεῖνος εἴπῃ τοῖς φυτοῖς ἀνθεῖν, ἀνθεῖ· ὅταν εἴπῃ βλαστάνειν, βλαστάνει. id eſt, *Tanquam ex Dei præſcripto, ubi ſtirpes florere ille juſſerit, florent: ubi germinare juſſerit, germinant.* Vide etiam S. Scripturæ loca Marc. cap. 5. verſ. 41. Luc. 7. & alibi, ubi Servator verbis λέγειν & εἰπεῖν eodem, quo dictum eſt, ſenſu uſurpat. σκάπτε.) Docet item hoc loco Plutus, Deum non niſi laborantibus ſua dona conferre. hinc verè Sophocles: πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. Et aptiſſimè in hunc locum Manilius:

Pro pretio labor eſt, nec ſunt immunia tanta,
At niſi perfoſſis fugiet te montibus aurum,
Impendendus homo eſt, Deus eſſe ut poſſit in illo.

Nam, *ubi ſocordiæ atque ignaviæ te tradideris,* (verba ſunt Salluſtii) *nequicquam Deos implores: irati infeſtique ſunt.* ὑποστηρίζομαι) pro ὑποχωρίζω accipitur, de quo Thomas Magiſter, cui ſuas de hoc verbo expoſitiones debet Budæus. ἄγε δὴ) Notanda hic feſtiva Timonis ad ligonẽ ſuum apoſtrophe, & proſopopœia, cum inquit, ἐπιρρώννυσον σεαυτὴν, quod Budæus vertit: *confirma te.* Eraſmus paulo ſignificantius: *vires tuas explica.* nam roboris intentionẽ ſuperaddit præpoſitio. προκαλουμένη) Interp. *dum evocaris*, malim cum Stephano, *dum evocas.* Sunt enim verba Timonis ad ſuam δίκελλαν, hoc eſt, ad ſuum ligonem.

Ὦ Ζεῦ

Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἤπου ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Hem prodigiorum author Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num ſomnium hoc eſt? Metuo ne carbones reperturus ſim experrectus. Atqui aurum profectò eſt inſigne, fulvum, grave, & aſpectu longè jucundiſſimum.

Exclamatione utitur admirationis plenâ Timon, ubi Theſaurum è terrę ſinu prodeuntem conſpexit attonitus. ὦ Ζεῦ τεράστιε) Iupiter τεράστιος appellatur, quod non ſolùm prodigia cœlitus oſtendit, ſed etiam avertit. Plautus vocem Græcam exprimens *Iovem prodigialem* nuncupat. τέρας peculiariter ſignum eſt, ἀτοπίας ἢ θαύματος πλέον, quo Deus nobis aliquid portendit. alio nomine διοσημεία dicitur. φίλοι Κορύβαντες) Invocat Corybantes quod nutricii fuerint Iovis, & ſacerdotes Cybeles, ſeu magnæ matris, hoc eſt, Terræ, è cujus gremio prodibat Theſaurus. Alii eos decem, alii novem fuiſſe tradunt, ut teſtatur Ariſtoph. Scholiaſt. in Lyſiſtr. unde κορυβαντιᾶν, de quo ſupra diximus. Ἑρμῆν κερδῷον hic quoque loci aptè producit. Nam quicquid lucri præter exſpectationem obvenit, id Mercurio tranſcribitur. Unde εὕρεμα apud Xenoph. in 7. ἀναβ. idem ferè eſt, quod ἕρμαιον, id eſt, lucrum inſpe-

ratum ſive adventicium, quaſi à Mercurio oblatum. Vide quæ ſupra notavimus. ἦπου ὄναρ) Timon rei inſolentiâ veluti perculſus, vix credit aurum eſſe quod videbat, ſed ὄναρ, non ὕπαρ, ut loquitur Homerus. Nam ὄναρ vanum eſt ſomnium & viſum, παρὰ τὴν τοῦ ὄντος ἄρσιν, ut docet Euſtathius: at ὕπαρ, vera viſio, quæ nimirum eventu comprobatur, quaſi ὕπνου ἄρσις, ut idem tradit Epiſcopus. μὴ ἄνθρακας εὕρω) Carbones ἡμμένους ſeu prunas intelligit, quæ ſimilitudinem quandam habent cum auro, ſi colorem ſpectes externum & fulgorem. ἀνεγρόμενος) per ſyncopen, pro ἀνεγειρόμενος, quod Atticum eſſe volunt. Sic ὄφλω, ἄγρω, pro ὀφείλω, ἀγείρω apud eoſdem. Metuit Timon, ne diſcuſſo ſomno pro auro carbones ſit ablaturus, quemadmodum acciderat Micyllo cerdoni, qui cùm divitem ſe ac præpotentem ſomniaret, mox experrectus nihil præter καττύματα invenit & corii ſegmenta. Proverbii ſpeciem habere videtur. *Pro auro carbones.* χρυσίον ἐστὶ, &c.) Tandem ex fulgore, pondere & colore colligit Timon genuinum eſſe aurum, idque obrizum, quod ignis excoctione opus non haberet: quanquam Plinius neget, aurum inveniri tam purum, contra hodiernam experientiam, quæ teſtatur plus auri puri ſemper repertum eſſe, quàm confectum è terrarum aut lapidum generibus, cum quibus ſolet eſſe permixtum. Munſter. lib. 1. Coſmograph. ſuæ cap. 8. ἐπίσημον) exponi poteſt, vel *ſignatum*, cui opp. ἄσημον, quod *calatum* vel *certa nota percuſſum non eſt*; vel aurum *præſtans* & *inſigne* κατὰ μεταφορὰν: quemadmodum hoc loco accipitur. Præſtantiam metalli indicare vult Timon, non τὴν κοπὴν ſive ſignaturam. ὑπέρυθρον) *fulvum* interpretantur, qui color eſt ruffo & viridi permixtus, vel obſcurior ruffo, ut in leone & auro viſitur. πυῤῥόχροοι alio nomine vo-

ie vocant Græci. βαρύ) Pondere etiam præſtat aurum æteris metallis. Conſtat enim, ut Phyſici docent, paribus bene calore compactis & denſis. Quin & hoc ingulare habet aurum, quod ab acribus, ut nitro, ſale, ceto & aliis, non corrodatur, aut diminuatur pondus, ec ærugine & ſordibus vitietur. Unde pretioſiſſimum emper habitum. ὑπερήδιστον τὴν ὄψιν) Jucundiſſimus tem auri ſplendor, & ſolari haud diſſimilis. Unde auum Chymici conſecrarunt Soli, argentum Lunæ, ujus nitorem refert.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιςον βροτοῖς, αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑπεδέξατο οὕτω καλὸν ἐραςὴν διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα.

Pulcherrima aurum fauſtitas mortalibus. *quippe quod ignis in morem ardens, noctes dieſque renides. Adeo ô mihi chariſſimum, & deſideratiſſimum: nunc demum credo vel Iovem ipſum aurum eſſe factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto ſinu uſque adeò formoſum amatorē excipiat, per tegulas illapſum?*

Sequitur hic auri encomium prælustre unà cum exclamatione & Apoſtrophe ad ipſum metallum. ὦ χρυσέ) Alludit ſcriptor ad verſus aliquot Græcos, qui leguntur apud Athenæum lib. Dipnoſoph. 4.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὧν οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἐν δόμοισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
Οἵας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν ἔχειν.

Auctor horum verſuum non exprimitur, ſed Euripidis ſunt, quos Seneca ſic recitat à ſe verſos epiſtol. 116.

Pecunia ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris, aut blandæ poteſt
Par eſſe prolis: non ſacer meritis parens.
Tam dulce ſiquid Veneris in vultu micat,
Meritò illa amores cœlitum atque hominum movet.

Sequentia, αἰθόμενον γὰρ πῦρ, &c. deſumpta ſunt ex Pindari Olymp. Od, 1. νῦν πείθομαι) Auri fulgore perſtrictus Timon, nunc verum eſſe credit, quod de Iove in aurum converſo hactenus pro fabula habitum. Refert Pauſanias in Corinth. Acriſium Argivorum regem conſulto de liberis maſculis, ſiquos filia ſua pareret, oraculo, reſponſum tuliſſe ſe ab eo, qui è filia naſceretur, interfectum iri. Hoc igitur metuens extructo ſub terra æreo thalamo, Danaen acerrima cuſtodia ſeptam tenuit. Veruntamen Iupiter in aurum converſus per impluvium in ſinum Danaes influxiſſe, atque ita cum ea rem habuiſſe fingitur. Meminit fabellæ Pindarus in Pyth. Carm. 12. Horat. lib. 3. Od. 16. Ovidius lib. 1. amor. eleg. 7. Docet figmentum, *nihil eſſe tam ſanctum,* (verba ſunt Ciceronis) *quòd non violari, nihil tam munitum, quod non expugnari: nihil tam providum, quod non deoipi à pecunia poſſit.* τίς γὰρ παρθένος;) Oratione utitur Timon erotematica, quę vim habet ἀρνητικὴν, q. d. nullam eſſe virginē adeô caſtam, cujus gremium auro expugnari non poſſit. quod & de nuptis affirmat Tireſias apud

apud Horatium. Unde Iuvenalis: *Tarpejum limen adora Pronus, & auratam Iunoni cæde juvencam, Si tibi contigerit capitis matrona pudici.* Nec eſt quod Penelopen ſuam tantis laudibus extollat fabularum pater Homerus: ſi vera ſunt, quæ de caſtitate ejus narrat poëta, dicet pro Timone idem Tireſias:

Venit enim magnum donandi parca juventus,
Nec tantum Veneris, quantum ſtudioſa culinæ.

Sed figmentum eſſe vatis ſuæ genti paſſim adulantis, non unus ex antiquis auctor memoriæ prodidit. Scribit Pauſanias in Arcad. Mantinenſes vulgò dicere ſolitos Penelopen ab Ulyſſe domo ejectam, & ſuas ſibi res habere juſſam, quod viros à ſe quæſitos & accerſitos domum intromiſiſſet. Tum etiam pudicitiæ ſuæ teſtimonium præbeat monſtroſus ille & hircoſus Pan, quem ex Mercurio, vel ut alii tradunt, ex promiſcuo omnium procorum congreſſu peperiſſe fertur, ideoque illi nomen inditum Panos. κόλποις ἀναπεπταμένοις) id eſt, Heſychio interprete ἀνεῳγμένοις. Ducta tralatio ab avibus, ut vult Euſtathius, quæ alas expandunt ἐν τῷ ἵπτασθαι. Non poſſum non in gratiam τῶν φιλομούζων, cùm propter carminis elegantiam, tum argumenti ſimilitudinem hic adducere Pauli Silentiarii epigramma, quod reperitur in Antholog. Græca lib. 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε. χάλκεα νικᾷ
Δάπεδα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῗδας ἐλέγχει.
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. μήτις ἐραστὰς
Λισσέσθω Παφίαν ἀργύρεον παρέχων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Id Latinis verſibus ſic reddidit vir illuſtris Ioſ. Scaliger.

Aureus intacti temeravit vincla pudoris
Iupiter, ut Danaes ferrea tecta ſubit.
Fabula ſic loquitur me judice. Ferrea ſepta
Omnipotens aurum, duraque vincla domat.
Hoc hoc nempe ſeras, hoc ænea clauſtra reſignat,
Hoc frangit faſtus, dura puella, tuos.
Hoc rigidam Danaen lentavit. ſiquis amator
Fert pretium, tibi ne ſupplicet alma Venus.

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν.

O Mida & Crœſe muneraque in templo Delphico dicata, ut nihil eratis ſi cum Timone, Timoniſque opibus comparemini, cui ne Perſarum quidem rex par eſt. O ligo, & rheno chariſſime vos huic Pani ſuſpend[ere] bonum eſt.

Miratur auri copiam Timon, & Midæ, Crœſi, Perſarumque opes cum ea ne comparandas quidem eſſe ait. Quod ad Midam attinet, Phrygiæ tyrannus fuit, cui Plinius principem attribuit locum inter inſigniter divites. Hunc & inter præcipuos Pecuniæ ſatellites ponit Secundus noſter, cum ſic porrò canit:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Stat juxtà fulgens auro Berecynthius heros
Auriculis aſini nondum inſignitus acutis:
Qualis erat, manibus cùm ſe tentaverat ipſum
Aurificis, donumque Dei damnaſſet iniquum,
Incluſus, nimium proprio, jam totus in auro.

Meminit ejus quoque Cario apud Ariſtophanem in Pluto, ubi choro ſenum illudens ſervus, non divites ſolùm ipſos, ſed *Midas* fore prædicit, hoc eſt, Midâ opulentiores, ἤν, inquit, ὦτα ὄνου λάβητε: *Si modò aſininas induatis aures.* Nam fabulantur poëtæ Midam prætuliſſe Pana canentem Phœbo, ob quod judicium tam ſtolidum Phœbus indignatus, capiti ejus aſininas affixit aures. Crœſi item πολυχρυσία proverbio locum fecit, de quo Eraſmus. Utrumque conjunxit Papinius in Surrentino: *Vive Midæ gazis & Lydo ditior auro.* Ad Perſarum verò opes quod attinet, hoc intelligendum eſt, poſtquam rerum potiti Medorum regna ſibi ſubegerunt. Cum enim Cyrus Aſſyriæ & Mediæ provincias in Perſas tranſtuliſſet, totamque Aſiam debellaſſet, argenti quingenta millia talentorum reportavit, præter crateræm Semiramidis, cujus pondus erat quindecim talentorum. Unde & poſtea ipſe Cyrus, quique eum ſecuti ſunt reges, μεγάλοι βασιλεῖς appellati. Nam ante hoc tempus eorum opes tenuiores fuiſſe, vitamque frugaliorem auctor eſt Xenoph. lib. 1. de Cyri inſtit. & Plutarch. in Laconicis. τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Fuere Apollinis Delphici oracula non ſolùm præſtantiſſimorum artificum operibus celebratiſſima, ſed & conſtructis ingentibus theſauris, in quos ſacræ pecuniæ conferebantur, opulentiſſima. Illic omnium gentium confluxus fiebat, illic regum, principum & præpotentum dona mittebantur confertiſſima. Memoriæ proditum eſt à Livio lib. 5. Decad. 1. cùm ex Camilli

voto ad Apollinem munus eſſet mittendum, implen do autem voto Romæ non ſatis inveniretur auri, Romanas mulieres corporis ornamenta in hanc rem contuliſſe. Delphi vel Delphys urbs eſt in Bœotia, Pytho vel Python olim vocata, ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ut volunt Grammatici, quod ibi diſcerentur futura : vel ut alii, à *Pythone :* ſerpenti id nomen fuit, quem ſagittis ſuis interfecit Apollo. Sic Dionyſius : Τῷ πάρα Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλι ὁλκός. Hinc nonnulli (quiſquis fuerit ille ſerpens Python) deductum malunt ab Hebræo פתן, qua voce aſpis deſignatur venenatiſſima. Pſ. 58. v. 5. Hinc Pythoniſſa mulier, ſpiritum Pythonis, id eſt, Dæmonium habens ejuſque afflatu futura prædicens. Neque enim alius fuit Apollo, quam malus Genius ſive Diabolus qui non modo ſub forma ſerpentis decepit protoplaſtas noſtros Adamum & Evam, ſed & τοὺς ἔξωθεν reſponſis ſuis flexiloquis, planèque ænigmaticis miſerum in modum deluſit. Unde non ſolum λοξίας ab ipſis vocatus : ſed *callidiſſimus* item *Serpens*, & *antiquus ille Draco* in ſacris litteris appellatur: nec non ὁ Ἀπολλύων ut nominis quoque etymon indicet Spiritus Sanctus quod eſt, ſi Latinè interpreteris, *perditor ille*. Apocal. cap. 9. verſ. 11. Vide, quæ in hanc rem conſideratione digna notavit doctiſſimus Petrus Cheitomæus in libello ſuo non ita pridem edito de barbaris N. Teſtamenti vocabulis. Ἀναθήματα dicuntur donaria Diis votiva, quod de parietibus templorum, deque columnis & lacunaribus ſuſpenderentur, ut poſteris eſſet monumentum divini alicujus beneficii, παρὰ τὸ ἀναθεῖναι, quod eſt, *ſuſpendere ac dedicare*. Euſtathius ἱερὰ κειμήλια exponit. ὡς πρὸς Τίμωνα) Præpoſitio πρὸς hic comparationi inſervit, præfigiturque non raro ὡς. Sic

Plato :

lato: ὥσγε πρὸς τὸν ἅπαντα χρόνον. Si cum ævo vel æ-rnitate compares. ὦ δίκελλα) Sequitur nunc apo-ophe faceta ad ligonem & rhenonem ſuum, quos ntum auri cumulum nactus Timon Pani ſuſpendere corum judicat, deſertiſque agriculturæ moleſtiis ju-ndiorem deinceps vitæ rationem inire. τὸ σιρέπον hic rvat, cùm ruſticum inſtrumentum & indumentum on niſi ruſtico Numini conſecrata velit. Simili ratio-: apud Theocritum piſcator, ubi grandiorem aureum ſcem ceperat, retibus Neptuno ſuſpenſis jurat, nun-iam ſe amplius piſcibus capiendis operam daturum, d de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ſuaviter cturum.

Ὤμοσεν οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πέλαγος πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.

Πανὶ) Panos nomine Natura ipſa, vel rerum uni-rſitas deſignatur, ut patet ex Orpheo. Eſt enim θεὸς ικὸς, à πᾶν, quod eſt totum vel omne. Supra aliam us etymologiam dedimus. Colebatur præcipuè ab rcadibus. Unde & *Deus Arcadiæ* Maroni dictus. ubi templum habuit, quemadmodum in Attica, quod *neum* dicebatur, ut diſcimus ex Ariſtoph. Lyſiſtrata.

Αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν ριάμενος τὴν ἐσχα-τιὰν, πυργίον οἰκοδο-μησάμενος ὑπὲρ τοῦ ησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱ-κανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι. τὸν ὐτὸν δὲ τάφον ἀποθα-

At ego quàm maximè ſemotum mercatus agrum, turriculaque ad ſervandum aurum constructa, mihi ſoli vivendo ſatis erit inhabitare: & ibidem mihi defuncto ſepulchrum eſſe volo. Hæc igitur decreta

νὼν

νῶν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολύς. καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν. μονήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι. καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα.

ſunto, placitaque in reli quum vitæ: commerc cum quibusvis fuga, igno ratio, & faſtidium o mnium hominum. Porr amicus, hoſpes, ſodalis ara miſericordiæ, mer nugæ: tum miſerari la chrymantem, egentibu opitulari, iniquitas, a morum ſubverſio: ac vit ſolitaria, qualis eſt lupis unus ſibi amicus Timon cæteri omnes hoſtes, & inſidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum.

Quam vitæ rationem in poſterum ſit initurus, & ubinam, pluribus indicat Timon. τὴν ἐσχατιὰν) Sic vocat extremam terræ oram, ſive agrum ab urbe remotiſſimum. Scribit Suidas in extremo Atticæ limite ſolitarium degiſſe Timonem, eoque in loco ſibi ſepulchrum poſuiſſe, cujus epitaphium quoque ibidem refert. Supra in alia ſignificatione uſus eſt hac voce auctor. πυργίον οἰκοδομ.) *conſtructa turriculâ.* τὸ οἰκοδομεῖν cum accu-

cuſativo jungitur rei quæ ædificatur. Sic *πύργον οἰκο-* *εῖν* dixit Servator noſter, Matth. 21. & Luc. 10. *ificare equum* Maro, *claſſes* Cæſar. *κατάχρησιν* vocant hetores. *ἐνδιαιτᾶσθαι*) teſte Budæo *inhabitare* vel *vi-* *re* ſignificat. hinc *δίαιτα* pro *habitatione* vel *vitâ*. Pro- iè ea vox locum denotat, in quo quis commorari, & oum capere ſolet, *cœnaculum* Latinis. Sic Antonius Auguſto debellatus maritimam ſibi cœnationem lificari juſſit, quam *Τιμώνειον δίαιταν* appellare ſolebat, refert Strabo lib. 17. & Plutarchus in Antonio. Unde *tarius ſervus*, qui illic menſas ornare & miniſtrare cumbentibus ſolet: nec non *diætarii fures* apud Ju- conſultos, qui ex diætis aliquid ſurripiunt. *δεδόχθω*) rmula decretorum uſitata, quam imitatur Timon. uod ſubdit, *ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας*, animum oſtendit ane barbarum & efferatum, cui ſimiles reddi divites detur docere velle Lucianus. Iſta autem ferocitas nta eſt in Timone noſtro, ut amicitiæ, hoſpitalita- , ſodalitii & miſericordiæ jura atque officia omnia poſterum ſit abdicaturus, ſibique ſoli victurus & mo- utus. *ἐλέου βωμὸς*) Ariſtoteles ad Philippum Mace- nem ſcribens, nihil humanius eſſe oſtendit, quàm dictorum miſereri: immitis ac duri ingenii eſſe, etate non tangi. De miſericordiæ ara quod ait, ſcien- um, *ἐλέου βωμὸν* apud Athenienſes fuiſſe inſtitutum, quem confugiebant miſeri & afflicti homines, ut ſtatur Pauſanias, itemque Servius ad 8. Æneid. ubi quit: *Poſtquam Hercules migravit è terris, nepotes ejus mentes inſidias eorum, quos avus afflixerat, Athenis ſibi imum aſylum, hoc eſt, templum miſericordiæ collocarunt, de nullus poſſit abduci.* Quin Romani etiam *miſericor-* e templum ſtatuerunt, tanquam perfugii locum mi- ris. Unde & Græci Latinique *aram* vocant ſummum

& in-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

& incomparabile præſidium, quæ vice cujuſdam inv[...]lati ſit aſyli. Phocion dicere ſolebat : *Nec ex tem[...] aram, nec ex humana natura miſericordiam tollendam e[...]* ὕθλος) idem Heſychio, quod φλυαρία. ληρότης, h[...] ὑθλεῖν apud Ariſtoph. pro *nugari*. μονήρης δίαιτα) vit[...] ſignificat ſolitariam. hinc pro μονηρήβιον apud Heſy[...] disjunctis vocibus legendum, μονήρη βίον, quod exp[...]nit, μοναχικὸν βιόν. Conflatur è nomine μόνος, & a[...]tiquo verbo ἔρω, *impello*, unde ὀρωὴ pro ὁρμὴ apud po[...]tas, à quo productum ἐρέσσω, de remis quibus navis i[...]pellitur & incitatur, uſurpatum. hic pro *ſolitario* ac[...]pitur. καθάπερ τοῖς λύκοις) Lupi enim, ut Phyſici d[...]cent, non gregatim, ſed ſolitarii incedunt, ut etia[m] aſini & porci ſylveſtres, qui propterea μόνιοι dicunt[ur] ab eodem Luciano in epiſt. Saturn. Et Suidas lupu[m] vocat μονόλυκον, & geminata conſonante μονόλλυκ[ον] Aratus, ut pote cujus vita & habitatio ſit ſolitaria.

Καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν. καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔσω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φρά-

Adeò ut ſiquem aſp[...]xero duntaxat, inauſpica[...]catus ſit ille dies. In ſum[...]ma, non alio nobis habean[...]tur loco, quam ſaxeæ, v[el] æneæ ſtatuæ: & neque mi[ſ]ſum ab ipſis caduceatore[m] recipiamus, neque fœder[a] feriamus. Solitudo termi[...]nus eſto. Cæterùm tribu[...]les, cognati, populares, poſtremò patria ipſa, fri[...]

τορες;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ες, καὶ δημότης, ἐς ἡ ... τελὴς αὐτὴ, ψυχρὰ, ... ἀνωφελῆ ὀνόματα, ... ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα.

gida quædam & inutilia nomina, & ſtultorum hominum gloriæ.

...ellum quaſi ἄσπονδον indicit humano generi Timon, ...mque illum inauſpicatum reputat, in quo vel ho...nem adſpexerit ſolùm. ἀποφρὰς ἡμέρα) Sic dicitur ...e Euſtath. quaſi μὴ οἷαντε οὔ ποτε φράζεσθαι, *quæ non eſt ...inanda*, ut Latini *diem nefaſtum* vocant *à non fando.* ...cianus in Pſeudol. qui libellus περὶ τῆ ἀποφράδος in...ibitur: ἀποφράδα ἡμέραν oſtendit ab Atticis appel..., τὴν μιαρὰν καὶ ἀπαίσιον καὶ ἄπρακτον. Ita Plutarchus ...Camillo Allienſem diem vocat ἀποφράδα, quem ...ini *atrum*. Solebant enim Romani Thracum more, ...Plinius refert lib. 7, & Caſaubonus ad Perſium, eos ...s, quibus ſecunda fortuna uſi eſſent, creta vel albo ...illo notare, nigro contrarios. ἀνδριάντων λιθίνων) ad ...b. à ſtatuis lapideis aut æneis nihil nobis differant, ...c eſt, non alio loco habeantur, quàm ſtatuæ ſaxeæ ...æneæ, quarum adſpectu nemo movetnr. ἀνδριὰς ſta... eſt, ſed propriè viri ἀπὸ τῆ ἀνδρὸς facto nomine. μήτε ...υκα) *Fæcialem* intelligit, qui vel belli vel pacis ferien... cauſſa mittitur. Varia fuere τῶν κηρύκων officia tem...ibus Homeri, ſed poſteriori ævo tantùm erant, qui ...conum & caduceatorum munere fungebantur, qui..., ut Legati, apud omnes gentes ſacroſancti erant. ...nc Dio Chryſoſtomus: πολὺ τῶν σπονδοφόρων καὶ τῶν κη...ων ἱερώτερος. Notetur & Atticum ſchema, σπον... σπένδεσθαι: Latini dicunt, *fœdera ferire*, quòd in...cedentibus victimis ſeu libaminibus fieri ſolebat. ...n σπένδειν propriè eſt θύειν, λείβειν. Et σπονδὰς vocant antiqui

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

antiqui non ſolum *libamina*, ſed & *federa*, hinc Lati *ſpondere* & *ſponſio*. φυλέται. &c.) Diſtributione hic u tur Timon, quodque κατὰ γένος dixerat, in ſuas ſpec ſeu partes deducit. Sciendum eſt populum Athenie ſem priſcis temporibus diviſum fuiſſe in φυλὰς, δήμ καὶ φρατρίας, id eſt, in *tribus*, *vicos*, & *phratrias*. φυλὴ m xima civitatis pars erat, quæ quatuor fuere ſub prin regibus. Poſtea decem factæ, ut ex Demoſth. & A ſchine diſcimus φυλὴν vocantibus decimam urbis pa tem. Poſtremò Alcmæonidarum ætate ex oraculo A pollinis in duodecim tribus diviſi Athenienſes, qu ferè omnes ab heroibus ſuis nomen ſortitæ, ut ali notavimus. hinc φυλέται, qui ex eadem ſunt trib contribules. Sic Heſychius, φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλ ὅ ἐστιν ὁμόφυλος, ubi corruptè legitur ὁμόψυχος. Con nebant autem ſingulæ φυλαὶ tres φρατρίας, hoc eſt, tr gentilitates ſimul & cognationes. Certè φρατρία in A thenienſi populo tertiam conſtituebat tribus partem tunc cùm in quatuor duntaxat tribus diſcretus era Euſtathius: φρατρία ἐλέγετο τρίτον μέρος τῆς φυλ παρ' Ἀθηναίοις. Verùm apud Romanos, quum in tres φυλὰς diſtributus eſſet populus à Romulo, un quæque φυλὴ decem habebat φρατρίας ſive curias hinc φράτορες, qui ejuſdem ſunt ἑταιρείας, ſive συγγενεία id eſt, *ſodalitii*, ſive *cognationis*, ut pater & liberi: ite fratres cum ſororibus earumque maritis, idque ſecu dum lineam rectam & tranſverſam, ut docet Salma ſius, ab antiquo nomine φράτηρ, vel, ut vulgus Gram maticorum, παρὰ τὸ φρέαρ, quaſi τοῦ αὐτοῦ φρέατος γεγονότες, quod *eodem puteo*, hoc eſt, patre & auctore gau derent. δημόται) Sic dicuntur populares, qui ejuſde ſunt δήμου. δῆμος autem pagus ſeu vicus eſt, ut ſup notavimus, erantque numero 174. in Attica. Per h

olir

olim ſeparati vivebant Athenienſes, quos tandem in unam urbem ita contraxiſſe fertur Theſeus, ut tamen nomina δήμων remanſerint, & cujuſque pagi ſive populi, quaſi unum corpus collegii ab aliis ſeparatum & diſcretum conſtituerit. ψυχρὰ ὀνόματα) id eſt, *inepta & vana*, quæque nihil habent efficaciæ vel ponderis, ut *frigidum* apud Latinos. ἀνοήτων ἀνδρῶν) Aliter judicat Cicero, qui vel eo nomine Ulyſſem, ut ſapientiſſimum prædicat, quod φιλόπατρις eſſet, 2. de Legib. Et Zaleucus Locrenſium legiſlator naturam humanam cum brutâ commutaſſe, & perduellionis reum perhibet eum, qui patriæ ſuæ deſiderium omne & curam depoſuit.

Πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχείτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, κἂν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. καὶ

*Solus Timon dives eſto, deſpiciat omnes, ſolus ipſe ſecum oblectetur, abhorrens ab aſſentationibus, & odioſis laudibus: Diis ſacra faciat, ſolus epuletur, ſibi ipſi vicinus, ſibi excuſſis aliis conterminus: & ſemel ſe ipſum comiter excipere decretum eſto, ſi ſibi moriendum ſit & admovenda corona. Denique nomen ſuaviſſimum eſto Miſanthropos, ho*minum oſor. *Morum*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ὄνομα μὲν ἔστω ὁ μισάνθρωπος ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία.

autem notæ, moroſitas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas.

Aliæ ſequuntur ἀπανθρωπίας notæ. τρυφάτω μόνος recte interpres: *ipſe ſecum oblectetur*. nam τὸ τρυφᾶν non ſolùm ad γαστριμαργίαν reſtringitur, ſed ad omnis generis delicias & voluptates refertur. Qui enim delicatè vivunt, ciborumque cupediis ſeſe explent, in omnem lætitiam effundi ſolent. ἔπαινος φορτικὸς) vocatur laus oneroſa, gravis & cum faſtidio inepta. τὸ φορτικὸν de navi propriè dictum volunt. φορτίον, *onus*. Apud Comicum tamen φόρτος accipitur pro ſanna & irriſione moleſta, quæ ex faſtidio alteriuſque contemptu oritur. hinc φορτικοὶ Ariſtoteli, οἱ τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες. Ethic. 4. ἀπηλλαγμένος) ab Eraſmo vertitur *liberatus*: à Pererio *abhorrens*. Utramque ſignificationem habet verbum ἀπαλλάττομαι. εὐωχείτω) Scribit Athenæus lib. 8. εὐωχίας appellari, non ἀπὸ τῆς ὀχῆς, hoc eſt, *cibo* (quæ tamen ſententia eſt multorum ex antiquis Grammaticis teſte Caſaubono) ſed ἀπὸ τοῦ κατὰ ταύτας εὖ ἔχειν. Et tunc εὖ ἔχειν eſt *lautè epulari & cuticulam curare*, pro quo & εὖ διατίθεσθαι ἑαυτὸν dicunt Græci. Nam alioquin ejuſmodi convivia ſanitati magis obeſſe, quàm prodeſſe auctor eſt Gorgias Sophiſta apud Lucianum in Macrob. μόνος) μονοφαγίαν olim pro convicio objecerunt veteres, ut videre eſt in illo Alexis Comici apud Athenæum. ἔρρ᾽ ἐς κόρακας μονοφάγε καὶ τοιχωρύχε. Seneca item damnat vitam ſolitariam & victum in epiſt. 19. Et pulcherrimè, quiſquis fuit ille

lle apud Romanos : qui quo die ſolus cœnaſſet, dixit *diſſe ſe*, non *cœnaſſe*, tanquam cœna communionem ſemper & oblectantem requirat familiaritatem. unde & *convivium* à convivendo, & *cœna* quaſi κοινὴ dicta. Vide Plutarch. quæſt. convival. 7. & Lipſii notas ad Senecam. δεξιώσασθαι) Eſt aliquem per dextram capere, vel dextra prehenſum comiter excipere. Dextra enim ut fidei, ita & charitatis atque amoris ſymbolum eſt. Unde Pythagoras monebat ſuos, μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιὰν, dextram non cuivis eſſe porrigendam, hoc eſt, non quoſlibet in amicitiam eſſe admittendos. δυσκολία) Morum γνωρίσματα quinque hic recenſet Timon, quæ talia ſunt, ut ex diametro repugnent totidem virtutibus ὁμιλητικαῖς, in quibus non minima eſt δυσκολία, id eſt, *moroſitas.* homo δύσκολος propriè ſic vocatur, περὶ τὸ κόλον, εἴτε τροφὴν δυσαρεστῶν, *qui faſtidioſo eſt ſtomacho*, ſive *difficilis in ſumendo cibo*; *moroſus*, cui omnia ferè tum dicta, tum facta ſtomachum movent: huic vitio opponitur εὐκολία ſeu morum facilitas apud Ariſtotelem : ſic aſperitati contraria eſt ſuavitas ; feritati manſuetudo, iracundiæ lenitas, inhumanitati humanitas ſive comitas, de quibus morum magiſtri.

Εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ,

Quòd ſiquem conſpexero incendio conflagrantem, & ſupplicantem ut extinguam, pice, oleóque reſtinguere : & ſiquem hyeme flumen deferat, iſque porrectis manibus roget ut retineatur, eum de-

τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται), ὤθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. οὔτι γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν.

merſo capite propellere, n poſſit emicare. Hoc pacti parem gratiam reportent.

Alius animi crudelis character. Humanum eſt hominem in periculo verſantem, ſi poſſis, juvare, eique dextram auxiliatricem porrigere, quod ſe facturum negat bellua noſtra. πίττῃ vel ἐλαίῳ πῦρ σβεννύειν, proverbialis locutio eſt, quando ejuſmodi remedia adhibemus, quæ malum magis exaſperant, quàm diminuunt. Catilina, cùm in Senatu dixiſſet: *Incendiu patriæ, ſi aqua non potuero, ruina extinguam*, reſpondi Cicero: *vox non hominis, ſed Furiæ*. De Timone iden hic dicere liceat. ποταμὸς παραφέρῃ) Exemplo illuſtra quod ait. παραφέρεσθαι dicuntur, qui cùm natandi ſin imperiti, undarum violentiâ tranſverſi rapiuntur. Virgil. *Atque illum in præceps prono rapit alveus amni* τοῦ χειμῶνος) Malum exaggerat à temporis circumſtantia. hyeme enim flumina ob imbres & nives ſolutas rapidiſſimè feruntur. Unde Horatius: *ruebat, Flumen u hybernum*. χεῖρας ὀρέγων) id eſt, προτείνων, *manus extendens* ſeu *porrigens*. Sic Homerus: Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων. Iliad. primo, & alibi. ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα) Demerſionem ſignificat quâ quis prono capite ſub aquas detruditur. ἐπὶ πρόσωπον, & πρηνῆ pro eodem uſurpant alii. quaſi dicat Timon: Tantum abeſt ut eum manu prehenſum ex aquis extraham, ut contra penitius ſim demiſſurus & ad fundum uſq; detruſurus, quod extremæ crudelitatis eſt argumentum. Præfractos ejuſmodi & immitis ingenii homines eleganter Plato κερασβόλους

voçat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ocat, ſeminum inſtar, quæ cùm in cornu incide-nt, dura redduntur nulloque modo coctibilia teſte 'linio, cujuſmodi cives à republica ſua abeſſe vult, b. 9. de legum initio. ἀνακύψαι) Eſt propriè oculos c caput erigere, ut aves bibentes ſolent teſte Budæo. riſtoph. interpres à tonſoribus deſumptum putat, ui ſub novacula ſedentibus hoc dicebant, quò laten-s ſub mento crines abraderent commodiùs. emer-endi hic ſignificationem habet. Plato eleganter de nima uſus eſt ſeſe depreſſam quaſi erigente, in Phæ-o. τὴν ἴσην) ſubintellige μοῖραν ἢ χάριν, quæ ellipſis ræco ſermoni eſt uſitatiſſima.

Εἰσηγήσατο τὸν νό-ιον Τίμων Ἐχεκρατί-ης κολυττεὺς, ἐπεψή-φιζε τῇ ἐκκλησίᾳ Τί-ιων ὁ αὐτός. εἶεν. ταῦτα μὲν δεδόχθω· καὶ ἀνδρι-ῶς ἐμμενῶμεν αὐτοῖς.

Hanc legem tulit Timon Echecratides Colyttenſis, & Timon ipſe concionis ſubſcripſit ſuffragiis. Age hæc decreta ſunto: hæc fortiter tueamur.

Sequitur ἐπικύρωσις ſive confirmatio decreti, quod d inſtar legis ratum eſſe vult Timon, totiuſque quaſi oncionis ſubſcriptum ſuffragiis. εἰσηγήσατο τὸν νόμον) ic dicitur is, qui legem proponens ſuaſit. hinc *ſuaſor gis* & *lator rogationis* appellatur ὁ γράψας καὶ εἰσηγούμενος, t docet Budæus. Habet verbum *præeundi*, vel *introdu-ndi* ſignificationem. Ita Cicero dixit: *introducere eliberationem*, pro auctorem ejus eſſe & ſuaſorem. πεψήφιζε) Qui legem latam confirmat, dicitur ἐπι-ψηφίζειν, id eſt, ταύτην δοκιμάζειν καὶ κυροῦν. Eraſmus

 vertit:

vertit: *concionis ſubſcripſit ſuffragiis.* Stephanus mavult *aſtipulatus eſt decreto*, vel *confirmavit ſuo ſuffragio decretum concionis*, reſpicitque ad morem priſcum calculos per infundibulum conjiciendi in hydriam ſive ſitellam. ψῆφος enim calculus.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ. ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς.

Cæterùm magni fecerim, ſi hoc omnibus innoteſcat, quòd opibus abundo: eos enim illud præfocaverit.

Εὐχὴ ſive votum. Exoptat Timon, ut omnibus innoteſcat ſe opibus abundare, quia hoc vel maximè cruciatit invidos & ingratos. γενέσθαι ἂν) pro γενήσεσθαι. Aoriſtum pro futuro, quod facit particula δυνητικὴ, ut ſupra diximus. hic exprimitur in antecedentibus, alibi ſubintelligitur. ἀγχόνη ἂν γένοιτο) Quicquid angit vel cruciat hominem ἀγχόνης nomine ſignificant Græci, ut *crucis* Romani. Sic Ariſtoph. in Acharnenſ. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; *nonne hæc ſunt, quæ me ad ſuſpendium adigant?* Propriè *laqueum* denotat, ab ἄγχω, ſtrangulo, unde & Latinum *ango.* Scholiaſtes interpretatur χοινίον, ἢ βρόχον. Solent enim homines ex deſperatione ad laqueum ut plurimum redigi. hinc pro quovis mortis genere accipi rectè notat Burdelotius. τὸ πρᾶγμα) articulus vim habet pronominis demonſtrativi.

Καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν

Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas iſta? undi-

συν-

συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου.

que concurrunt pulverulenti atque anheli, haud ſcio, unde aurum odorati,

Oratio θαυμαστικὴ ſive admirationis plena. Miratur Timon, tot undique ad ſe concurrere homines, tantoque ſtudio feſtinare. Idem illi accidit, quod Chremylo apud Ariſtoph. qui, cùm lautiore uteretur fortuna, ſtatim plurimos habebat amicos, ſed ollares tantùm, qui divitias ſequuntur, ut umbra corpus. συνθέουσι κεκονιμένοι) Ardens eorum in currendo ſtudium & feſtinationem indicat. Eſt enim à κονίω, *pulvere impleo*. Solent quippe properantes inter currendum pulvere impleri. hinc ἐγκονεῖν ἀντὶ τοῦ σπεύδειν apud Comicum in Pluto. pro quo & ἀγκονεῖν idem dixit in Lyſiſtr. Ab eo verbo eſt ἄγκονος pro famulus, miniſter: & fortaſſe ancillari. Fervens illud in Pecuniæ ſectatoribus ſtudium expreſſit etiam poëta Batavus:

Pars magnis enixa animis obdurat iterque
Rumpit anhela, urgens.

Alibi dixit Lucianus, κεκονιαμένοι καὶ πνευστιῶντες. ὀσφραινόμενοι) Notandum ὀσφραίνεσθαι per metaph. hic accipi pro *intelligere* aut *reſciſcere*. Sic Plautinus Euclio in Aulul. de Megadoro ſiniſtrè ſuſpicans: *Aurum*, inquit, *huic oluit.* quod propriis verbis effert Chremylus in Pluto, ubi Menedemũ videns accurrentem ait: Δῆλός ἐστιν, ὅτι τοῦ πράγματος ἀκήκοέ τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. id eſt, *Certum eſt ex inceſſu propero, quod jam aliquid de iſthoc rèſcivit negocio.* De Pluto loquitur, cujus beneficio jam factus erat locupletior.

Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσοντες, ὡς πλέον ἀνιῷντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑποστάντες.

Vtrum igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos abigo, è ſublimi deiaculans: an hac tantùm in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut contẽmpti magis angantur? ita ſatius eſſe duco. Ideoque reſtemus quò illos excipiamus.

Ἀπορία ſive dubitatio. Deliberat ſecum Timon, utrum facturus ſit, an conſcenſo colle adventantes à ſe ſaxis ſit abacturus; an ſimul cum illis ſermone congreſſurus, ac deinde jejuno eos ſtomacho dimiſſurus, ut tanto magis angantur faſtiditi & repulſam paſſi. quod poſterius conſultiſſimum illi videtur. ἐπὶ τ πάγον) hic πάγος collem deſignat, non villam. Unde ἄρειος πάγος, Marti ſacer collis. minùs rectè alii *vicum Martium* interpretantur. ἐξ ὑπερδεξίων) ſuppl. τόπων. Sic dicitur locus teſte Stephano, in quo dextra poteſt attolli ſupra aliquem. Polybius lib. 1. ὑπερδέξιον λόφον appellat, in quo ſuperiores vel altiores eſſent hoſtibus. Igitur non ſatis vim vocabuli illius exprimunt, qui ſimpliciter ita vocant *locum editum* vel *opportunum*. ὑπερδέξιος dicitur reſpectu hoſtium, qui ex inferiore loco aut de plano celſiores oppugnant. Ἀκροβολίζεσθαι hic latiùs accipitur, nec

tantùm

ntùm ſignificat è longinquo jaculis petere, ſed & pidibus. Vide quæ ſupra notavimus ad vocem ἀκρο-λισμοῦ, pag. 23.

Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶ-ος αὐτῶν οὗτός ἐστι; ναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ ρώην ἔρανον αἰτήσαντί οι ὀρέξας τὸν βρόχον, ίθους ὅλους παρ᾽ ἐμοὶ ολλάκις ἐμημεκώς. λλ᾽ εὖγε ἐποίησεν ἀ-ικόμενος, οἰμώξεται ὲρ πρὸ τῶν ἄλλων.

Age proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit. Sed bene eſt quod ad me venit. nam primus omnium vapulabit.

Sequitur δεξίωσις contumelioſa, ſed feſtiva, & ſyophanticis hominibus condigna. Primus omnium ſe offert Gnathonides adulator, quem ſuis colori-us ad vivum depingit Timon. Patronymicum eſt oc nomen à Γνάθων, ſic dicitur paraſitus apud Terenum, vel à Gnathone quodam Siculo, ut placet Turebo Adverſ. lib. 18. cap. 4. vel ex eo quod adulatione, Antiphanes loquitur, μάσημα quærat ταῖς γνάθοις, hoc t, *aliquid, quod buccis mandat*. γνάθος enim *maxilla*, vel *ucca*. Hinc Staſimus apud Plautum in Trinum. *Pol o, etiamſi vetet, edim atque ambabus malis expletis vorem.* ρανον αἰτήσαντι) Notandum hic vocem ἐράνου malè verm ab interpretibus pro cœna. Pecuniꝫ genus eſt, quam nicus amico adverſam fortunam paſſo erogabat ea ge, ut ſi Deus aliquando meliora daret, quantum illi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

erogatum eſſet, tantundem ipſi reſtitueret. Eratq veluti medium quoddam inter id, quod δάνειον, cr ditumque propriè dicitur, & ſtipem illam quotidi nam, quæ mendicis & æruſcatoribus ſine ulla recup randi ſpe erogabatur. Græci ἐλεημοσύνην vocant. Et t nebatur amicus, ubi lautiorem nactus eſſet fortunar ſingulis amicorum acceptas pecunias reddere. hi ἐρανικαὶ δίκαι apud Athenienſes. de quibus vide C ſaubonum ad Theophraſti charact. & Cl. Salmaſiun in obſervat. ſuis ad jus Atticum. Aliàs ſignificat qu que vox ea convivium, quod inſtruitur à ſymbolarun collatoribus, ſive ab uno paratum ſit ad plures exc piendos, ſive à pluribus ad unum. & ſæpe epulum d notat ſumptuoſum, ἀπὸ τοῦ ἐρᾷν, vel ἐράσαι, quod ant quum eſt verbum ſignificans κενοῦν, evacuare, profu dere, ut exponit Heſychius. ὀρέξας τὸν βρόχον) Ingratu hujus paraſiti animum notat Timon, quod ſibi pecu niolam ejuſmodi vel ſtipem poſcenti funem porrexeri quod eſt, ut proverbio dicitur, laqueum mandarit Nam laqueum mandamus iis, quos uſque adeo negli à nobis ſignificamus, ut ſi vel ſuſpendant ſe, nihil a nos attineat. hinc ad reſtim rediiſſe dicitur res eorum quorum facultates abſumptæ ſunt vel periere. βρόχος propriè funis eſt ſeu reſtis ad ſuſpendium aptus, quo circumponitur τῷ βρόγχῳ, id eſt, gutturi, ut volunt Grammatici. πίθους ὅλους ἐμημεκὼς) Indicat his verbi temulentiam hominis Timon. Pari hyperbola de M Antonio ſcribit Cicero Philipp. 2. quod *vomendo fruſt eſculentis vinum redolentibus gremium ſuum & totum tri bunal impleverit.* De talibus & idem loquitur Tulliu lib. 2. de Finibus. *Nolim*, inquit, *mihi fingere aſotos ut ſoletis, qui in menſam vomant, & qui de conviviis au ferantur, crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitent.* ἐμημεκὼ

præt

ræt. Atticum, quod cur minùs uſitatum dicat Ste-
hanus, non video.

Γνα. Οὐκ ἐγὼ ἔλε-
ν, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι
Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀν-
δρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τί-
μων εὐμορφότατε, καὶ
ἥδιστε, καὶ συμποτικώ-
τατε. Τί. νὴ καὶ σύ γε,
ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁ-
πάντων βορώτατε, καὶ
ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

Gna. *Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve Timon formoſiſſime, ſuaviſſime, convivator belliſſime.* Tim. *Tu quoque ſalve Gnathonides, vulturum omnium voraciſſime, atque hominum perditiſſime.*

Timonem blandis verbis compellans Gnathonides, eum, ut virum optimum Diiſque gratum prædicat, quò benevolentiorem ſibi habeat paratioremque ad obſequium. Χαῖρε Τίμων) Verè ſcripſit Caſſiodorus in epiſtola quadam: *Adulatio blanda omnibus applaudit: omnibus ſalve dicit.* Nec minùs ſcitè Seneca: *Malum hominem blandè loquentem agnoſce tuum laqueum eſſe. habet enim ſuum venenum blanda oratio.* εὐμορφότατε) Laudat primò Timonem à pulchritudine corporis, eum appellans εὐμορφότατον, hoc eſt, *formoſiſſimum.* Ita Juvenalis de Græculis aſſentatoribus Sat. 3.

Quid quod adulandi gens prudentiſſima laudat
Sermonem indocti, faciem deformis amici.

Huc quadrat quod ſubdit Caſſiodorus loco ſupra citato: *Adulatio prodigos vocat liberales; avaros, parcos; garrulos,*

affa-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

affabiles; obſtinatos, conſtantes. addo & Therſitas, formoſos: *quæ ſagitta leviter volat, certoq; infigitur.* Unde cautior Diogenes, ut Seneca refert in epiſtolis, cum ſupra modum ab aliquo laudaretur, opportunè reſpondit: *Adulator, deſine me laudare, nihil proficis, cùm te intelligam.* συμποτικώτατε) Secundò deprædicat eum à morum ſuavitate. συμποτικὸν vocant Græci, qui libens ac bene lautèque convivatur, ut exponit Budæus. nam convivia ſua Græci dixerunt συμπόσια: vel potiùs ita appellatur, qui novit quo pacto ſe gerere oporteat inter compotores, ut illis ſit jucundus. Docet hoc Plutarch. lib. 1. Sympoſ. ἂν μήτε τῷ μεθύειν εὐάλωτος ᾖ, μήτε πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος. Item, ſi ſit σπουδῆς πινόντων οἰκεῖος, καὶ παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, *Si nimirum ſeriis bibentium ſtudiis ſit accommodatus, tum à jocis eorundem haud alienus, ſed ad utraque probè temperatus.* γυπῶν βορώτατε) Sic vocat Gnathonidem Timon perſpecta ejus aſſentatione. Diximus ſupra *vultures* appellari per convicium, qui vel ob hæreditatis vel alterius emolumenti ſpem inſidiantur cuipiam. Eſt enim vultur avis rapax, prædæ furtoque ſemper intenta. Unde & Imperatores ſubditorum ſpoliis inhiantes, itemque avaros provinciarum præfectos Cicero *vulturios* appellat in orat. pro Sextio. βόρος, vel ut alii ſcribunt, βορὸς edacem ſignificat, à quo Latinum *vorax*, verſo β in *v* conſonantem, ut à βιῶ, *vivo*, βία, *vis*. Exponitur ab Heſychio, πολυφάγος, ἄπληστος, qui inexplebilis eſt voracitatis, edax. nomen paraſito conveniens.

Γνα. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινὸν	Gna. *Grata ſemper tibi dicacitas: ſed ubi eſt convivium? nam novam*

όν τι σοι ᾆσμα τῶν νεο- ιδάκτων διθυράμβων κω κομίζων.

tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis.

Gnathonides malè exceptus à Timone, dicteria jus, quæ paraſitorum patientia eſt, in bonam parem interpretatur, quaſi ab ingenii quadam urbaniate profecta. φιλοσκώμμων) dicitur qui dicteriis moracibus & ſcommatis gaudet, εὐτράπελος alio nomie. De Athenienſibus refertur, quod eſſent σκωπτόαι, καὶ κακήγοροι. Unde dictum à quopiam: κακῶς λέιν, μέλει ἐςὶ τὸ Ἀττικόν. Eo etiam ingenio fuiſſe legunur Antiocheni, itemque Alexandrini, quos φιλοσκώμμονας appellat Herodian. lib. 1. & Athenæus lib. 4. c. 25. De εὐτραπελίᾳ, quatenus laudanda eſt, vel vituperana, legatur Ariſtot. Eth. lib. 4. cap. 8. itemque Beza d Epheſ. cap. 5. verſ. 4. ubi damnare eam videtur Gentium doctor. πῶ τὸ συμπόζιον;) Malè eo nomine udiebant Græci, quod compotationes amarent, ſſentque φίλοινοι. *Laudibus arguitur vini vinoſus Homerus*, inquit Horatius. Et notum eſt illud eorum taerois inſcriptum omnibuſque decantatum ſymboum: ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι, aut *bibe aut abi*. Priſcos tamen Lacedæmonios excipe, quorum phiditia ſeu conviia, cum in publico haberentur, ſcholæ erant ſobrieatis & virtutis omnis, ut teſtantur Xenophon in Rep. Lacedæm. & Plutarchus in Laconic. καινὸν ᾆσμα) Novam cantilenam affert Gnatonides, qua Timonem oblectare ſtudet. Novit enim palpator homines erum novarum eſſe cupidos. hinc Telemachus apud Homer. Odyſſ. α.

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
id eſt:
Hanc cantilenam magis celebrant homines,
Quæ audientibus noviſſima eſt.

Et Pindarus in Olymp. hymno 9. Αἴνει παλαιὸν οἶνον ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων, id eſt: *lauda vinum vetus, ſed novorum hymnorum flores.* Sentit enim ἀμίμητος poët[a] gratiores eſſe hymnos, qui res nuper geſtas celebran[t] quàm qui priſca tractant. Pleraque commendat novi[ta]tas, præſertim apud imperitos. νεοδίδακτον διθύραμβον id eſt, τὸν νεωστὶ διδασκόμενον, *quem recens didici.* Vo[x] ea in Lexicis prætermiſſa, ut & aliæ complures. Ne[c] apud Stephan. extat, quod miror, cum nihil ſit vulgatius. Dithyrambus autem chorus, vel carmen di[-]citur in honorem Bacchi compoſitum, quod non ni[ſi] furore quodam affectis & lymphaticis conveniſſe ſcri[-]bit Plato in Phædro. magnam vim ad animos conci[-]tandos & perturbandos habuiſſe fertur. Sic dicitur [à] Baccho, qui & διθύραμβος appellatur ab antro quodam διθύρῳ in quo educatus traditur: vel ex eo quod bis na[-]tus, & è duabus quodammodò januis egreſſus ſit, nem[-]pe ex utero materno, & Jovis femore. cujus figment[i] varias interpretationes vide apud Diodor. Siculum & Euſebium, nec non Macrob. Phurnutum, & alios.

Τί. Καὶ μὴν ἐλεγεῖα γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.	Tim. *At elegos canes admodum miſerabiles, ab hoc doctus ligone.*

Reſponſio Timonis appoſita & feſtiva. Dithyrambis opponit elegos qui miſerabiliter ſonant, ideoque

ἐν τοῖ

τοῖς ἐπιταφίοις olim adhiberi ſolebant, ſic dicti ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν, quæ flentium vox eſt. hinc *elegia flebilis* apud
vid. οἰκτίϛους vocat Apollon. Argon. 2. *miſeros* Ho-
t. lib. 1. Od. 23. Poſtea verò omnibus promiſcuè
ous applicari cœpit hoc metri genus, nullam que
odie materiam reſpuit. Sic idem Flaccus in arte
oët.

Verſibus impariter junctis querimonia primùm:
Poſt etiam incluſa eſt voti ſententia compos.

icosè autem ad ſignificationem hujus vocabuli allu-
ens Timon, gemitus & ploratus ſeu ejulatus, vocat
gias, aut etiam querulas voces. περιπαθῶς) id eſt. *mi-
abiliter*, & cum magna vi affectuum. Vult ſignifi-
re modum Timon, quo canturus ſit elegos, nempe
μπαθητικῶς καὶ μετὰ κλαυθμοῦ, quem doloris affectum illi
ditura eſſet ἡ δίκελλα, ſimulque paraſitum ligone
o percuſſit.

Γνα. Τί τοῦτο; παί-
ς, ὦ Τίμων; μαρτύ-
μαι. ὦ Ἡράκλεις.
ἰοῦ. προκαλοῦμαί σε
ραύματος εἰς Ἄρειον
άγον. Τί. καὶ μὴν ἄν γε
ικρὸν ἐπιβραδύνῃς,
όνου τάχα προκεκλήσῃ με.

Gna. *Quid iſtuc? fe-
ris ô Timon? anteſtor ô
Hercules, hei, hei, te
quòd mihi vulnus infli-
xeris apud Areopagitas in
jus voco.* Tim. *Atqui ſi
cunctêre pauliſper, mox
cædis me reum ages.*

Gnathonides præter exſpectationem ligone ſaucia-
is Timonem in jus vocare minatur ob datum vulnus.
b ſimplicem verberationem apud Athenienſes daba-

tur δίκη αἰκίας, id eſt, actio ob verbera, quæ privati e
judicii, & pecunia ferè mulctabatur. Actio verò
datum vulnus, publici erat judicii, & graviore ſu
plicio plectebatur. γραφὴν τραύματος appellant Gr
ci, & quidem ἐκ προνοίας, ut hic factum à Timon
Vulneris autem conſultò dati olim pœna fuit bonoru
publicatio cum relegatione, ita ut ab exilio in patria
redux morte lueret. talio tamen in certis quibuſdan
cauſſis ac vulneribus lege Solonis obtinebat. Sed h
de re fuſius diſceptantem audi Salmaſium in lib. ja
ſæpius memorato de Jure Attico. μαρτύρομαι) Ad ci
cumſtantes hæc loquitur. q. d. Vos qui præſentes h
eſtis, teſtes cito, quod Latinis *amteſtari* dicitur. Gloſſ
Amteſtor, μαρτύρομαι, *teſtem facio.* Fiebat id apud R
manos auriculam prehendendo ſeu vellendo eju
quem teſtem ſumebant. Cujuſce ritus meminit Hor
Serm. lib. 1. Satyr. 9. ubi vide Lambinum. προσκαλ
μαί σε) *voco te in jus*, ſcil. εἰς ἄρειον πάγον: aliquanc
additum reperitur εἰς κρίσιν, vel δίκην. Budæus in
his & ſimilibus locis reponendum ſuſpicatur προσκα
λοῦμαι, quod tamen contra optimorum codicum fide
temere faciendum non eſt. Alioquin fateor alterun
ſæpius inveniri. Sic Ariſtophanes in Veſpis, Pluta
chus item & Ariſtoteles locuti: cujus eſt illud 5. Pol
tic προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον. Vide Theſ. Step
ἄρειον πάγον) Nomen πάγου, ut jam ante monuimu
pro colle ſeu petra accipitur à πήγνυμι, cujus indef. 2
eſt ἔπαγον. hinc πάγος, quod lapides vi caloris aut
frigoris in unum compingantur & condenſentur, u
docet Ariſtoteles probl. 24. ideoque non producend
eſt princeps ſyllaba, ſed corripienda, ut contra vulga
res Grammaticos optimè probat præceſſor meus Ie
remias Hoelzlinus vir Græcè doctiſſimus ad Apollor
ſuun

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

iuum lib. 2. Ἄρειος appellatur, quod cùm Mars, jui Græcè dicitur ἄρης, homicidii crimine reus fieret, ıdicantibus duodecim Diis, in eo colle ſex ſenteniis (Græci ἴσας ψήφους vocant) abſolutus ſit, cujus rei eſtis eſt Alexander ab Alexandro lib. 3. cap. 5. Meonymicè hic deſignantur ipſi Areopagitæ, quorum udicum ſumma erat auctoritas, deque capitaliıus cauſſis pronunciabant tanta integritate, ut noctu tque in tenebris, non interdiu cauſſas cognoſcerent: uo non dicentes, ſed duntaxat ea, quæ dicerentur, pectarent, ut auctor eſt Lucianus in ſectis. Scribit Aiſtoteles in lib. de Rep. Ephialtem & Periclem miuiſſe auctoritatem Senatus Areopagitici & ſtudio aue popularis pauperes admiſiſſe in ordinem Senatoum, denique eum, ut & alios judicum conſeſſus feiſſe μισθοφόρους. Stipendium cujuſque judicis quotidiaum erat triobolus. *mercedulam* appellat Cicero lib. 1. e Orat.

Γνα. μηδαμῶς, λλὰ σύ γε πάντως τὸ ραῦμα ἴασαι μικρὸν πιπάσας τοῦ χρυσίου. εινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι ὸ φάρμακον.

Gna. *Nequaquam, quin planè vulneri medere paululum auri inſpergens: præſentiſſimum enim illud eſt remedium ad ſiſtendum ſanguinem.*

Duriora Timonis verba & dolorifica verbera graoſis iterum dictis emollire ſtudet Gnathonides, æqui onique omnia conſulens, modò vulneri imponatur, mplaſtrum aureum. Sic paraſiti ſolent commodi graiâ quævis & facere & pati. Juvenalis Sat. 5.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

——— *Omnia ferre*
Si potes & debes: pulſandum vertice raſo
Præbebis quandoque caput, nec dura timebis
Flagra pati his epulis, & tali dignus amico.

De eo loquitur Satyricus, qui opiparas divitum menſas ſectabatur. Μικρὸν τοῦ χρυσίου) pro ὀλίγον. ἐπιπάσω, propriè eſt *inſpergere*. Eraſmus eleganter per *inungend* verbum expoſuit more Latinis uſitato, quanquam in ungere Græcis ſit ἐγχεῖειν. Et apud medicos φάρμακα ἔγχειστον & ἐπίπαστον diſtinguuntur. Nam ἔγχειστον vocant, quo corpus extrinſecus inungitur: ἐπίπαστον quod inſpergitur exterius corpori vel vulneri. ἴσχαιμόν ἐστι.) Facetè & per jocum ſic vocat aurum. Eraſmu vertit, *præſentiſſimum remedium* Pererius rectè, *præſentiſſimum remedium ad ſiſtendum ſanguinem*, expreſſo nomine ἴσχαιμον, quod eſt, παρὰ τὸ ἴσχειν τὸ αἷμα. Unde & herba ἴσχαιμος vel ἰσχαίμων dicta à ſiſtendo ſanguine, quam Euſtathius putat eſſe radicem illam ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibitam, quæ, ut Homerus eam deſcribit Iliad. γ. ἀπάσας Ἔσχ᾽ ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ᾽ αἷμα. Sunt qui *Achillejam* vocant, alii *Ariſtolochiam*, de quibus οἱ ῥιζοτόμοι.

Τί. ἔτι μένεις; Γνα. ἄπειμι σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

Tim. *Etiam manes?* Gna. *Abeo. Sed male tibi vertet quòd ex viro commodo tam ſævus factus ſis.*

Gnathonides, ubi videt nihil à Timone obtineri poſſe præter plagas, & contumelias, ſumma cum indignatione diſcedit, inſolitam hominis ferociam admi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

dmiratus, quo tam commodè uſus fuerat antea. οὐ χαιρήσεις) *non gaudebis* i. e. dolebis, facti illius te pœnitebit. Supra dixit, οὐ χαίροντες ἄπιτε. Litotes vocatur Rhetoricæ magiſtris. Sic & Homerus Iliad. 20. Οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι. Notetur utrobique fut. Atticum pro communi χαρεῖς vel χαρεῖν. Eſt enim Atticis proprium ex gravitonis facere inflexa. οὕτω σκαιὸς) Σκαιὸν hic opponit τῷ χρηστῷ. Sic vocatur homo commodis moribus. *Benignum* interpretatur Horatius, ut de Tigellio: *Quippe benignus erat*. Alibi σκαιοὶ & δεξιοὶ inter ſe opponuntur. Vide pag. 158.

Τί. τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπῄνεσεν, ἐπωμοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ

Tim. *Quis hic eſt recaluaſter ille qui accedit? Philiades, aſſentatorum omnium execratiſſimus. Hic cùm à me ſolidum acceperit fundum, tùm in filiæ dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus ſilentibus ſolus ſupra modum laudaſſet, deierans me oloribus longè magis canorum, poſtquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus)*

 με,

με, καὶ περιοῖλθον ἐπικυρίας δεόμενος, | *plagas egregius ille vir impegit.*
πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

Poſtquam diſceſſit Gnathomides, accurrit velut ad prædam alter, nempe Philiades ejuſdem planè farinæ homo, id eſt, ad aſſentationem factus, cujus ingratum animum & ſordidas adulationes lepidè perſtringit Timon. ὁ ἀναφαλαντίας) Deſcribit eum à capitis deformitate, quod recalvaſter eſſet, cujuſmodi homines derideri ſolent, unde illud: μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν. Et nota eſt hiſtoria de Eliſæo Propheta, 2. Reg. 2. Sed diſcrimen ponunt Grammatici inter ἀναφαλαντίασιν & φαλάκρωσιν. hanc capitis glabritiem eſſe volunt, ad quam tegendam πίλια περικρανία geſtare ſolent ſeniores, vulgo *calautas* vocant: illam ſolius frontis aut ſuperciliorum. βδελυρώτατος) Characteriſmum hominis βδελυροῦ habemus apud Theophraſtum. Vox ea impuritatem & fœditatem continet. deducitur enim ἀπὸ τοῦ βδεῖν, ut hominem ſignificet proſtituti pudoris, & flagitioſè turpem. προῖκα) Sic vocat γαμήλιον δῶρον, quod pater filiæ dat, cùm eam elocat παρὰ τὸ προΐκνεισθαι εἰς τὸν γαμβροῦ οἶκον, ut vult Stephanus, quod in domum generi à ſocero præmittatur. ᾠδικώτερος τῶν κύκνων) hinc proverbium *cycnea cantio* pro dulciſſima & ultima, de quo Eraſmus in Chiliad. Dicuntur cycni inſtante morte mirandos quoſdam cantus edere, quod ut omnium litteris celebratum eſt, ita nulli, ut credo, repertum. Certè teſtatur Athenæus lib. 9. Alexandrum Mindium tradidiſſe, multos ſe moribundos proſecutum, ſed nullius audiſſe cantum. Idem ſentit Plinius lib. 10. cap. 23. & Jul. Scaliger contra

Car-

Cardanum exercitat. 232. Non defuere tamen Philo-
ophi nonnulli, qui hujus rei cauſſam dare conan-
ur, affirmantque id accidere propter ſpiritus per col-
um procerum & anguſtum erumpere laborantes.
Hinc Martialis:

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cycnus funeris ipſe ſui.

Quin & Ægyptii, cùm ſignificare vellent Muſi-
um ſenem, *cycnum* pingebant teſte Oro Niliaco in
Hieroglyphicis. μόνος ὑπερεπήνεσεν) Notetur etiam,
uod & Theophraſtus docet in charact. κολακείας,
Philiadem ſolum cæteris omnibus tacentibus lau-
aſſe Timonem, hoc eſt, ut proverbio dicitur, fuli-
am olori comparaſſe. Nec ſine cauſſa inquit: ὑπερε-
πήνεσε. Nam & hoc adulatoribus proprium eſt ſupra
nodum laudare, nec tam encomiis ſuis ornare divi-
es quam onerare. ἐπαίνους φορτικοὺς eleganter ſupra vo-
avit. De iſthoc hominum genere ſic Juvenalis.

Miratur vocem anguſtam, quâ deterius nec
Ille ſonat quo mordetur gallina marito.

πληγὰς προσενέτεινε) Præpoſitio πρὸς in verbo ſuam
habet emphaſin. q. d. Non ſatis illi fuit verbis proca-
ibus me inanem dimittere, ſed & inſuper plagas
ddidit, vel colaphos impegit. Atticum dicendi ge-
ius, ἐντείνειν πληγὰς, vel abſolutè ἐντείνειν pro, *cadere.*
γενναῖος) *generoſus ille* per ironiam, ut ſupra. Atticu-
is vicem præſtat pronominis ἐπιδεικτικῶς.

Φι. ὦ τῆς ἀναισχυν-
τίας. νῦν Τίμωνα γνω-
ρίζετε; νῦν Γναθωνίδης

Phil. *O impudentiam!*
nunc demum Timonem
agnoſcitis? nunc Gnatho-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετελάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον· τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας.

nides amicus & conviva, enimvero digna ſe accepit, cùm ſit ingratus. At nos qui jam olim familiares ſumus, æquævi, ac populares, tamen modeſte agimus, ne inſilire videamur. Salve here, fac ut adulatores iſtos obſerves nefarios, qui nuſquam niſi in menſa adſunt: præterea à corvis nihil differunt.

Philiades ut favori velificetur Timonis, Gnathonidem meritò ab ipſo rejectum fatetur ob ingratitudinem ejus, ut de ſuo erga eum candore & benevolentia certus eſſe poſſit. ὅμως μετελάζομεν) en paraſiticam modeſtiam. μετελάζειν hoc loco eſt *moderatione uti*, non inſultare miſero, opponiturque τῷ ἐπιπηδᾶν, vel ut alii codices habent, ἐμπηδᾶν, quod idem valet. Καὶ ὅπως φυλάξῃ) Defectivum loquendi genus, ſed Atticum, pro ὅρα, vel μελέτω σοι ὅπως φυλάξῃ. Exempla paſſim obvia. rectè interpres, *fac ut obſerves*. Μιαροὺς) Sic ferè appellat adulatores, hoc eſt, ſceleratos, & nefarios. propriè μιαρὸς ſanguine pollutum ſignificat, à μιαίνω, *polluo*. Heſychio exponitur, ὁ μεμολυσμένος αἵματι, ἀκάθαρτος, ſic locum corrigo, pro quo legitur αἵματος

ἀκα-

ἀκαθάρτου, nullo ſenſu. τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης) vocat paraſitos: *qui bona ſumma putant alienâ vivere quadrâ.* τραπεζέας olim appellatos fuiſſe tradit Plutarchus in ſympoſ. Philoſtratus pro eodem dixit, τοὺς ἐν τῆς τραπέζης: Cicero *omnium menſarum aſſeclas* ſcitè appellat, qui, ut Plautinus ille Gnatho ait, *vocati, non vocati* ſolent eſſe in convivio.

οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί. πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων. καί τοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν.

Nulli hominum hujus ætatis eſt amplius fidendum: ingrati omnes & ſceleſti. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem neceſſitatem uti poſſes, in via accepi te ſummas quaſdam opes eſſe nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam fortè tibi me monitore nihil erat opus, cùm vel ipſi Neſtori, ſi neceſſe eſt, conſilium dare queas.

Nemini fidendum eſſe monet Philiades, quod plerique omnes ſui ævi homines eſſent ſubleſta fide & improbi: ſe tamen unum ut ſincerè amicum excipi vult. πιστευτέα) Atticum eſt, pro πιστευτέον. plurale pro

ſingulari Sicut omnibus fidere, ſtultum eſt: ita nulli fidere, inhumanum. Tamen cùm tanta ſit perſonatorum amicorum turba, præſtare ait Philiades, nulli fidere, quàm facilè credendo rurſus decipi. Nam ut ille inquit apud Theognidem: Πίστει χρήματ' ὄλεσσα· ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, id eſt, *Nimia fiducia pecunias amiſi: diffidentia verò eas retinui.* ταλάντων κομίζων, Duo fuere talentorum genera, quorum minus libras valebat ſexaginta: majus octingenta. vide Caroli Gerardi Comment. ad Ariſtoph. Plutum. πρὸς τὰ κατεπείγοντα) ſupple, πράγματα, *rebus urgentibus, in urgenti neceſſitate.* τὸ κατεπεῖγον dicitur *negocium urgens*. Scit enim Philiades beneficium opportuno tempore collatum eſſe gratiſſimum, & bis datum cenſeri, quod inopi datur promptè & ultrò. Nam *nulla res* (inquit Seneca in lib. de benef.) *cariùs conſtat, quàm quæ precibus empta eſt, & extorta potiùs, quàm data.* πλοῦτον πλουτεῖν Atticiſmus, ut ſupra, σπονδὰς σπένδειν. Sic *furere furorem*, *ſervire ſervitutem* & alia Græcorum more dicunt Latini. ὃς καὶ τοῦ Νέστορος.) Laudat Timonem à prudentia, eumque Neſtori tantùm non confert, ſed præfert. Fuit Neſtor Pyliorum rex, qui ob tria maximè celebratur ab Homero, quod eſſet omnium hominum vivaciſſimus, quod longo rerum uſu prudentiſſimus: ac denique quod facundiſſimus. Unde ad Trojanæ urbis excidium non decem Ajaces, ſed Neſtores habere optabat Agamemnon, eo docens, plus in belle poſſe prudentiam, quàm fortitudinem, & *parùm arma foris prodeſſe, niſi prudens domi conſilium fuerit.* Tullius lib. 1. offic. τὸ δέον) Interpretes vertunt, *ſi neceſſe eſt*, puerili errore. nam τὸ δέον cum articulo *officium* denotat, quaſi dicat Philiades Timonem tanta pollere prudentia, ut ipſum Neſtorem ſui officii commonefacere poſſit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

poſſit, quod eſt τὸ δέον παραινεῖν. Infra dixit, τὰ συμφέροντα νουθετεῖν.

Τί. Ἔσται ταῦτα ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Φ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

Tim. *Ita fiet Philiades. Verùm accede quo te ligone comiter excipiam.* Phil. *Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum eſt, propterea quod illum quæ in rem illius erant, admonui.*

Conceſſio ſeu approbatio ironica quæ ſequitur. ἔσται ταῦτα) concedentis formula, *ſic erit, ita fiet, ut dicis.* ἀλλὰ πρόσιθι) per illuſionem σαρκαστικὴν, ut apud Terent. *Adeſdum bone vir.* φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ) feſtivè. quo pacto Galli dicunt, *careſſer quelquun du coup de baſton.* ἄνθρωποι) *ô viri.* Quiritantis vox & opem implorantis. κατέαγα τοῦ κρανίου) Atrocitatem injuriæ declarat, cùm caput ſibi comminutum queritur. κατέαγα per dialyſin Atticam ponitur, ἀντὶ τοῦ κατῆγα. Sic Ariſtoph. in Veſpis:

Ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
Καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς.

id eſt:

Homo Sybarita nuper è curru excidit,
Cadenſque capite vulnus accepit grave.

τὸ κρανίον propriè *calvaria.* rectè interpres *caput* interpretatur, ut patet ex Comici loco. Sic & Herodian.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ξύλῳ παταχθεὶς κατὰ τοῦ κρανίου ἐτελεύτησεν, quod politiſſimus vertit Politianus: *fuſte capiti illiſo vitam finiit.*

Τί. ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν. ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

Tim. *Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens ſeque profitens mihi cognatum eſſe. Hic una die de meo ſedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At quum ſolvendo non eſſet, ego miſertus illum redemi. Porro cùm illi ſorte obveniſſet, ut Erechtheidi tribui diſtribueret ærarium, atque ego adiens, id quod ad me redibat, poſcerem, negabat ſe civem me agnoſcere.*

Tertius ad Timonem ſe recipit Demeas orator, cujus ἀχαριστίαν, & gnathonicas artes ingenioſè ob oculos ponit Lucianus. ψήφισμα) quod à legis ſanctione differt; hic tabulæ ſunt, in quibus conſcriptæ erant laudes & merita Timonis; vel quibus continebatur

›atur decretum ſeu plebiſcitum de aurea ei erigenda ſtatua, ut in ſequentibus declarat. συγγενὴς εἶναι λέγων) Græca ſermonis ſtructura, quam & imitatur Ovid. 3. Metam. *Rettulit Ajax Eſſe Iovis pronepos.* Cognatum ſe eſſe fingit Timonis, quò faciliùs hominem auro emungat. κατεδεδίκαστο) *damnatus erat*, nempe pecuniæ quam debeat civitati, eaque de cauſſa vinctus. hinc καταδεδικασμένος, *condemnatus, addictus*. Heſychio ἀγώγιμος. Sic dicebatur, qui abducendus condemnabatur, & in poteſtatem tradebatur ejus à quo ducebatur, ut de ipſo poſſit facere, quod libitum erat. Licebat olim creditori debitorem confeſſum ob æs alienum venundare, & capitis ſupplicio afficere, tam apud Athenienſes ex lege Solonis, quàm apud Romanos ex lege 12. Tabular. quod cùm immitius videretur, poſtea in deſuetudinem abiit, & pro trucidatione & ſectione corporis debitorum æſtimatio judici permiſſa fuit. Salmaſ. ad jus Atticum. πρῴην ἔλαχε) Verbum λαχεῖν, ut & Hebr. לכד, propriè *ſortiendi* vel *ſortes projiciendi* ſignificationem habet: frequentiùs tamen accipitur pro *ſorte* vel *ſortitò obtinere*. Hinc Latinum *nanciſci* è Græco λαγχάνειν, verſo λ. in γ, ut docet Caninius. τὸ θεωρικὸν) interpres vertit *ærarium*. propriè ſic dicebatur pecunia, quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro ſedem erogabatur, quod eſt θεᾶν ἀγοράζειν apud Theophraſt. in charact. Heſychius: θεωρικὸν ἀργύριον τὸ εἰς θεῶν τιμὴν καὶ ἑορτὴν διδόμενον θεωρίας ἕνεκα, ὃ καὶ πένητας μετέχειν τῶν θεωριῶν. Pretium verò quod pendebatur ſpectaculorum conductoribus ſive locariis erant duo oboli. Sic Libanius: ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολοὺς, ὡς θέαν ἔχειν. Poſtea & in alios uſus converſa fuit, præcipuè tamen theatrales, eratque diſtributio μνᾶς, nec omnibus & ſingulis divide-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

videbatur, ut vult Stephanus, ſed tantùm τοῖς θεωροῖς, vel θεωρικοῖς, qua ſibi πεπλώματα, vel alia ad ſacrificia & Deorum honorem neceſſaria comparabant, ut ad hunc locum notat Bourdelotius. τῇ Ἐρεχθηΐδι) Athenienſes, cùm non viderentur ſibi ſatis una Ἀθηνᾷ, id eſt, Pallade nobiles, variis etiam ſui populi partibus, hoc eſt, tribubus, nomina ab eponymis dedere. Erant verò ἐπώνυμοι heroes, primi ſcil. illi, quos ſuprema hominum memoria noverat, quique virtutis ergo ſtatuas habebant Athenis. Et cùm duodecim eſſent tribus, decem ex Apollinis oraculo à principibus ſuis ſeu regibus fama clarioribus nominatæ, in quibus fuit tribus *Erechtheis* ab Erechtheo rege nomen adepta, ut *Cecropis* à Cecrope, *Pandionis*, à Pandione. &c. τὸ γιγνόμενον) Ita vocatur rata pars, ſeu debita portio, quæ alicunde provenit; ſive lucrum ex negotiatione ortum, Subauditur nomen μέρος quod aliquando exprimitur. Xenoph. lib. 7. hiſtor. Græcar. καὶ αὐτοὶ τὸ γιγνόμενον μέρος εἰς τοὺς Ἐπαρίτους ἐκ τῆς πόλεως συμπορίσαντες ἀπέπεμψαν τοῖς ἄρχουσιν. id eſt, *Et ipſi quum partem ratam, quæ ſuo nomine debebatur Eparitis ex urbe coegiſſent, eam præfectis miſere.*

Δη. χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι.

Dem. *Salve Timon, præcipuum tui generis præſidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur.*

Rhe-

Rhetor Demeas blanda & fucata oratione aggredi-ur Timonem præmiſſa ſalutatione, eumque magni-icis elogiis condecorat. ἔρεισμα) Sic Pindarus The-onem appellat ἔρεισμα Ἀκράγαντος, Olymp. oda 2: it Athenas, ἔρεισμα Ἑλλάδος, *Græciæ fulcimentum*, ad quæ reſpexiſſe videtur Lucianus. Sumpta tralatio à ulcris illis, quibus innititur & firmatur ædificium. inc Ariſtot. de part. animal. οἱ πόδες, inquit, τῶν ἐλέ-φαντος μόνον ἐρείσματός εἰσι χάριν, id eſt, *pedes elephan-* *solùm pro fulcimento ſunt.* πρόβλημα) *propugnaculum* oſtibus quaſi pro munimine objectum. Ita Home-us Ajacem vocat ἕρκος Ἀχαιῶν, *ſeptum Achivorum*. Et Hector Τροίας κίων appellatur a Pindaro. Sunt enim iri fortes tanquam στῦλοι τῶν πόλεων, *columnæ & fir-amenta civitatum.* ὁ δῆμος &c.) Refert porrò De-neas Senatum populumque Athenienſem jam du-lum exſpectare Timonem, & ſuum in ordinem veſ-e cooptare ob ingentia ejus in Remp. merita, quæ mnia ab ipſo finguntur, ut homini incauto fucum aciat. Solent enim adulatores, ut Theophraſtus quo-que notat in Charact. referre, quanti quiſque fiat ab omnibus, & narrare etiam ea, quæ nunquam ab aliis ut dicta, aut facta ſunt. ξυνειλεγμένος) Præt. Attic. Heſychio, συνηγμένος, συνηθροισμένος, in unum con-regatus. βουλῇ ἀμφοτέρᾳ) Quingentorum ſc. qui πεν-τακόσιοι dicebantur, & Heliænſium, de quibus poſtea lo-quitur Demeas. Fuere plures Curiæ apud Athenienſes.

Πρότερον δὲ ἄκουσον	*Sed priùs decretum au-*
τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ	*di, quod de te conſcripſi.*
σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ	*Quandoquidem Timon E-*
Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου	*checratidæ filius Colytten-*

κολυ-

κολυτὸς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει. νενίκηκε δὲ πὺξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ſis, vir non modo probus & integer, verum etiam ſapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam deſtitit optimè de Republica mereri: præterea pugilatu, lucta, curſuque die eodem, adhæc ſolenni quadriga, equeſtrique certamine in Olympicis vicit.

Decretum recitat Demeas, quo viri illius probitatem & bellicam virtutem mirificè deprædicat. νενίκηκε δὲ πὺξ) id eſt. τῇ πυγμῇ. hinc Pollucem Homerus vocat πὺξ ἀγαθὸν, hoc eſt, pugillatu ſtrenuum. Exercebatur pugillatus ille cæſtibus tam apud Græcos, quam Romanos, ut videre eſt apud Theocr. in ἡρακλίσκῳ, & Virgil. 5. Æneid. fuitque hæc concertatio diſcriminis plena, nec niſi viris fortiſſimis tentata, ut de Darete & Entello ibidem legitur. καὶ πάλην, &c.) Gymnica quædam certamina hic recenſentur à Demea. Notanda inſolens conſtructio, νικᾷν πάλην καὶ δρόμον, pro πάλῃ καὶ δρόμῳ, ſicut poſtea tertio caſui junctum dixit: νικᾷν ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Per τέλειον ἅρμα, curule certamen intelligit, quod inſtitutum fuiſſe legitur vigeſima quinta Olympiade, non quod priſcis Homeri temporibus ignotum eſſet,

ſſet, ſed quod tunc priùs in Olympiam fuerit admiſſum. τέθριππον, ſive quadrigas ea voce deſignari putat Budæus, accipiendo τὸ τέλειον, pro eximio & amplo: vel pro equis juſta ætate & magnitudine præditis, ad differentiam τῶν ἀβόλων, qui dentem ætatis indicem nondum ejecerunt. de quo Pauſanias. 1. Eliacῶn. συνωρίδι πωλικῇ) Interpres vertit, *equeſtri certamine*, generatim nimis, cùm propriè ſic dicantur bigæ pullorum equinorum. Pauſanias συνωρίδα πώλων appellat. qua voce etiam certamen ipſum continetur, q. d. Demeas Timonem non modò quadriga victorem extitiſſe, ſed & biga. Συνωρὶς vocatur duorum equorum conjunctio, quaſi συναορὶς à συναείρω τὸ συζυγνύω, conjungo, ut docet Euſtathius. Nec ſine cauſſa adjicitur πωλικὴ, quod συνωρίδος nomine etiam ſignificentur bigæ mulares, quæ & ἀπήνη, hoc eſt, ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθὲν, ut Pindari Scholiaſtes exponit.

Τί. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

Tim. *At ego ne ſpectator quidem unquam in Olympicis ſedi.* Dem. *Quid tum? ſpectabis poſthac. Sed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Rep. fortiſſimè ſe geſſit, & Peloponneſiorum duas acies concîdit.*

Timon

Timon audita laudum ſuarum recitatione, rudita-
tem ſuam candidè fatetur, & adulatoriam Deme
rhetoricationem meritò coarguit. οὐδ᾽ ἐθεώρησας) S
mili ratione apud Theocrit. reſpondet paſtor in eclo
ga, quæ νομεῖς inſcribitur: καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφ-
θαλμοῖσιν ὄπωπε; *Et quando ille oculis oleum conſpexeri*
unquam? per oleum ſignificatur certamen. ſolebant
enim athletæ, quò membris evaderent durioribus
oleo ſe inungere certaturi. ἠρίστευσε) Verbum ἀριστεύς
non tantùm uſurpatur de eo, qui rem fortiter in bell
gerit, ſed & qui vincit. Hinc ἀριστεῖς ſunt viri rebus præ
clarè geſtis conſpicui & multarum palmarum, quibu
debentur nimirum τὰ ἀριστεῖα, id eſt, victoriæ præmia
Τί οὖν) Rhetor, cùm nihil haberet, quò putidam ſuan
adulationem palliaret, nihil quicquam referre ait, ſ
nunquam ſpectarit; fore aliquando tempus, qu
ſpectet victoriaque potiatur, imo eò impudentia
prolabitur, ut etiam εἰς ὑπερβολὴν ea audeat comme-
morare prælia, quibus nunquam interfuit Timon.
Tales pleræque ſunt Rhetorum noſtorum declamatio-
nes, κολακευτικαὶ & ad oſtentationem ſeu pompam
duntaxat compoſitæ. καὶ ἔναγχος Πελοποννησίων) Bell
Peloponneſiaci, cujus hic meminit Demeas contra
Athenienſes, origo cæpit ex occaſione trium mere-
tricum, ut refert Thucydides. Quæ cauſſa licet mi-
nùs honeſta fuerit, tamen vetus eſt, & omnium
ſcriptis celebrata, ſic tamen ut & aliæ fuerint aliis
memoratæ auctoribus, de quibus præter Athenæum
conſulendi Plutarchus in vita Periclis, Diod. Siculus
lib. 12. A Gellius, itemque Ariſtophanes in Achar-
nenſ. qui occaſionem hinc ſumpſit Comœdiam illam
adornandi, quæ inſcribitur Ἀχαρνῆς. Erat autem
Acharnæ civitas Græciæ in Attica regione totius ejus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

actus potentiſſima, apud quam Peloponneſios contu-
ſſe & victoria potitum Timonem fingit Demeas. κα-
κόπτειν militare verbum eſt & emphaticum. Dicitur
nim teſte Euſtathio ἐπὶ σφαγῆς, de mactatione, &
us eſt, quàm ἁπλῶς occidere. nam τμῆσιν ſive ſectio-
em ſignificat in corpus penetrantem, & διαφέρειν. δύο
ίρας) vox μοῖρα hoc loco deſignat certum quoddam
ilitum σύνταγμα, pro quo μόραν dicunt Lacedæmonii
ttrito 1. habebatque, ut Xenophon docet in Lacedæm.
publ. Polemarchum unum, centuriones quatuor,
uinquagenûm præfectos octo, manipulorum duces
xdecim, vel ut Diodorus Siculus tradit lib. 15. quin-
entos milites.

Τί. Πῶς; διὰ γὰρ ὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ ρογεγράφθαι ἐν τῷ αταλόγῳ. Δη. μέτρια ὶ περὶ σαυτοῦ λέγεις. μεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν ἦμεν ἀμνημονοῦντες.

Tim. *Qua ratione? quippe qui nec unquam arma geſſerim, nec miles unquam conſcriptus fuerim.* Dem. *Modeſtè quidem de te loqueris: Nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus.*

Continetur his verbis alter ἔλεγχος τοῦ ψευδομένου ab
bſurdo. οὐδὲ προγεγράφθαι) neque nomen dedi militiæ.
γράφθαι ἐν τῷ καταλόγῳ dicuntur milites, qui ſti-
endia merentur. Pro eodem quóque Græci dicunt,
γράφεσθαι, μεταγράφεσθαι, vel ἐντίθεσθαι ἐν καταλόγῳ. Ari-
ophanes in Equit:

Ἔπειθ᾽ ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μεταγραφήσεται.
Ἀλλ᾽ ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Ubi interpres, *κατάλογοι*, inquit, *πίνακες erant*, h
eſt, *tabellæ*, *in quibus deſcribebant nomina eorum*, *qui ſti*
pendia faciebant. Unde οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον Demoſthe
ni dicuntur *milites emeriti*, qui ætatem exceſſerunt
quam στρατεύσιμον vocant Græci, *rude donati* Latinis
Inſcribere vel delere militum nomina penes ταξιάρχ
erat. hinc *miles ſcriptus* & *deletus* apud Livium lib. 7

Οὐκ ἦ καὶ ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. ἐπὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς

Præterea ſcribendis ple biſcitis, *& in admini. ſtrandis bellis*, *non medio crem utilitatem attuli Reip. Quamobrem viſum eſt omnibus*, *curiæ*, *plebi*, *magiſtratibus tributim*, *plebeiis ſingulatim*, *communiter omnibus*, *aureum ſtatuere Timonem juxta Palladem in arce*, *fulmen dextra tenentem*, *& radios ſuper capite habentem : eumque ſeptem aureis coronis coronare*, *haſque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragœdos promulgari: ſi-*

στεφά-

φάνυς σήμερον διο- quidem hodie illi Baccha-
νσίοις τραγῳδοῖς και- nalia ſunt agenda.
ῖς. ἀχθῆναι γὰρ δὶ αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ διο-
νσια.

Continuat palpando vaniſſimus Rhetor, Timo-
emque non bellica virtute ſolùm, ſed & conſilio.
rumque militarium adminiſtratione haud exiguam
eip. utilitatem ac decus attuliſſe ait, quò gratiam
us demereatur. ψηφίσματα γράφων) *plebiſcitum*, d. e.
gationem à plebe ſcitam ferens. Rogationes apud
omanos vocabantur leges illæ, quas rogante con-
ile plebs ſciſcebat. Formula rogandi erat: *Velitis,
beatis Quirites*. Apud Græcos, præſertim Athenien-
s, ſiquid populo eſſet placitum, χειροτονίᾳ declaraba-
r, id eſt, *manuum elevatione*, quod poſtea Sena-
s auctoritate confirmabatur. δέδοκται τῇ βουλῇ) Sci-
fictio, ſed adulationis plena, quam & in charact.
is notat Theophraſtus. Nec Oratoriæ ſuæ oblitus eſt
emeas. Nam ut orator ſæpe aliam perſonam facit
quentem, vel fidei cauſſa, vel ut invidiam fugiat:
a & adulator ea narrat, quæ ab aliis de amico audie-
t, quæ nunquam audivit. τῇ Ἡλιαίᾳ) Erat Heliæa
aximum Athenis tribunal, in quo publica publica
dicia ultrò citroque cauſſis agitatis tractabantur à
ille quingentis primæ notæ civibus. Nomen acce-
it ab ἥλιος, quod locus ille ſub dio eſſet & ſoli expo-
tus. De Heliaſtis hoc ſingulare notandum, quod cal-
ulos haberent duûm generum, condemnandi & ab-
olvendi, ſolidum unum, perforatum alterum. In-
erpres tamen orationis κατὰ Τιμοκράτους loco calculorum
abis uſos fuiſſe ſcribit, nigris & albis, ut differrent,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

quò ſpectare putatur illud Pythagoræ monitum: *fabis abſtinete*, quaſi per fabarum abſtinentiam non leguminis illius flatuoſi & pudenda referentis uſum interdixerit, ſed ſignificarit ei, qui velit in pace degere & fortunæ ictibus non ſubjici, ambitioſè Magiſtratus & dignitates non eſſe appetendas. χρυσοῦν ἀναστήσει) Sic Virgil. eclog. 7. *Si fœtura gregem ſuppleverit, aureus eſto*, id eſt, *aurea tibi ſtatua collocetur.* Viris de patria optimè meritis, præſertim Ducibus ſtatuæ erigi ſolebant. Quod cùm apud Athenienſes in Ceramico, vel prope Prytaneum fieret, Demeas nequid ingenioſæ adulationi deeſſet, honoratiorem ei aſſignat locum, nempe in arce urbis juxta Minervam, Joviſque Servatoris inſtar divino cultu proſequendum docet. Erat autem ἀκρόπολις peculiari ratione arx Athenarum, in qua ærarium fuit, & Pallados πολιούχου ſimulachrum. Διονυσίοις) deeſt præpoſitio ἐν. Dionyſiacum feſtum apud Athenienſes celebre fuit, omnique libidinum & comeſſationum genere refertum, cujus utinam hodie in Chriſtianorum encæniis nulla extarent veſtigia: Agitari ſolebat Athenis initio veris menſe Elaphobolionis, qui in noſtrum Martium incidit, nec annuum erat, ſed trietericum in memoriam ſcil. trienn[alis] expeditionis, quam in Indiam ſuſceperit Bacchus: licet Arrianus lib 8. in dubium vocet, an Bacchus unquam in Indiam venerit. τραγῳδοῖς καινοῖς) Tragœdorum quoque novorum meminit, quod tum maximus foret hominum concurſus ſpectandi novas fabulas cupiditate. Sic à Senatu populoque Athenienſi decretum erat, ut Demoſthenes aurea corona donaretur in theatro, cum novæ Tragœdiæ agerentur.

Εἶπε

Εἶπε τὴν γνώμην Δη-
έας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς
ὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ
αθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ
ὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ
ίμων, καὶ τὰ ἄλλα
άντα ὁπόσα ἄν ἐθέ-
οι. τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ
ήφισμα. ἐγὼ δέ σοι
, υἱὸν ἐβουλόμην ἀγα-
εῖν παρὰ σὲ, ὃν ἐπὶ
ῷ σῷ ὀνόματι Τίμω-
α ὠνόμακα.

Tulit hoc ſuffragium Demeas orator, cognatus illius propinquus, & diſcipulus. Etenim orator optimus eſt Timon, præterea quicquid voluerit. Quare hoc tibi ſuffragium attuli. utinam & filium meum ad te adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem denominavi.

Demeas, ut cœperat, ita aſſentando concludit. odeſtiam ſuam declarat, cùm ſe diſcipulum Tinonis profitetur, quem oratorem vocat optimum. ὁ ῥήτωρ) Rhetoris voce, ut obiter hoc dicam, non ſoùm intelligitur, qui præcepta tradit benè dicendi, ed etiam orator, qui in concione populi verba face-e poſſit. Sic & Demoſthenes ῥήτωρ appellatus. Et ῥη-ρικοὺς vocat Iſocrates, τοὺς ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυνα-μένους. Aliquando tamen vilius ſonat, cùm ῥήτωρ & δη-μαγωγὸς conjunguntur, in quos paſſim invehitur Lu-cianus noſter & Ariſtophanes. ὁπόσα ἂν ἐθέλοι) Hæc divitum prærogativa. Horat. 2. Serm. 3.

> ——— *Quas qui conſtruxerit, ille*
> *Clarus erit, fortis, juſtus, ſapiens, etiam rex,*
> *Et quicquid volet.*

De opibus loquitur.

ἀ[χιστεὺς) Generale nomen per ſpecialius reſtringit, vultque dicere, proximo ſe cognationis gradu contingere Timonem. καὶ τὸν υἱὸν) Dolere ſe ait Demeas quod filium non adduxerit Timoni cognominem. Scit enim veterator gratiorem inter cognatos eſſe eum qui idem nomen gerit, talemque ab orbis in familiam ſubinde adſciſci, bonorumque hæredem ſcribi. Plutarchus de amore prolis. Ῥωμαίων πολλοὶ γαμοῦσι, οὐχ' ἵνα κληρονόμους ἔχωσιν, ἀλλ' ἵνα κληρονομεῖν δύνωνται. Vidit hoc, & in ſua gente damnavit Cicero: *Hæreditatis ſpes quid iniquitatis ſerviendo non ſuſcipit? quem nutum locupletis orbi ſenis non obſervat?* Hinc & Juvenalis de cælibe:

——— Dominus tamen, & domini rex
Si vis tu fieri, nullus tibi parvulus aula
Luſerit Æneas. ———

Τί. Πῶς ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ τὸ γεννηθησόμενον, ἄῤῥεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ.

Tim. *Qui potes illud Demea, qui nunquam uxorem duxeris, quantum nobis ſcire licuit.* Dem. *At ducam novo ineunte anno, ſi Deus dederit: liberiſque operam dabo; tum quod naſcetur (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo.*

Timon hominis vanitatem, & inſulſa mendacia porrò eludit. εἰδέναι) ſupp. ἔξεστι, quantum ſcire licet. γαμῶ) pro γαμήσω. Demeas τὸ γαμεῖν & παιδοποιεῖσθαι, con-

onjungit exStoicorum doctrina, qui non niſi prolis
uſa matrimonium ineundum eſſe præcipiebant. unde
eneca: *Cogites libidinem non voluptatis cauſſa homini da-
um, ſed propagandi generis.* Quod & in Catone ſuo
gnoſcit Lucanus: *Venerisque huic maximus uſus, Pro-
nies; urbi pater eſt, urbique maritus.* Hinc ſcitè Joca-
a matrimonium appellat ἡδονὰν παιδοποιόν, *voluptatem
berorum procreatricem*, apud Euripidem in Phœniſſ.
ρρεν ἔςαι) en confidentiam Rhetoris. quaſi de fu-
uræ prolis ſexu certus eſſet, audacter pronunciat.
Nec ſine cauſſa id aſſerit. Scit enim inter liberos præ-
erri maſculos. Rationem dat Euripides in Iphigen.
τύλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες. *Domuum columina
uippe ſunt nati mares.* Unde principum filios *munimen-
a regni* & *præſidia dominationis* appellat Tacitus in An-
nal. lib. I. & hiſtor. 5.

Τί. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δη. οἴμοι. τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

Tim. *An uxorem tu ſis ducturus, haud equidem ſcio, tanta à me plaga accepta.* Dem. *Hei mihi, quid hoc eſt rei? Tyrannidem occeptas Timon, pulſaſque ingenuos, ipſe nec civis? verùm pœnas dabis propediem cùm aliis nominibus, tum quòd arcem incenderis.*

Demeas eodem, quo priores, excipitur modo hoc eſt, verberibus. Quòd cum ægrè ferret, ad ingenium ſe convertit ſycophanticum. τυραννίδι ἐπιχειρεῖς) Tyrannidem occœptare dicitur, qui civibus liberis vim infert & injuſtam dominationem in eos exercet. Uti apud Romanos, ita & Athenienſes grande nefas habebatur civem liberum indictâ cauſſa verberare. Contumeliam ejuſmodi αἰκίαν vocabant Græci ſeu προπηλακισμόν. hinc & αἰκίας δίκη apud eoſdem. ἐλεύθεροι) ſunt ingenui, qui in genere libertatem habent, non in facto, ſicut liberti. οὐ καθαρῶς ἐλεύθερον appellat *qui non planè talis eſt*, ut Eraſmus interpretatur, hoc eſt, non meram habens libertatem, ſed mixtam, ut qui ſervo vel ſerva natus eſt: nec purè civis intelligitur, qui merè civis non eſſet Athenienſis, ſed *hybrida*, ut Horatius loquitur, hoc eſt, patre Athenienſi natus, matre peregrina, aut vice verſa. ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Incendii crimen, uti graviſſimum eſt, ita & extremo ſupplicii genere plecti ſolet. Nam qui dolo malo incendium excitârat, gladio olim feriebatur: hodie juxta legem talionis incendio abſumitur, qui incendium facit. Ejuſmodi *incendiarios* Græci ἐμπρηστὰς vocant. Crimen exaggerat ſycophanta, cùm non domum privatam, ſed arcem civitatis à Timone incenſam calumniatur.

Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις. ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸ

Tim. *At, ô ſceleſte, non conflagravit arx: proinde palam eſt te calumniatorem agere.* Dem. *Verùm effoſſo ærario dives*

ὀπι-

πισθόδομον διορύξας. Τί. οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος. ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον. ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. Δη. οἴμοι τὸ μετάφρενον. Τί. μὴ κέκραχθι. κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ, καὶ πάλην.

factus es. Tim. *Neque hoc effoſſum eſt. Hæc etiam abſurda dicis.* Dem. *Verum effodietur poſthac. Interim verò omnia quæ in eo condita, poſſides.* Tim. *Alteram itaque plagam accipe.* Dem. *Hei ſcapulis meis!* Tim. *Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, ſi cùm inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtra vicero in Olympiis pugilatu, & lucta.*

Criminis objecti falſitatem diluit Timon, meramque calumniam eſſe probat, quum arx civitatis nunquam conflagrârit. δῆλος εἶ συκοφαντῶν) Attica σύνταξις. *Conſtat vel certum eſt te calumniari,* vel *manifeſtè calumniaris* Verbum συκοφαντεῖν ab Athenienſibus tractum, & *calumniari* ſignificat. vide Carol. Gerardi obſervationes ad Ariſtophanis Plutum. τὸν ὀπισθόδομον) Sycophanta

Demeas, cùm incendii crimen nullo colore Timoni poſſit intendere, aliud comminiſcitur non minus grave, τοιχωρυχίας, & ſacrilegii. Ita apud Ariſtophanem Blepſidemus Chremylum repente ditatum conſpiciens ſacrilegii reum peragit. κέκλοφας, inquit, νὴ Δία ἐκεῖθεν ἥκων ἀργύριον ἢ χρυσίον παρὰ τοῦ θεοῦ. Fanum Apollinis innuit, ex quo tantum auri vel argenti ab ipſo clam ſurreptum putabat. τὸ ὀπισθόδομον propriè dicitur τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ δόμου. Peculiariter ſic appellatur poſtica arcis Athenienſis pars, in qua publicum erat θησαυροφυλάκιον, cujus loci perpetuus veluti cuſtos erat Jupiter σωτὴρ, ut patet ex Ariſtoph. Pluto. οἴμοι τὸ μετάφρενον) Quid ſit μετάφρενον, non ſatis à veteribus explicatum. Videtur eſſe interſtitium illud inter ſcapulas lumboſque, ubi renes adhæreſcunt, quaſi τὸ μετὰ τὰς φρένας, *pone præcordia*, ut exponit Euſtath. quæ tergi pars plagis inferendis opportuna eſt. unde Homèrus Iliad. β. Σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξε. Galenus περὶ εἰσαγωγῆς ſcribit dorſum ſive tergum continere omnes partes collo ſubjacentes, à cujus utroque latere ſunt ὠμοπλάται ſive ſcapulæ, quarum media pars μετάφρενον dicitur. κέκραχθι) Per ſyncopen, pro κεκράγηθι, ut ἄνωχθι pro ἀνώγηθι. Ab anormi κράζω vociferor, cui verbo τραχύτητα quandam ineſſe docet Demetrius Phaleræus. τὴν τρίτην.) πληγὴν. Illudit homini Timon κατὰ μίμησιν. Quos ſupra Peloponneſios vocavit generaliori nomine, hic Lacedæmonios fuiſſe dicit. Erant autem Lacedæmonii Athenienſium hoſtes, ut qui de Græciæ principatu cum illis certarent. εἴω νενικηκὼς) pro νικήσαιμι ἂν periphraſi Atticâ. νικᾷν τὰ Ὀλύμπια, pro ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις. *Olympia vincere* pro *Olympicam victoriam reportare* etiam dixit Horatius Græco more. μιαρὸν

ἂν

ϑρώπιον) per contemptum. Diminutivis enim utitur vel blandiendi gratia, vel ad vilipendium nostrum declarandum.

Ἀλλὰ τί τοῦτον; οὐ ϑρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος. ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναξείνας, καὶ βρενϑυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν.

Sed quid hoc? annon Thraſycles philoſophus hic eſt? profecto ipſus eſt, promiſſa barba, ſubductiſque ſuperciliis, & magnum quiddam ſecum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, coma ſuper fronte criſpata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit.

Accedit tandem Thraſycles philoſophus, quem ſuis coloribus ingenioſè depingit Lucianus, captatâ ſcil. occaſione hoc genus hominum pro more vellicandi. Nec immeritò. Quid enim indignius minuſque ferendum in ſapientiæ doctore, quam ſupercilium & improbitas virtutis profeſſione perſonata? ἐκπετάσας τὸν πώγωνα) Proprius character philoſophorum, qui barbam promittebant, ut tanto viderentur auſteriores & venerabiliores. Hinc Perſius: *Barbatum crede magiſtrum Dicere.* Sat. 4. Socratem deſignat qui πωγωνοτρόφος erat, uti & Græca teſtatur Comœdia. Et Horatius

tius de Stertinio: *Solatus juſſit ſapientem paſcere barbam.* βαθυπώγωνας eoſdem appellat Lucianus, qui paſſim deridet eos, qui præter barbam & pallium nihi haberent philoſophi. Feſtivè Bagoas in Eunucho ait *Si philoſophum oporteat ex barba metiri, hircos primam laudem ablaturos.* Nec minùs facetum illud Herodis Attic dictum in philoſophum palliatum, crinitum, barba ad pubem uſque porrecta: *Video*, inquit, *barbam. at philoſophum non video.* τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας) Iraſcentium vel ſuperbientium eſt. Faſtum enim indicant ſupercilia, ibique ſedem habet ſuperbia, ut docet Plin. lib. 11. cap. 37. Solent autem placidi homines & modeſti remittere ſupercilia, quæ faſtuoſi & irati contrahunt, vel attollunt. βρενθυόμενος) Sic Ariſtophanes in Nub. Socratem inducit βρενθυόμενον ἐν ταῖς ὁδοῖς, qui locus etiam citatur à Laertio. βρένθος Heſychio τῦφος, ubi corruptè legitur τύμβος. hinc βρενθύεσθαι ab eodem Grammatico exponitur, μέγα φρονεῖν, ἐπαίρεσθαι. Murmuris ſeu fremitus ſignificationem hic continet. Sic in Hermot. philoſophos incedere facit Lucianus τὰ χείλη διασπαλαίοντας ἠρέμα & ὑποτονθορύζοντας. Daniel Heinſius vir ingenioſiſſimus philoſophi noſtri habitum geſtuſque ad vivum expreſſit in ſuo peplo, ubi in Stoicum quendam jocatur lepidiſſimo carmine.

> Τῶν Στοϊκῶν ἀνδρῶν τις ἐρειστικὸς, ἀφρεσιβόμβαξ,
> Ὀφρῦν ἀμφοτέρην τοξοποιησάμενος,
> Ἐκπετάσας τὸ χλύνιον εὔσκιον, ἐπταβόειον
> Ὡς σάκος, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐκτάδιον,
> Βρενθύων οἴκονδε πορεύετο νύκτα κατ' ἄκρην
> Πολλὰ σοφιστεύων καὶ παραδοξολογῶν.

Τιτανῶδες βλέπων) Proverbialiter dictum de eo, qui torvo tetricoque eſt vultu. quod loquendi genus etiam uſurpatur in Icaromenippo. Terribili enim adſpectu

fuiſſe

uiſſe perhibentur veteres illi Titanes. Sic dicuntur, on ἀπὸ τῆς τίσεως, id eſt, ultione, ut notat Servius d 6. Æneid. ſed ab Hebræo טיט quâ denotatur *luım*, velut è terra vel luto nati, quemadmodum & igantes dicti γηγενεῖς eandem ob cauſſam. ἀνασεσοβημένος τὴν κόμην) Interpres vertit, *coma ſuper fronte criʼatâ*, Eraſm. *Cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans.* Budæus, *Coma ſurſum rejectâ*; alii, *perturbatam habens omam.* pro diverſa ſignificatione verbi, de quo vide Budæum & Stephanum. αὐτοβορέας) *ipſe* vel *alter Boreas.* Philoſophum hunc prolixa barba crinibuſque inſignem Boreæ & Tritoni comparat, qui à Zeuxide pictore celebri feruntur depicti comâ ſuper fronte perturbatâ aut diffuſa. τὸ γράφειν tàm *pingendi*, quàm *ſcribendi* ſignificationem habet. hinc γραφὴ modò pro *ſcripturâ*, modò pro *picturâ* accipitur apud Græcos.

Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν.

Hic habitu frugalis, inceſſu moderatus, amictu modeſtus, mane mirum quàm multa de virtute diſſerit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans.

Perſonatam hujus Philoſophi ſanctimoniam porrò deſcribit ab externo corporis habitu ſive cultu, qui frugalitatem & modeſtiam præ ſe ferebat. τὸ σχῆ-

ma

μα εὐσταλὴς) Heſych. dicitur ὁ καλῶς ἐστολισμένος, qui decenter ornatus eſt. Sic in Herm. philoſophos idem Lucianus inducit, κοσμίως βαδίζοντας καὶ ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, à στέλλω ſignificante *orno*, *inſtruo*. κόσμιος τὸ βάδισμα) ſubintell. κατὰ præpoſitio. ſupra dixit: κοσμίως βαδίζων, in Sectis, *qui moderato & compoſito gradu incedit*, ut decet virum gravem & ſapientem. σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν) qui frugalitatem pallio præferret. ἀναβολὴ pro *pallio* uſurpatur, ἀπὸ τοῦ ἀναβεβλῆσθαι, quod in utrumque humerum rejiceretur. Paulo ante dixit: ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς, in loco è Sectis allegato. Erat autem philoſophorum amictus à communi diverſus, magiſque ad modeſtiam compoſitus. μυρία ὅσα) Notanda elegans ſignificatio particulæ ὅσος, quæ adjectivo poſtpoſita vim habet adverbii λίαν. Sic Ariſtoph in Pluto: ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, id eſt, *turba ingens & conferta admodum*. hic θαυμαστικῶς exponitur: *mirum quàm multa*, περὶ τῆς ἀρετῆς) Stoicos præcipuè notat, qui de virtute multis diſceptabant, ſed eam moribus ſuis non exprimebant: in quos etiam invehitur Juvenal. Sat. 2. τὸ ὀλιγαρκὲς) frugalitatem & animum paucis contentum ſignificat, quam virtutem miris item elogiis jactitabant οἱ ἀπὸ Στοᾶς, quibus tamen nihil uſquam erat ſatis.

Ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ ᾧ χαίρει μάλιστα,

At ubi lotus ad cœnam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis ſermonibus

κα-

ἐθάπς τὸ Λήθης ὕδωρ
επιὼν, ἐναντιώτατα
πιδείκνυται τοῖς ἑωθι-
ῖς ἐκείνοις λόγοις,
ξαρπάζων ὥσπερ
ῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνι-
όμενος.

maximè contraria facit, dum milvi inſtar præripit obſonia, & proximum oppoſito cubito arcet.

Levitatem & temulentiam damnat in hoc philoſo-
ho. λουσάμενος ἀφίκοιτο) Solebant veteres, priuſ-
uam cœnarent, lotione uti, tum nitoris, tum vale-
dinis cauſſa. Ariſtoteles, ut refert Athenæus lib. 5.
πρεπὲς εἶναί φησιν, ἄλουτον καὶ κονιορτοῦ ἥκειν πλήρη τινὰ εἰς
συμπόσιον, hoc eſt, *indecenter facere eum, qui illo-
s & pulveris plenus ad convivium acceſſerit.* μεγάλην
ὺ κύλικα) Neſcio quid Burdelotio in mentem vene-
, qui μεγάλην hic nomen calicis eſſe putat, idque
nili probare conatur ex lib. 1. Æneid. ubi *ſpuman-
m pateram* dixit poeta, non *ingentem*, quod ſciam.
Quam hic μεγάλην vocat κύλικα, *Neſtoreum ſcyphum*
ominat Lucianus in ſect. ubi de philoſopho itidem
quitur temulento. ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε
ύφον Νεστόρειόν τινα παραφέρει αὐτῷ. Poculi iſtius vaſti-
tem deſcribit Homerus Iliad. 13. ζωρότερον δὲ χαίρει)
. ποτῷ ἢ οἴνῳ. Sic ille apud Homer. Iliad. 1. ζωρότε-
ν δὲ κέραιρε, *meracius miſce.* quem locum expreſſit Ca-
llus: *Inger mi calices amariores.* Per calices ama-
ores intelligit *meraciores*, vel *vetuſtioris vini*: Quod
nim in vino aqueum eſt tempus tandem conſumit.
t notum illud Diphili: τὸ ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ᾽ ἔστι τῇ
υχῇ κακὸν, *quicquid aquâ dilutum eſt, animæ noxium
eſt.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

eſt. Hinc Veronenſis poëta: *Abite lymphæ Vini pernicies.* ἰκτῖνος) Ingluviem, & voracitatem hujus pſeudophiloſophi deſignat, cum milvo ipſum comparat. Scribit Plinius lib. 10. *rapaciſſimam eſſe alitem ſemperque famelicam,* Unde & ἅρπη dicitur ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν quod eſt, *rapere.* Impudentia ſimul & rapacitas hujus avis elucet in hoc gulone, qui ut ſolus potiatur obſonio, proximè aſſidentem cubito propellit, quod eſt παραγκωνίζειν, ab ἀγκὼν, quo *cubitus* denotatur. Sic Martialis de ſuperbo convivatore & importuno: *Cubitiſque trudit hinc & inde convivas Effultus oſtro ſericiſque pulvillis.* τὰ ὄψα) Interpretes *obſonia* vertunt. Sæpe tamen peculiariter eo nomine piſces intelligunt Græci, præſertim Attici, quod & imitantur Latini, Terentius & alii. Hinc ὀψοφάγοι ſive *obſonivori* ſunt, non qui carnibus ſupra modum delectantur, aut aliis eduliis, ſed qui piſces ad inſaniam uſque appetunt. Gloſſæ: ὀψάριον, *piſciculus.* Uſus rationem dat Myrtilus apud Athen. initio lib. 7. Cùm varia, inquit, obſoniorum ſint genera, ſolus piſcis id nomen obtinuit διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν, quod eximius ſit cibus.

Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν,

Mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac ſi virtutem in patinis ſeſe inventurum ſperet: dumque catinos

ἀκρι-

ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι.

indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat.

Hominis ἀδδηφαγίαν pluribus amplificat. καρύκης) Condimenti genus erat, quod Galenus apud Hippocrat. exponit λύδιον, ἔδεσμα ποικίλον, id eſt, Lydium edulium varium. Ariſtoph. interpres κοιλίαν interpretatur, ut ventrem fuiſſe ſignificet exquiſitioribus condimentis apparatum. Budæus ſimpliciter exponit *ſorbitionem juſculi eſculentioris*. κυνηδὸν) *Canis in morem.* Nihil enim cane guloſius, nihil impudentius, ἀκοινώνητον animal ſibique ſoli retinet, quod habet. niſi forte excipias canes Memphiticos, qui dicuntur rapinas in medium conferre & communiter vivere, ſi fides habenda Æliano. ἐν λεκάνῃ τὴν ὄψιν.) Feſtivè. Simili ratione vinolentum deridet philoſophum Lucianus in Hermot. ἀτεχνῶς γὰρ ἐν πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν, id eſt, *Nam planè in fundo dolii ſub ipſa fæce mihi viſus eſt Deus philoſophiæ ſummum bonum abſtruſiſſe.* τῷ λιχανῷ) i.e. digito indice, ſic dicto, quod cum in obſonia immiſſum lingimus ad condimentum explorandum, ἀπὸ τοῦ λείχειν, hoc eſt, à lingendo. Heſych. λιχανὸς ὁ μετὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς χειρός. Sic locum emendo, in quo μετὰ præpoſitio deſideratur. τὰ τρύβλια ἀποσμήχων.) Pro eodem in Gallo dixit: τὰ τρύβλια περιλείχειν. Ejuſmodi catinorum extерſores ſive linctores Eubulus Comicus ſcitè appellat λοπαδαρχόνας vel λοπαδάρχας, id eſt, *gurgites & pernicies patinarum.* τοῦ μυττωτοῦ) τὸ μυττωτὸν, quod At-

ticum eſt pro μυσωτὸν, verſo σ in τ. Heſychius & Ariſtophanis interpres ὑπότριμμα eſſe dicunt διὰ σκορόδων, hoc eſt, *intritum ex allio*, adhibitis & aliis condimentis, nempe caſeo, ovo, oleo, aceto, ſic dictum, quod odor ejus eſſet μυσαρὸς, hoc eſt, *averſandus*. *Moretum* nonnulli interpretantur, quod ex Græco deductum, quaſi *moſetum*, ut vult doctiſſimus Caninius.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ, ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος. μέθυσος, καὶ πάροινος· οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι.

Semper querulus, quaſi deteriorem partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuem ſolus omnium accipiat, qui quidem edacitatis, & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, vino inſanus, non ad cantum modò, ſaltationemque, verùm ad convicium uſque & iram.

Querulum inſuper & rixoſum hominis ingenium, pravoſque mores indicat. τὸν σῦν) porcellum intelligit ſaginatum, qui magnatum ſeu ditiorum menſis inferri ſolet. σιαλὸν σῦν appellat Homerus. λιχνείας) Hoc quid ſit, ſatis apertè declarat Lucianus in avido iſto liguritore, qui cùm philoſophus eſſet, oſtendit ſe magis palato ſapere, quam cerebro, & eruditiorem habere linguam, aut gulam, quàm mentem. μέθυσος) ſimpliciter *ebrium* ſignificat, πάροινος *petulantem ex ebrietate*. Hinc Athenæus: τὸ παροινεῖν ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. Cantus

us & ſaltationis quoque meminit, quæ Homerus vocat ἀναθήματα δαιτὸς, i. *ornamenta convivii*. Odyſſ. 1. Saltatio etſi in conviviis veterum, ut res honeſta, fuerit admiſſa, tamen cùm vitioſa ſint multa ſaltationum genera, certè philoſophum minimè decebat tripudiatio. Notum eſt illud Ciceronis pro Muræna: *Nemo ſaltat ſobrius, niſi fortè inſanit: neque in ſolitudine, neque in convivio moderato atque honeſto; intempeſtivi convivii, amœni loci, multarum deliciarum comes eſt extrema ſaltatio.*

Καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοῖος. εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις.

Adhæc multus inter pocula ſermo: tum enim maximè de temperantia, & ſobrietate verba facit, idque cùm jam à mero male affectus ridiculè balbutit. Accedit bis deinde vomitus.

Τὸ ἄτοπον hominis ob oculos ponit, qui tunc maximè de temperantia & ſobrietate diſputat, cùm helluatur, nihilque minus quàm temperantiæ ſtudet. ἐπὶ κύλικι) id eſt, *inter calices*, ἐπὶ ποτηρίῳ dixit Theophraſtus in charact. Prudenter Horatius lib. 2. Serm. Sat. 2.

Diſcite non inter lances menſaſque nitentes,
Cùm ſtupet inſanis acies fulgoribus, & cùm

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Acclinis falſis animus meliora recuſat:
Verum hic impranſi mecum diſquirite. cur hoc?
Dicam ſi potero. malè verum examinat omnis
Corruptus judex. ———

Caſaubonus ad Suetonii Auguſtum, *Aretalogos* dic ait ejuſmodi philoſophos, qui in conviviis lautiorum quæ frequentabant, de virtutibus & vitiis diſceptabant. Seneca *circulatores philoſophos* appellat. πονήρως ἔχων) Notant Grammatici vocabulum πόνηρος, ſi de homine miſero & afflicto dicatur, primam acuere. Si autem de improbo & malo, ultimam. hinc πονηρῶς ἔχειν de corpore dicitur malè affecto. quod tamē ubiq; verū non eſt. ὑποτραυλίζων) *aliquantum balbutiens.* quod vel à natura eſt, ut in Alcibiade, cujus τραυλισμὸν deridet Ariſtophanes in Veſpis: vel a nimio potu, ut Thraſycli noſtro accidit, cujus ebrietatem porrò exaggerat, cum vomuiſſe eum dicit, quod cùm, ut rem fædiſſimam, in Antonio exagitet Tullius, quanto minus ferendum in philoſopho, in virtutum doctore? qui *talia verbis Herculis invadit.*

Καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν

Poſtremò ſublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne ſobrius quidem ulli primas partes ceſſerit, vel mendacio, vel confidentia, vel avaritia. Quin &

ἂν

ἐν, ψεύσματος ἕνε-
α, ἢ θρασύτητος, ἢ
ιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ
ολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα,
ὶ ἡ γοητεία προηγεῖται,
ὶ ἡ ἀναισχυντία παρο-
αρτεῖ. καὶ ὅλως πάν-
οφον τὸ χρῆμα, καὶ
πανταχόθεν ἀκριβὲς,
ὶ ποικίλως ἐντελὲς. οἰ-
ώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν.

inter aſſentatores primas tenet, peierat promptiſſimè, anteit impoſtura, comitatur impudentia. In ſumma vir eſt omnifaria ſapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varieque abſolutus. Quare licet ſit modeſtus, brevi ejulabit.

Refert porrò Timon, quomodo Thraſyclem è convivio perpotum efferre coacti fuerint, ut inſanam ominis temulentiam magis ob oculos ponat. ἐκφέρειν αὐτὸν) Ciceroni eſt, *auferri de conviviis.* Antihanes Comicus, ἐκφέρεσθαι τοῦ πότου pro eodem dixit. Notandus & hic elegans luſus in verbo ἐκφέρειν, quod t de aliis rebus, ita & de funere uſurpatur. Significat eum non ſecus ac cadaver de convivio elatum uiſſe Nihil en. ferè diſtat ebrius à mortuo, qui terræ nandandus effertur. Virgilius de Græcis Trojam notu clam occupantibus. *Invadunt urbem ſomno vinoque pultam.* 2. Æneid. ἐπειλημμένος ἀμφοῖν χεροῖν) ſupp. ερσί. præterit. Atticum verbi ἐπιλαμβάνομαι, quod eſt, *pprehendo, innitor.* Feſtivè dictum à Plauto in Pſeuolo: *Magnum hoc vitium vino eſt, pedes captat priùm: Luctator doloſus eſt.* αὐλητρίδας) Notandum Veeres olim in ſympoſiis ſuis adhibuiſſe tibicinas, eantque ut plurimùm fœminæ nundinati pudoris,

 ut

ut ex Ariſtophane diſcimus. Tibiarum verò actoaſm ut animum reficit, ita & perturbationes capitis me ro incaleſcentis adjuvare creditur. Anacharſis ali quando interrogatus, *num in Scythia eſſent tibicinæ* reſpondit: *ne vites quidem.* Eo ſignificabat vir ſa pientiſſimus, quæ ad tibiam fiunt ſaltationes, reli quaſque ejus generis voluptates è vinolentia naſc Laertius l. 1. c. 9. πάνσοφον τὸ χρῆμα) Virum deſigna omnigenâ ſapientia cumulatum, quem ἐν τῇ φιλοσοφί πένταθλον vocat Laertius in Democrito. τὸ χρῆμα i admiratione ponitur & excellentiam quandam de notat, quæ per ſuperlativum commodè à Latini ſignificatur. Ita Xenoph. de Cyro: καταβάλλει τὴν ἔλα φον καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, id eſt, *cervum jaculo ſter nit longè pulcherrimum & maximum.* οἰμώξεται οὐκ εἰς μα κρὰν) Ineptè Eraſmus: *non ejulabit clariùs.* pro, *no longo poſt tempore*, hoc eſt, brevi ejulabit, οὐκ εἰς μα κρὸν χρόνον.

Τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρ. οὐ κατὰ ταὐτὰ ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν

Quid hoc? papæ, tan dem nobis Thraſycles Thraſ. *Non hoc anim ad te venio, Timon, qu plerique iſti, qui nimirum tuas opes admirati argenti, auri, opiparorum conviviorum ſpe adducti concurrunt, multam aſſentationem exhibituri apud te, hominem*

τὴν

τὴν κολακείαν ἐπιδει-ξόμενοι πρὸς ἄνδρα, ἰόν σε ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν.

ſimplicem, & de rebus ſuis facilè impertientem.

Admirationis aff.ctum exprimit Timon, cui Thra-ycles reſpondet ſubdolâ inſinuatione utens. οἱ τῶν πλού-ν τεθηπότες) Avaros intelligit, & plebeios homines, uibus in admiratione ſunt opes. De his ita Juvena-is: *Qui mirantur opes; qui nulla exempla beati Pauperis ſe putant.* δείπνων πολυτελῶν) Paraſitos innuit, quos ειπνολόχους vocat Heſiodus, Latini *cœnipetas* ἐπιδει-ξόμενοι) Eraſmus vertit, *deliniunt*: rectiùs Profeſſor almurienſis: *exhibituri*. de futuro enim ſermo eſt. πλοϊκὸν) Sic vocat *virum ſimplicem*, εὐήθη, cui ver-a dare facillimum ſit: contra διπλοῦν appellant Græ-i *virum duplicem* & *verſipellem*, quo nomine Ulyſ-em inſignit Horatius Carm. lib. I. Od. 6. τῶν ὄντων) Laudat Timonem à liberalitate. Liberalis enim ho-ninis eſt, ut philoſophus docet, περὶ τὰ χρήματα εἶναι ταδοτικόν. Unde virum bonum Menander ſcitè ap-pellat κοινὸν ἀγαθὸν, hoc eſt, *commune quoddam bonum*, ut qui non uni aut alteri, ſed pluribus prodeſſe cupit.

Οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴ ποτε τρυφῴην ὀλίγον τῶν ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἡ

Scis enim offam in cœnam mihi ſat eſſe, opſonium verò ſuaviſſimum, cepam, aut naſturtium, aut ſiquando lubeat epulari lautiùs, paulum ſalis: potum verò ex fonte

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρί-βων οὗτος, ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐ-δὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ.	*novem fiſtulis ſcaturien constare: tum hoc palliu quavis purpura potius Nam aurum nihilo ma gis apud me eſt in preci quam calculi qui ſunt i littoribus.*

Frugalitatem & victus ſui tenuitatem, adeoque animi celſitudinem in contemnendis opibus philoſophicè hic jactat Thraſycles, quo Timonem illaqueet incautum ὡς μᾶζα) duplex erat maza apud Veteres Una quæ confici ſolebat ex farina, ſale, lacte vel oleo, quandoque etiam vino ſubigebatur, nec humanis ſolùm uſibus dicata, ſed & Diis ſacra fuit. Altera ex farinâ, ſale & aqua tantùm fiebat. στρυφνὸν ἄρτον appellant nonnulli, hoc eſt, auſterum panem Galenus lib. de aliment. eam poſtponit pani ordeaceo, multumque habere ait πιτυρῶδες & κρασῶδες. Nomen accepit ἀπὸ τοῦ μάττειν, quod pinſendo ſubigatur, nihilque aliud eſt, quam farina conſperſa & ſubacta. Unde & Latinum *maſſa*, verſo ζ in duplex ſſ. ut ὄβρυζα, *obruſſa*. De poſteriori hoc panis genere loquitur Sophiſta, dum vili parvoque victu ſe contentum eſſe prædicat. θύμον) viliſſimum plantæ genus. *cepam agreſtem* nonnulli interpretantur. herba eſt, ut medici tradunt, nec viſu, nec eſu commendabilis: acrimoniam tamen habet ad irritandam ὄρεξιν & edendi appetitionem. *Cepis* autem *veſci* dicitur, qui tenuiter & illotè vivit, quod Heſiodus per *malvam* & *aſphodelum* ſignificavit in operib. ἢ κάρδαμον) Tradit Xeno-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Xenophon veteribus Perſis in pretio fuiſſe *naſturtium*, eoque obſonii loco uſos, lib. I. περὶ Κύρȣ παιδ. cujus rei cauſſam hanc fuiſſe putant nonnulli, quod herba illa vim habeat ἐπισχετικὴν τȣ̃ ἔρων, καὶ τȣ̃ πλυσμάτων. Apud Perſas autem, ut ex eodem diſcimus libro, turpe erat palàm mejere, vel naſum mungere aut ſpuere. Hac item herba tenues & parci vitam utcunque ſuſtinebant. ὀλίγον τῶν ἁλῶν) Horat. 2. Serm. *Cum ſale panis Latrantem ſtomachum bene leniet.* Sali vis ineſt contra putredinem, cibiſque ſaporem conciliat: Unde ἱερὸν ἅλα paſſim appellat Homerus, propter ſummam ejus neceſſitatem & utilitatem. Perſius: *Eſt tibi far modicum, & purum ſine labe ſalinum.* q. d. victus ſufficiens. ἡ ἐννεάκρȣνος) Nomen eſt fontis cujuſdam Athenis ſic dicti a novem fiſtulis, è quibus aqua ſaliebat. κρȣνὸς enim *ſcatebra.* Heſychius πηγὴν eſſe ait, ἣν πρότερον Καλλιῤῥόην ἔλεγον. apud quem corruptè legitur ἐνεάκρυνος. Egregiè in hanc ſententiam ſcripſit Varro de liberis educandis apud Nonium: *Vel maximè illic didici, & ſitienti videri aquam mulſum: & eſurienti panem cibarium, ſiligineum: & exercitato ſomnum ſuavem.* ὁ δὲ τρίβων) *Pallium* commune erat Græcorum omnium geſtamen: ut *toga* Romanis. Tamen inter τρίβωνα philoſophorum, & elegantiorum in Græcia civium diſcrimen fuiſſe Salmaſius oſtendit in Notis ſuis ad Pall. ȣ̓δὲν ἡμιώτερον) Fateor fuiſſe philoſophorum nonnullos, qui aurum & argentum contemſerint, adeoque in profluentem abjecerint, ut liberius philoſopharentur: ſed Thraſycles noſter ſub perſonâ vilipendere ſe ſimulat, quæ maximè appetebat. In tales rectè olim pronunciavit Simonides: Etenim rogatus, *utra res eſſet optabilior, divitiæ, an ſapientia? dubito*, inquit, *ut qui videam ſa-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

pientes frequentare divitum fores. eo innuens philoſophos pleroſque verbis quidem contemnere divitias, ſed re eas captare. quo tamen nomine reprehenditur à Platone lib. 6. de Republ.

Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

Verùm tua ipſius gratia huc me contuli, ne te corrumpat peſſima & inſidioſiſſima poſſeſſio divitiarum, quippe quæ multis ſæpenumero immedicabilium malorum cauſa extiterit. Etenim, ſi me audies, potiſſimum opes univerſas in mare projicies, ut pote non neceſſarias bono viro, quique Philoſophiæ poſſit opes perſpicere. Ne tamen in profundum, ô bone; ſed fermè ad inguina uſque ingreſſus, paulò ultra fluctuoſum littus, me uno ſpectante.

Finem adventus ſui non alium fuiſſe ait Thraſycles, quàm ut Timonem in tanta rerum opulentia offi-

officii ſui commonefaciat. ἐστάλην) id eſt, ἐπορεύθην, deque eo uſurpatur qui ſponte venit, non miſſus, quod veræ amicitiæ τεκμήριον eſſe docet Iſocrates orat. ad Demon. *Sic rectiſſimè*, inquit, *tractabis amicos, ſi non exſpectes, dum te rogent, ſed ultrò cùm tempus poſtulat, eis opem feras.* ὅσον εἰς βουβῶνας) *uſque ad inguina ſeu pube tenus*, quò mox eas auferat. Eſt autem βουβὼν medicis *inguen ad femora ſumma*, ἐκ βοῦ particula intendente ſignificationem, quod & ἵππος facit in aliis: & βῶ τὸ βαίνω, *incedo*, quod greſſum juvare creditur.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας. καὶ μηδ᾽ ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις. ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν. ᾧ δὲ τάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος. ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ᾽ ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ

Sed ſi hoc nolis, tu eas alio potiore modo, confeſtim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuſcunque opus eſt, huic quidem quinque drachmas, alij minam, alij talentum. Porrò ſi quis erit Philoſophus, æquum eſt ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipſius gratia non poſtulo, ſed ut amicis ſiqui indigent, impertiam, ſat erit, ſi peram hanc, ne duos quidem integros modios

ei

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

εἰ ταύτην τὴν πήραν *Aegineticos capientem,*
ἐμπλήσαις θέρμοις, *plenam præbueris.*
οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν αἰγινητικούς.

Aliud conſilium ſuggerit veterator, ſi forte prius illud non arrideat, nimirum ut opes ſuas viritim diſtribuat pro ratione perſonarum & indigentia ſingulorum. Philoſophis tamen ſibique imprimis cautum vult, quos æquum judicat duplam aut triplam portionem ferre. πέντε δραχμὰς) Continebat drachma præſertim Attica ſex obolos. μνᾶ ſive mina Attica, quæ diverſa eſt à libra, valebat noſtrate moneta decem & ſeptem Caroleos cum dimidio, ut vult Iunius. διμοιρίαν) *duplam portionem.* Δίμοιρος in hæreditate dicitur, qui ex beſſe hæres eſt; τρίμοιρος, qui dodrantem accipit: ὁλόκληρος, qui ex aſſe hæres. Conſulatur Budæi eruditiſſimus libellus de Aſſe. τὴν πήραν) Hujus capacitatem feſtivè innuit Thraſycles, cum eam vix duos modios Ægineticos capere aſſerit. Continebat *medimnus* (quæ menſura erat aridorum) octo & quadraginta chœnicas, ſive centum & octo libras teſte Polluce. Fuit agricolis frequentior quam aliis ob magnitudinem. Ægineticus dicitur ab Ægina inſula & urbe circa Peloponneſum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Perſico in navali certamine cum Athenienſibus de palma certavit, ut refert Strabo lib. 8. Unde & de mercibus menſuriſque Æginetícis crebra mentio apud Græcos ſcriptores.

Ὀλιγαρκῆ γὰρ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φι- *Eum enim qui philoſophatur convenit paucis*

λο-

λοσοφοῦντα, ϗ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν.

eſſe contentum, nihilque ultra peram cogitare.

Sobrietatem in philoſopho commendat, & vitam paucis contentam. μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν) proverbium eſt, *non ultra peram cogitare*, de quo Eraſmus. Hinc diſcimus, cujuſmodi eſſe debeat philoſophorum vita, nempe frugalis, parca, & ab omni ſtrepitu & ambitione remota, qualem Diogenes nobilis ille Cynicus egiſſe legitur, unico contentus pallio, baculo quo canes abigeret, dolio velut domicilio utens, crudis item herbis & aqua ſimplici victitans. Ad quem cùm acceſſiſſet Alexander Magnus, generoſâ oratione ſic regem affatus dicitur: *Vter noſtrûm,* inquit, *pluribus eget, ego qui ultra peram & baculum nihil deſidero, an tu, qui patrio non contentus regno, tot periculis temet objicis, ut latius imperes, adeo ut vix totus terrarum orbis tuæ cupiditati videatur ſatis futurus?* πήρα καὶ βάκτρον philoſophorum erant inſignia, præſertim Cynicorum.

Τί. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γοῦν τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

Tim. *Equidem iſta quæ dicis probo Thraſycles. Ergo ſi videtur, priuſquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, inſuperque auctarium ligone dabo.*

Appro-

Approbat Timon ſapiens philoſophi dictum, ſed perſpectam habens ejus hypocriſin pro pera caput ipſi pugnis opplet. κονδύλων) Eraſmus vertit *tubera*, ex conſequenti, quod propriè eſt κονδυλῶν, à recto κονδύλη. At κόνδυλος pugnus eſt, unde κονδυλίζειν, *pugno ferire*, pro quo Attici dicunt κονδύλους ἐντρίβειν, vel ἐπὶ κόῤῥης πατάξαι, à quo diſtat ῥαπίζειν, verbum ſacris ſcriptoribus uſitatum, propriéq; exponitur de ictu qui virga aut baculo ſeu fuſte incutitur. ῥαπὶς enim *virga, bacillus*. ἐπιμετρεῖν) eſt auctarii loco aliquid addere. Et jocoſè ſubdit, τῇ δικέλλῃ, ut ſuprà; φιλοφρονήσομαί σε τῇ δικέλλῃ, per ironiam ſarcaſticam.

Θρ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τί. τί ἀγανακτεῖς ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Thraſ. *O populi Imperium, & leges! à nefario homine in libera civitate pulſamur.* Tim. *Quid ſtomacharis ô bone Thraſycles? num te defraudavi? Atqui menſuræ chœnices quatuor adjiciam.*

Exclamatio cũ indignatione. ὦ δημοκρατία) Sic exclamat, quod Athenienſium regimen eſſet populare, ubi libertatis potiſſimùm ratio habetur. quanquam verius loquendo politia illa παρέκβασις quædam fuerit & labes Reipubl. nihilque aliud quàm tyrannis multorum capitum. Unde Demoſthenes, cùm iret in exilium, con-

onverſus ad Arcem ſublatis manibus dixiſſe fertur:) *domina cuſtos urbis Minerva, cur tribus moleſtiſſimis be- iis delectaris? noctua, dracone, & populo?* Erat enim po- ulus Athenienſis velut intractabilis quædam bellua ptimo cuique infeſta. *Noctuam* & *Draconem* pro in- gnibus habebat. παρακέκρουσμαι) Tranſlatum hoc ver- um ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem x æquilibrio fraudulenter impellunt digito, ut in al- eram partem vergat. Unde παρακρουσιχόινικος apud octiſſimum Grammaticum, qui chœnice aliquem de- ipit. Eſt autem *chœnix* menſura ſiccorum, ἡμεροτροφὶς lexarcho ſive *dimenſum diurnum. Sextarium* Gaza ver- t, qui quatuor panes facit toto die ſufficientes uni iro, ut ad Ariſtop. Lyſiſtratam notat Florens Chriſtia- us. Facetè hic ad κονδύλους transfert Lucianus.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολ- λοὶ ξυνέρχονται. Βλε- ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λά- χης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμω- ξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύ- την ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀνα- παύω πάλαι πεπονη- κυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλεί- στους λίθους ξυμφορή- σας,

Sed quid hoc eſt? Complures ſimul adveniunt, Blepſias ille, & Laches, & Gniphon, in ſumma, eorum agmen qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, pauliſper interquieſcere ſino? At ipſe congeſtis plurimis ſaxis, procul in ipſos grandino? Blep. *Ne jace,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

σιας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; Βλ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων. ἄπιμεν γάρ. Τί. ἀλλ᾽ οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδ᾽ ἄνευ τραυμάτων.

Timon, abimus enim Tim. *At vos nec ſin ſanguine, nec ſine vulne ribus abibitis.*

Timon abacto Thraſycle reliquos denſo agmine accurrentes ſycophantas & fumi venditores eo, qui decet, modo à ſe repellit. Atque ita colophonem imponit feſtiviſſimo huic dialogo Lucianus. Nos itidem hominis ferociam barbaroſque mores jam dudum pertæſi vela colligemus finemque commentationi noſtræ imponemus. Tu quiſquis es Lector, *ſi qui quoque noſtra Captus amore leget*, opellam hanc philologicam æqui bonique conſule, quam ut ego candidus impertior, ita tu ſi φιλέλλην es, benevolus ea utere ac fruere.

ERRATA.

Pag. 73. l. 6. pro *quò* lege *quo*. p. 74. l. 13. in Scholiis pro *avi* lege *ave*. p 91. l. 29. pro *maculas* lege *matulas*. p. 98. l. 23. pro *rapre*, lege *rapere*. p. 114 lin. 5. in Schol. pro λῖνον lege λίνον p. 116. lin. 5. Schol. pro *propoſitio* lege *præpoſitio*, & tolle comma. p. 118. lin. 9. in Sch. pro *cutim* lege *cutem*. p. 138 l. 20. *ferunt* lege *conferunt*. p. 161. l. 5. pro ὀργαῖ l. ὀργαὶ p. 169. l. 6. pro ὢν l. ὧν p. 177. l. 2. in Schol poſt *conſpiciendum* adde *ſe*. p. 181. l. 9. in contextu Græco pro χοσον lege χρυσόν. p. 183. l. 28. pro Δάπιδα lege Δάπιδα. p. 216. l. 17. pro *belle* l. *bello*. p. 219. l. 19. pro לכר lege לכר. & ibid. l. 22. pro γ. lege ν. Si quæ præterea non ſatis expreſſa, typis id vetuſtioribus ac pænè detritis imputa Lector.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

INDEX
Rerum & verborum in hoc Dialogo, *& Scholiis maximè inſignium.*

A.

Ἀγαθῇ τύχῃ. pag. 155
Ἄγειν τὸ πένθος. 117
Ἄγευστοι. 89
Ἄγκιστρον. 142
Ἀγχόνη. 198
Ἀδικεῖν quàm latè pateat. 20
Adulationis deſcriptio. 203.209.212.214.
Ætates quatuor cur fictæ poëtis. 28
Athenæ in quot partes diviſæ. 54
Athenienſium reſp. qualis. 254
Αἰγίς. 23
Αἰγῶν πιότατοι. 55
Αἰθαλόεις κεραυνός. 18
Αἴτνη Cyclopum ſedes. 104
Ἀκλείστων θυρῶν. 138
Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. 22
Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. 26
Ἀκροβολισμός. 23. & 200
Ἀκρόπολις peculiari ſenſu. 228
Ἄλφιτα. 166
Amicitiæ fucatæ character. 36.38.39
Ἀμφιγυήεις. 106
Ἀναίδεια in quibus laudanda. 68
Ἀνάκειον. 65
Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. 226
Anaxagoras an Atheus. 62
Ἀνάλγητος τὴν ὀσφύν. 75
Ἀναπεπταμένος. 103.183
Ἀνάκτορον. 119
Ἀνακύπτειν. 197
Ἀναφαλαντίας. 212
Ἀναρτᾶσθαι ἐκ τοῦ νήματος. 37
Ἀνασοβεῖν τὴν κόμην. 237
Ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι. 123
τὸ Ἀνειμένον, ὑπαρκτικῶς. 86
Ἀνεγρόμενος. 180

Ἄνθρακες. ibid.
Ἀνίπτοις. 176
Animi bona ἀναφαίρετα. 165
Ἀντιβροντᾷν. 18
Ἀοίδιμος. 13
Ἀπαντᾶν ἀτεχνῶς. 194
Ἀπαρτᾶν. 163
Ἀπερήκαλος. 118
Ἀπέσβη, παθητικῶς. 14
Ἀπλοϊκὸς ἀνήρ. 247
Ἀποδεικνύειν. 149
Apollinis Delphici templum opulẽtiſſimum. 185
Ἀποσομοῦται. 62
Ἀποστῆναι τῶν πόνων. 156
Ἀποτρόπαιον θέαμα. 40
Ἀποφρὰς ἡμέρα. 191
Ἀργῆεις κεραυνός. 11
Ἀναθήματα. 186
Ἀναίτιος. 171
Ἄρειος πάγος. 208. 209
Ariſtidis abſtinentia & paupertas. 122
Ἀρνακίς. 41
Ἄρτος παίδων. 93
Ἀρτίπους quādo Plutus. 127
Ἀσκαρδαμυκτί. 82
Ἀστεροπητής. 8
Ἄστυ. 54
Attica regio petricoſa 147
Auri encomium. 181
Cur ponderoſum. 180
Cur Soli dicatum. ibid.

B.

Βαθυκήτης. 131
Βαρύβρομος βροντή. 11
Βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν. 128
Βίαιοι. 22
Βοηδρομεῖν. 33
Βουθυτεῖν. 48
Bourdelotii hallucinatio. 130. 142. 239
Βρενθύεται. 236
Βραδύπους cur Plutus. 107
Βράγχος. 202

C.

Canis in præſepi. 82
Canum fides & vigilantia. 34
Ἀριστεύειν. 224
Cereri ſacerdotem alere. 94
Χασμωδία quid Grammatici. 16
Χειραγωγεῖν. 145
Χειροδίκαι. 22
Χλαμύς. 173
Χοῖνιξ. 255
Cleon Athenienſis ob flagitia notatus. 146
Cocles vir Roman. unde dictus. 104
Cœnæ nomen quid requirat. 195
Communicationis ſchema quò valeat. 91. 131

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Conſultatio res ſacra. 68
Χολή. 45
Creditoris olim in debitorem poteſtas. 219
Βδελυρός. 24. 78
Bened. Pererii lapſus. 103. 178. 201. 216. 219. 223
Beneficiũ opportunè datũ, bis datũ cenſetur. 216
Βόρρος. 204
Βουβών. 251
Χρῆμα ſingulari notione. 125. & 240
Χρυσόχοεες. 110
Χρυσοῦν ἀναστῆσαι. 228
Cycni an canant ante mortem. 12

D.

Δαλός. 16
Dan. Heinſii laus. 9 & 236
τὸ Δέον. 216
Δεκάπηχυς κεραυνός. 34
Δέλεαρ. 117
Δέλτος. 122
Δεξιοῦσθαι. 195
Deucalion ubi regnarit. 25. diluvium ejus quale. 27. nominis ratio. 26
Δημότης qui. 192
Δίαιτα. 189
Diætarii fures. ibid.
Διαμαρτάνειν 64
Διαῤῥήγνυσθαι. 176
Διάσια. 48
Διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύειν. 141
Διάζευσος. 134
Diffidentiæ præceptũ, 216
Diogenis Cynici vita qualis. 244
Διονύσια. 228
Dionyſii Tyranni ſacrilegia. 31
Divitiæ res adiaphora. 162 vitiorum cauſſæ. 152. 153. Invidiam concitant. ibid. citò quæſitæ rarò juſtæ. 106. Injuſtè partæ, haud diuturnæ. 127. Peſſimis ferè contingunt. 123. Cur vulgo ſuſpiciantur. 139. Fluxæ ſunt & inconſtãtes. 162
Divites φίλαυτοι. 172
Dii nutu & verbo potenter omnia agunt. 178
Dii laborantibus adſunt. ibidem
Δίκρανα. 70
Διθύραμβος. 206
Διφθερίας. 54
Διψαλέος. 85
Δορυφορεῖν. 140
Drachma Attica. 252
Δρόμων. 116

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Δυσάντητον θέαμα. 40
Δυσκάθεκτος πλοῦτος. 140
Δυσκολία. 195
Δυσφύλακτος. 55

E.

Egeſtas mater frugalitatis. 99
Ἦν pro ἐστί. 67
Ἡλικία. 227
Ἠφίει. 77
Ἡβηδὸν οἰμώζειν. 167
Εἰρεσία τῶν πτερῶν. 177
Εἰς τὸ ἅπαξ. 103
Εἰσηγεῖσθαι τῶν νόμων. 197
Ἑκατόμβη. 4
Ἐκεχειρία. 22
Ἑκηβόλος. 14
Ἐκκλησιαστής. 165
Ἐκκωφεῦσθαι τὰ ὦτα. 21
Ἐκπλάσσειν τὸν πώγωνα. 2:5
Ἐλεγεῖα ᾄδειν. 207
Ἐλέου βωμός. 189
Ἐλεύθεροι. 232
Ἐμβρόντητοι. 9
Ἐμεμηκώς. 202
Ἐμπαροινεῖν. 84
Ἐναύω. 44
Ἐνάπτομαι. 41
Ἐνδιαιτᾶσθαι. 189
Ἐννεάκρουνος fons. 249
Ἐξελαύνειν. 1;0
Ἐξόν. 82
Ἔξωρος. 115
Ἐπανατείνειν. 16
Ἐπιπάσσειν. 210
Ἐπιμετρεῖν. 254
Epimenidis ſomnum dormire. 44
Ἐπικεκυφώς. 46
Ἐπὶ κεφαλήν. 173
Ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζειν. 196
Ἐπὶ κύλικι λόγοι. 243
Epicurus cur τὸ προνοητικὸν Deo adimat. 160
Ἐπιπολάζειν. 59
Ἐπίσημον χρυσίον. 180
Epithetorum non ſemper ex decoro uſus. 9
Ἐπιτρίβειν. 157
Ἐπιψηφίζειν. 197
Ἐπιστρέφειν τὸν Δία. 68
Ἐπίχειρα. 29
Ἐπίχριστον φάρμακον. 136
Ἐκφέρεσθαι τοῦ συμποσίου. 245
Ἐπίχρυσος ἀμορφία. 136
Ἐφέστιος Iupiter. 8
Ἔρανος quid. 201
Eraſmi παρερμηνεῖαι. 246. 254.237.223.216 15. 24.57 77 78.103.178. 201.213.
Ἐργάζεσθαι preſſè ſumptum. 41

Ἐρ-

Ἐργάται Atticis qui. 154
Ἔρεισμα. 221
Ἐρισμάραγος. 10
Ἑρμῆς κερδῷος. 124
Ἐσχαλιά. 41. & 188
Ἐπέχειν τὸ πᾶν. 126
Ἐπιθύειν. 59
Ἑστία. 8
Ἑταιρεῖος Ζεύς. ibid.
Ἑταῖραι. 73
Ἔτης. 160
Εὐδαίμονες. 88
Εὐήθεια. 50.51
Εὐλαβής. 142
Εὐμορφότερος τοῦ Νιρέως. 121
Εὐσταλής. 238
Ἔχεσθαι τῆς χλαμύδος. 145
Ἕωλος. 15
Εὐωχεῖν. 194

F.

Fabula de Phineo & Harpyis 98. De Mercurio & Argo. 149. De Tantalo, 97. De Iove & Danae. 183. De Danaidibus. 101.
Faciem vel manum oſculari quorum fuerit proprium. 37
Fames artium magiſtra. 147
Fortuna relligioſè culta. 155
Fortunæ vis ſecundum Gentes. 156
Fortuna cur Pluti mater. 155
Fulgur pro Deo habitum. 8
Fulgur à fulmine differt. 10
Fulmen cur triplex. 11
Fulminis mirandi effectus. 16

G.

Γαλῆ. 112
Γαμεῖν & παιδοποιεῖσθαι cur jungant Stoici. 230
Γαμεῖν & γαμεῖσθαι. 90
Γενέσθαι ἄν. 198
Γεννάδας 30. & 50
Geratti Voſſii laus. 65. 126. 149
Γιγαντολέτωρ. 33
Τὸ γιγνόμενον. 220
Γναθωνίδης. 201
Grammaticorum error notatus. 244
Γράφειν pingendi notione. 237
Γυναῖκα εἰς οἰκίαν παραλαβεῖν. 93
Γυνὴ ἐλευθέρα. ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Γύπες. 51. & 204

H.

Hæredipetarum in orbos & cælibes obſervantia. 210
Heſychius emendatus. 190. 236. 192. 214. 241. 249
Hipponicus qui vir. 123
Hirundo maternæ ſedulitatis exemplar. 113
Homeri verſus à Luciano citati. 160. 168
Horatius Græcorum ſedulus imitator. 28. 117
Hymettus. 46
Hyperbolus ob flagitia notatus. 145
Ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. 253
Ὑποτραυλίζειν. 244

I.

Ἱερὰ τέλφα. 48
Ieremiæ Hoelzlini laus. 208
Incendii crimen & pœna.
Ἰκτῖνος. 240
Inhumanitas ex paupertate etiam naſcitur. 160
Interpellationes moleſtæ operi intentis. 154
Invidia grave tormentum. 66
Invidia in quibus maximè locum habeat. ib. & 162
Ἰξώδης. 142
Iovis natale ſolum & ſepultura. 45
Iovis dona haut rejicienda. 168
Iovis imperium quale. 69
Ἱπποτροφία πολυδάπανος. 221
Ἴσχαιμον φάρμακον. 210
Iupiter cur πολυώνυμος 7

K.

Καινότατον. 83
Καλὸς ἀντὶ τοῦ σπουδαίου. 49
Καλλίας ob gulam celebratus. 122
Καπνὸς ποιητικός. 13
Καταδικάζεσθαι. 219
Καταδύνειν. 27
Καταμῦσαι. 57
Κατάκλειστος πλοῦτος. 87
Κατακόπτειν. 221. 225
Καταληφθεὶς τὴν ψυχήν. 139
Κατάρατοι. 55. 114
Κατασημαίνειν. 112
Κατασήπειν. activè. 87
Καταφέρειν. 49. & 50
Κατέαγα τοῦ κρανίου. 217

τὸ

τὸ Κατεπεῖγον. 216
Καρύκη quid edulii. 241
Κείρειν τὸ ἧπαρ. 52
Κέρδος παράλογον. 124
Κεχηνός, ἀντὶ ὀνόματος. 102. 113
Κήρυκες, olim quales. 191
Κιβώτιον. 27
Κόλαξ 72
Κολυττός. 47
Κόνδυλος. 254
Κόρακες. 51
Κορυβαντιᾷν. 132. 179
Κόφινος. 99
Κρανίον. 217
Κύκλωπες. 104
Κυκνῶν ᾠδικώτερος. 212
Κυνηδὸν ἐμφορεῖσθαι. 241
Κύτος. 101

L.

Λαγχάνειν. 219
Λακτίζεσθαι. 92
Λάροι. 72
Λαφύσσειν. 92
Λεῖος. ibid.
Λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς. 140
Λευκωρεύς, qui mons. 27
Λημᾷν. 20
Λῆρος. 13
Λήρους ξυνείρειν. 60
Liberi mares columina familiæ. 231
Λίθοι de gemmis. 134
Λίθοις βάλλειν. 154
Λιθοκόλλητος. 134
Λίνον. 114
Λιχανός 241
Λόγων ἔριδες. 59
Lotionis ante cœnam uſus apud veteres, & quo fine. 239
Lucianus an atheus. 63
Λύκοι. 51
Λύκοι μόνιοι. 190
Lyncei perſpicacitas cur in proverbium abierit. 126

M.

Μᾶζα quid, & quotuplex. 248
Μακρὰν λέγειν. 168
ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδειν. ibid.
Μαρτύρομαι. 208
Μαστιγίαι cur ſervi. 118
Μαστροπεύειν. 91
Μεγαλαυχεῖσθαι. 18
Megabyſus. 116
Megacles. ibid.
Μέδιμνος. 252
Mediocritatis laudatio. 89
Μέθυσος & πάροινος qui differant. 242
Μειρακιώδη. 167
Μελαγχολᾷν. 54

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Μεμψίμοιρος, 76
Mercurius cur alatus. 176
Cur Argicida dictus. 149
Μελάφρενον. 234
Μετριάζειν. 214
Μέτρον à rythmo differt. 9
Μιαρός. 154. 214
Midæ opes. 184
Μικρόστομον λοχνίδιον. 84
Μιμήσεως exemplum ſingulare. 234
Mina Attica. 252
Μισάνθρωπος cur Timon. 157
Μίσθωμα & μισθὸς differunt. 115
Μοῖρα ſingulari notione. 225
Μονήρης. 190
Μονοφαγία olim damnata. 194
Moretum unde dictum. 242
Mulier volgivaga, 91
Mulierum vagæ eliminationes improbandæ. ibid.
Μυλὼν quid. 119
Μυρία ὅσα, θαυμαστικῶς 238
Μυστωτόν. 24. & 242

N.

NAnciſci unde ductum. 219
Naſturtium pro obſonio veteribus Perſis, & cur. 249
Ναυαγία. 26
Νεανικόν. 45
Νέμεσις ab invidia diſtat: 43
Νεόπλουτοι quales. 48
Neſtoris trina laus. 216
Νικᾷν πάλην. 222
Νικᾷν πύξ. ibidem
Νικᾷν τὰ Ὀλύμπια. 234
Νόμῳ γαμεῖν. 90
Νόμῳ γυναῖκα παραλαβεῖν. 93
Novitas vulgò grata. 206

O.

Ὀθόνη. 114
Ὀικοδομεῖν πυργίον. 189
Ὀιμώζειν. 154. & 157
Ὄιτη mons. 44
Ὀλίγου δεῖν. 65
Ὀλισθηρός. 140
Ὀλυμπιάσι. 31
Ὁμοιοπτώτων ſchema. 23
Ὀπισθόδομος. 233
Ὄναρ πλουτεῖν. 110
Ὄναρ, οὐχ ὕπαρ. 180
Ὀξυδερκὴς quando Plutus. 127
Ὀξύθυμος. 22

Ὅπλον

Ὅπλον de fulmine. 13
Ὅπως φυλάξῃ. ἐλλειπτικῶς. 214
Ὅρκιος Iupiter. 8
Ὁρᾷν de benevolo aſpectu. 131
Ὀρέγειν & ὀρέγεσθαι quî diſtinguantur. 139. 196
Ὀσφραίνεσθαι. 199
Οὐδὲ τὴν ἀρχήν. 131
Οὐ χαίροντες ἄπιτε. 154
Οὑτωσὶ εἰπεῖν. 50
Ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες. 94
Ὄψον. 240
Ὡς ἔχεις. 174
Ὦ πάτερ! θαυμαστικῶς. 47
Ὦ τᾶν. 160

P.

Πάγος. 200.208
Παῖδες γνήσιοι. 94
Παιδαγωγεῖν. 74
Πανδαμάτωρ κεραυνός. 13
Πᾶν qui Deus. 187
Πάντα τρόπον. 171
Παραγκωνίζεσθαι. 240
Παρακύπτειν. 77
Παρακρούεσθαι. 255
Παραπαίειν. 94
Παράσιτος. 71
Παρασκήπτειν. 65
Παρατίλλειν. 114
Παραφέρεσθαι. 196
Παρέχεσθαι, ἐνεργητικῶς. 140
Παρθενεύεσθαι. 80
Πάσχειν pro agere. 174
Πάταγος ὀνομάτων. 13
Paupertas facilè contemnitur. 150. Eſt injuriis obnoxia. 151. bonæ mentis ſoror. 153. rerum optimarum magiſtra. ibid. viſci inſtar tenax & hamata. 141. à mendicitate diſtinguitur. 153. Satellitium ejus. 147
Παχύδερμος. 118
Πεπεδημένοι. 97. 118
Peloponneſiaci belli origo. 224
Pera & baculus quorum propria. 253
Περιέχειν. 148
Περικείρεσθαι. 34
Pericles Anaxagoræ defenſor. 64
Περινοστεῖν. 124
Περιττὰ καὶ ἀλλότρια quæ. 153
Perſarum opes. 185
Πιναρός. 46
Πιστευτέα. 215
Πίττῃ καὶ ἐλαίῳ πῦρ σβεννύειν. 196

Πίστωσις. 115
Plebis irritatæ vis. 164
Πλοῦτος ἀθρόος. 36
Plutus pro Deo habitus. 60. Idem qui Pluto. ib, & 111. timidus. 69. 148 πολύφιλος 129. 133. cæcus. 104. 105. In adventu claudus, in receſſu alatus. ibid. pallidus. 78. deformis. 135. 136. Lubricus & fugax. 140. ejus comites individui. 175. ſatellites. 137. patria ſeu domicilium. 144. Bonorum juxta ac malorum auctor. 162
Πόθεν τοῦ. 53
Πολυτελεῖς. 109
τὰ Πολλά. 163
Pollux correctus. 95
Πονήρας ἔχειν. 244
Πόνοι ἀνδρεικώτατοι. 163
Πρόβλημα. 221
Προγράφεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ. 225
Prodigi oſores Pluti. 173
Prodigus avaro ſanabilior. 100
Προεδρίας ὑπεροχή. 170
Πρίξ. 212
Προκαλεῖσθαι εἰς Ἄρειον πάγον. 208
Pronus ex quo factum. 39
Προσάπτεσθαι, ἐπὶ τῶν ἀφροδισίων. 94
Προσκυνεῖν. 37
Προσοκέλλειν. 27
Platonicorum de Spiritibus opinio. 59
Προσωπεῖον, & προσωπὶς differunt. 134
Πρώταρχος. 117
Πυῤῥίας ſervi nomen unde. 116
Πυθὼ unde dicta. 186
Πᾶς γάρ. 19
Φάναι, προστακτικῶς. 178
Φαῦλος. 60
Φθάνειν. 99
Φιλοφρονεῖν. εἰρωνικῶς. 217
Φίλιος Ζεύς. 8
Φορτικὸς ἔπαινος. 24. 194
Φυλέται. ibidem
Φυλὴ Ἐρεχθηΐς. 220
Ψηφοφορεῖν. 165
Ψήφισμα. 218
Ψήφισμα γράφειν. 227
Ψολόεις κεραυνός. 11
Ψόφος. 146
Ψυχρόν. 14. 193
Ψυχρὸς τὴν ὀργήν. 18

R. Pa-

R.

Ραγδαῖος. 24
Ῥάκος. 151
Rhetor ab oratore an differat. 229
Rhetorum garrulitas & avaritia notata. 168. 169
Rhetorum declamationes pleræque quales. 224

S.

Σαγήνη quid. 127
Salmonei audacia & pœna. 19
Saltatio viro gravi indigna. 243
Saturno unde nomen. 30
Scintilla unde dicta. 14
Senis ὀψιπλούτου querela. 105
Servo ad lautiorem fortunam evecto nihil intolerabilius. 120
Σημεῖον ἐπιβάλλειν. 77
Σημεῖον ἀφαιρεῖν. 114
Simonidis apopthegma in philoſophos. 249
Σικινός. 211
Σμερδαλέος κεραυνός. 12
Sordidorum hominum character. 82
Σπαράττειν τὰς γνάθους. 114
Σπινθὴρ ὀργῆς. 14
Spolium ex quo dictum. 31
Σπονδὰς σπένδεσθαι. 191
Στάζειν. 24
Στέγειν. 102
Στέλλεσθαι. 251
Στήλη ἱστορίας. 38
Στήλη παλαιοῦ νεκροῦ. ibid.
Στιγματίας pro ſervo. 96
Stoicorum de ſummo bono ſententia. 59
Stoicorum aretalogia notata. 238
Συκοφάντης φοβῶν. 164
Συκοφαντεῖν unde tractum. 233
Συλᾶν. 31
Συλλογισμὸς quid Arithmeticis. 79
Συμποτικός. 204
Συναγωνίζεσθαι. 138
Συντρίβειν. 154
Supinus unde dictus. 39
Συνωρίς. 223
Συνωρὶς πολιτική. 223
Σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. 238

T.

Τάλαντον quotuplex. 216
Τάριχος. 147
Τέθηπα. 139
Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. 106
Τέλσον ἄρμα. 222
Temulenti hominis deſcriptio. 202.244
Τὴν ἴσην. 197
Θάλαμος, abuſivè. 79
Θέει φέρων. 116
Theognidis carmen à Luciano citatum. 130
Θερμουργὸς ἀνήρ. 18
Θησαυρὸς unde dictus. 143
Θεσμοφόρος Ceres. 95
Θεωρικόν. 219
Θρυαλλίδιον. 84
Tibicinæ cur Sympoſiis adhibitæ. 245
Τίβιος ſervi nomen. 116
Τί παθών; 49
Τίς, ἐπὶ μεγάλου. 63
Τιμὴ, pro regno. 30
Τιτανῶδες βλέπειν. 236
Tonitrus quid. 11
Τραγῳδοὶ καινοί. 228
Τραπεζεῖς. 715
Τρίβων. 249
Τρίβωνες cur ſenes dicti. 151
Θύμον. 248
Thunnus è ſagena aufugit. ibid.
Τρυφᾶν. 194
Τὰ τρύβλια ἀποσμήχειν. 221
Τυραννίδι ἐπιχειρεῖν. 232
Τεράστιος Ζεύς. 179
Τετριγότες. 113
Tyranni & boni Principis diſcrimen. 165

V.

Varronis de Diis ſuis teſtimonium. 45
Venter ingenii largitor. 147
Verecundia inutilis mendico. 67
Vera bona à falſis diſcernere ſolius eſt Sapientis. 133
Virorum bonorum inopia. 125
Vita opibus vilior avaro. 129
Vis unde dicta. 204
Vorax ex quo factum. 204
Vulneris conſultò dati pœna. 208

Ξένιος

INDEX.

X.

Ξένιος Iupiter. 8
Ξυνωδία τρίβειν. 174
Ξυνειλεγμένος. 221
Ξυνεῖναι τῇ Πενίᾳ. 74
Ξυνιέναι αὐτοῦ. 131

Y.

Ὑβρίζειν τινὰ, & εἰς τινὰ, an differant. 70
Ὕθλος. 190
Ὑπέραντλος ὕβρεις. 35.100
Ὑπερδέξιος τόπος. 200
Ὑπερείδειν. 10
Ὑπερέχειν τὴν χεῖρα. 64
Ὑπέργηρως. 87
Ὑπερπηδᾶν τὸ στάδιον. 108
Ὑποβρύχιος. 27
Ὑποξυρεῖσθαι τὴν γνάθον. 114
Ὑποπλήσσειν. 37
Ὑποσκάζειν. 104
Ὑποστήσομαι. 178
Ὑπωρεία. 46
Ὕσπληγξ. 108
Uſura Pluti pædagoga. 80

Z.

Ζεῦγος. 109
Ζηλοτυπεῖν. 77.90
Ζηλοτυπεῖν ἑαυτόν. 83
Ζώπυρον. 28
Ζωροτέρᾳ χιύρειν. 239

FINIS.

LVGDVNI BATAVORVM,

Excudebat

WILHELMVS CHRISTIANI BOXIVS.

CIↃ IↃ C LII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
185 M 17